

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bengisu Yayıncılık : 38

Roman Dizisi : 10

Bir Firavun Bir Mücahit

Yusuf Koç

Ağustos 2001

Dizgi, İç Tasarım

Osman Arpaçukuru

Kapak Tasarım

Ramazan Erkut

Kapak Baskı

Seçil Ofset

Baskı, Cilt

Bayrak Matbaası

Yusuf Koç

Bir Firavun
&
Bir Mücahit
bengisu
Çatalçeşme Sok. Üretmen Han
No: 18 Cağaloğlu / İstanbul
Tel.&Faks: 0212 512 51 66 - 512 45 43

il deltasının derinliğinde olan yeşillikler içerisindeki Mit Ebülkûm köyünde,
N takvim yaprakları 25 Aralık 1918'i gösterirken, vasat bir evde mutlu bir gün
yaşanıyordu.

Mutlu çiftin, dört kız evladından sonra Talat isminde bir erkek çocukları
dünyaya gelmişti. O gün, uzun zamandır istedikleri ikinci erkek evladını
bekliyorlardı.

Nihayet bekledikleri an geldi. İstedikleri erkek çocuk doğmuştu. İsmi "Enver"
koydular. Kız kardeşlerinin çokluğu, bebeğe şımartılma özelliği de verdi.

*

Baba, Muhammed es-Sedâtî, 1982'den beri İngilizlerin işgal ettiği Mısır'ın
Şibin Elkûm köyünde, kancalı kurt ve bilharziose gibi tropik hastalıkların
incelemesiyle uğraşan bir sağlık merkezinde çalışmakta idi.

*

Muhammed es-Sedâtî'nin mensup olduğu İngiliz Sağlık Birliği birkaç yıl sonra Sudan'a hareket etti. Maaşım yükselir düşüncesiyle kendisi de beraber Sudan'a taşındı.

1922 Yılında Mısır ordusunun Sudan'dan geri çekilmesiyle İngiliz Sağlık Birliği de tekrar Kahire yakınlarındaki Abbasiye'ye yerleşince, Muhammed es-Sedâtî, Kahire'den bir ev aradı ve sonunda Kubri el-Kubba'da Muhammed Bedr Caddesi, 1 numaradaki iki katlı bir evin zemin katını kiraladı.

Sudan'a pek çabuk alışmış ve uyum sağlamış olan karısı için Kahire pek uygun bir yer görünmediğinden, sevgili oğlunun menfaatlerini korumada titiz davranan Muhammed es-Sedâtî, kendisine ikinci bir kadın araştırdı.

Bu arada “İsmet” adlı oğlu kendisinden uzak yerlerde dünyaya geldi. Muhammed es-Sedâtî, 1980 Jön Türk İhtilali'nin liderlerine duyduğu hayranlığı, oğullarının isimlerine yansıtmıştı.

*

Mahsura'da Fatom adlı bir kız buldu ve onunla evlendi. Bir yıl sonra kendisine bir ev satın aldı. Diğer karısının çocuklarını da yanına getirdi.

Yeni satın aldığı ev, giriş kapısı dört odaya açılan bir salondan ibaretti. Odanın birinde evin reisi ve karısı Fatom kalırken, bir başka odada diğer karısı Sittülberreyn kalıyordu. Ondan olan çocuklarını da öteki odalara taksim etmişti. Ayrıca bir oda da misafirlere ayrılmıştı.

*

Bir süre böyle geçti. Bir gün Mit Ebülkûm köyünden, Muhammed es-Sedâtî'ye nezaket ziyareti yapan misafirleri geldi. Misafirlerinin beraberinde on sekiz yaşında “Emine” adlı çok güzel bir kız vardı.

Muhammed es-Sedâtî, kızı görünce aşık olur ve babasından ister. Çünkü Emine diğer eşleri gibi siyahi değildir.

Kocasına çocuk vermeyen talihsiz Fatom, misafir odasına sürülmüş ve Emine onun yerini almıştı.

İlk karısı şimdi iki rakiple mücadele etmek zorunda idi. Üstelik kalabalık ev içerisinde bir de kocası tarafından zulüm görüyordu.

*

Daha sonraki yıllar Emine, Muhammed es-Sedâtî'ye ikisi erkek, yedisi kız olmak üzere dokuz çocuk hediye etmişti. Ev idaresini eline geçiren Emine'nin emrivaki davranışları, diğer üvey kardeşler arasında psikolojik baskıyı arttırdı.

* * *

nnesinin siyahi oluşu ve ev içerisinde cariye gibi kullanılması, Enver Sedat'ı A fantezi dünyasına çekerken, bunalımları, istikrarsız davranışları daha çok göze çarpmaya başladı. Bol bol hayal kuruyordu.

Şımartıldığı günleri arıyor; ama bulamıyordu. Abisi Talat'ın izinden eğitim yolunu takip etti. Lise eğitiminden sonra aklı hep sinema ve tiyatro aktörlüğünde idi. Şöhret olmak, herkes tarafından tanınmak ve kendisini göstermek istiyordu.

*

Emine Muhammed adında bir film yapımcısı, gazete ilanlarıyla aktörlük yeteneği olan gençler arıyordu. İşte bu günlerde gazete ilanlarına göz gezdiren Enver Sedat, Emine Muhammed'in, çevireceği ve "Tita Wong" adını verdiği Çin'de çekilecek bir film için yıpranmamış çehreler aradığı ilanını okumuştı.

İbrahim Paşa Sokağı'ndaki bürosuna pür telaş gitti. Bir hayli aday vardı. Umutlu bekleyişleri kendisine sonuç getirmeyince tüm umutlarını yitirdi.

*

Aktörlük mesleğinde iş bulamayınca, baba mesleğindeki Dr. Fitzpatrik'ten yardım alarak askerî okula girdi. Dokuz ay sonra da tarihler 1938'i gösterirken Piyade Teğmen oldu.

26 Ağustos 1936'da, Mısır - İngiliz sözleşmesinde Mısır Silahlı Kuvvetleri'nin önemli ölçüde kuvvetlendirilmesi için orduya genç subaylar gerekiyordu. Hatta onlardan mal beyannamesi bile kaldırılmıştı. Enver Sedat ve Cemal Abdünnasır gibi genç subaylara yol açıyordu.

*

Enver Sedat, 1938 yılında Piyade Teğmen olarak Krallık Askerî Akademisi'ne girdi. İçindeki aktörlük hevesini bir türlü atamıyordu. Avrupa hayranlığı kendisinde giderek büyüyor ve Alman askerlerini, saçlarından giyimlerine kadar taklit etmek istiyordu. Bu yüzden Alman askerleri gibi saçlarını kestiriyor, koltuğunun altında baston taşırken, havalı gözlük takmayı da ihmal etmiyordu.

*

Bu durum, babası Muhammed es-Sedâtî'nin dikkatini çekmiş, oğlunun evlenmek istediği inancını vermişti. Kendi gözünde uygun olan Mit Ebülkûm'un bucak başkanı Umdah'ın kızı İkbâl Medi'yi oğluna eş olarak aldı.

*

Enver Sedat'ın İkbâl Medi'den Rukiye, Ramiye ve Cemaliye adlı üç kızı olmuştu.

* * *

Enver Sedat, Kahire’den Süveyş’e geçtiği bir gün on altı yaşında, canlı ve güzel E bir kız olan Cihan Saffet Rauf’la karşılaştı.

Cihan, Sedat’ın geçmişte mahkemelik olduğu bir davasından dolayı gazetelerde çıkan resimlerini görmüş ve bu resimlere coşkun bir eğilim duymuştu.

Aralarında başlayan ikili anlaşma Sedat’ın ilk karısı İkbal’den ayrılmasına neden oldu. Daha sonra evlilikleri onaylandı.

*

Enver Sedat, 15 Şubat 1950’de Mısır ordusunda yüzbaşı rütbesine yükselince, karısı Cihan ile birlikte Kahire’nin Manial semtinde bir ev tuttular. Fakat ordu makamı, daha önce mahkemelik olan böyle şüpheli bir kişinin Kahire’de bulunmasına taraftar değildi. Bu yüzden onu Sina’daki Refah’a tayin etti.

Cihan Kahire’de kaldı.

*

Cemal Abdünnasır, 1951’de Sedat’la temasa geçerek “Bağımsız Subaylar Birliği”ne davet etti. Sonraki yılda icra komitesinin toplantısına katıldı. Abdünnasır, Kral’a karşı bir darbe girişiminden söz ediyordu.

Kahire’ye gelen Sedat, karısı Cihan’la sinemaya gitmişti. Eve döndüklerinde 23 Temmuz sabah saat 00:45’te Abdünnasır’ın el yazısı ile bir not buldular. Notta, operasyonun bu gece yapılacağı yazılıydı. Onun nerede kaldığı soruluyordu.

Sedat derhal üniformasını giydi, doğru ordu merkezine yollandı.

Operasyon bu arada başarı ile bitirilmiş ve ordu karargahı devrimci güçlerin eline geçmişti.

Abdünnasır, Mısır Devrimi'nin radyodan bildirilmesi görevini Sedat'a verdi.

*

1953'de Devrim Konseyi üyeleri, bakanlıkları tayin ederlerken Enver Sedat'ı merkezi Kahire'de bulunan İslam Kongresi Sekreterliği'ne getirdi.

*

Sedat, aşırı lüks içerisinde karısı Cihan'la yaşarken, 1958'de Mısır ve Suriye'nin "Birleşik Arap Cumhuriyeti"nde anlaşmaları üzerine "Ortak Parlamento"nın sözcüsü yapıldı.

* * *

4 Kasım 1958.

1

Mısır'ın Said Bölgesindeki Melva şehrinin Menya kasabasında bir doğum olmuştu. Babası, Avukat Ahmed Şevki ve annesi Kadriye Hanım, bu yeni doğan oğullarının adını “Halid” koydular.

Babası Avukat Ahmed Şevki, aslen İstanbullu bir ailedendi. Nece Hammadi'de şeker fabrikasının hukuk kısmı şefi olarak çalışıyordu. İhvan'ül-müslimîn Teşkilatı'nın üyesi olduğu için, 1954 ve 1956 yıllarında bir mahkumiyeti vardı.

Annesi Kadriye Hanım ise, Milav şehrinden olup, Kahire'de tahsilini başlatan; ama hiçbir zaman İslamî kültürden ayrılmayan, dinine bağlı birisiydi.

*

Gün geçtikçe büyüyen Halid'i iyi bir eğitimden geçirmek ve İslam'ın gerektirdiği ölçülerde yetiştirmek istiyorlardı. Halid, ilk tahsiline Said'teki Hristiyan okullarından Noterdam okulunda başladı. Sonra Nece Hammadi'de şeker şirketinin yaptırdığı okula geçti.

*

Amerikan teşebbüslerinden biri olan Urube Lisesi'ne geçtiğinde yine okul değiştirerek, lise diplomasını Asyut'taki Amerikan Lisesi'nden aldı.

*

Halid'in bu arada Enise, Muhammed ve Sübeyye adlı üç kardeşi de öğrenimlerini sürdürüyorlardı. Hayalinde pilot olmak vardı; ama bir türlü kismet olmamıştı.

*

Harp Akademisi'ne girdikten sonra 1977-1978 eğitim ve öğretim yılında bir topçu subayı olarak mezun olup, kurmaylığa terfi etti.

Halid, Kahire'de kurucusu Amerikan generalin adıyla "Huckstep Camp" olarak anılan mevkiye yerleşmiş bulunan 333. Topçu Alayı'nda teğmen olarak askerî göreve başladı.

*

Düzenin eğitiminden geçmesine rağmen; dünya görüşü olarak kabul ettiği İslam Dini'nden hiç taviz vermemişti. Her fırsatta İslamî mitinglere ve konferanslara katılıyor ve İslam'ı hayatının bütün devrelerinde yaşamaya çalışıyordu.

Askerî okulda da kendisi gibi düşünen ve İslam'ı yaşamaya gayret gösterenler vardı. Onlarla ilişkisini hiç kesmedi. Aralarında zaman zaman asker olduğunu hatırlayan kişilerin itirazları ile de karşılaşırdı:

- Biz askeriz Halid!.. Üstlerimizden aldığımız emirleri uygulamak görevimizdir...

- Hayır, katılmıyorum!.. Her şeyden önce Allah'ın emirlerine uymak zorundayız!.. diyordu Halid.

- Ülkemiz bir çok sevmezler tarafından baskı altında... Orta Doğu'da barışın sağlanabilmesi için emirleri uygulamak gerekiyor... dedi diğer asker. Halid kızdı:

- Nasıl olacak bu? Zembille seriyye mi inecek?.. Senin üstlerin kimlerden emir alıyor, diye sormama gerek var mı?.. Gerçekçi olalım! İsrail Devleti'nin Orta Doğu'dan yok olması şarttır...

- Ben şahsen barıştan yanayım!...

- Savaşlar sonuç getirmiyor!..

- Doğru!.. Sadece ölüm ve yetimler!..

- Beyler! Beyler! Hep bir ağızdan konuşmayın!.. Düşünün bir kere!.. İsrail ve Amerika, Siyonizm adına Müslümanları yok etmek için resmen savaş ilan etti

bile. Güçlü Müslüman ülkelerde soğuk harp yapıyorlar. Hoş!.. Güçlü Müslüman ülke varsa!.. Sanıyor musunuz ki, sıcak cepheler açıldı, kan ve barut kokuyor? Ekonomik ve siyasî özgürlüğünü kaybetmeyen kaç tane Müslüman ülke gösterebilirsiniz?

- Mısır güçlüdür!.. dedi birisi.

- O halde ne duruyorsun Ruslara baş kaldır. Müslümanların yoğun olarak bulunduğu Doğu Türkistan, Kızıl Çin, Özbekistan, Azerbaycan ve diğerleri onların işgalinde değil mi?

- Ülkemiz... diyecek oldu aynı kişi; fakat Halid çok sinirlenmişti.

- Ya Filistin? Ya Kudüs? Onlar Yahudi işgali altında zulüm görürken, bizler Müslüman olarak nasıl rahat edebiliyoruz?.. Aramıza ırkçılık illetini, hastalık virüsü gibi soktular!.. Tekrar ediyorum, bizler Resûlullah'ın ümmetiyiz. Üstlerimiz birer kukladır. Müslüman oldukları halde Müslüman olmayanlardan emir alıyor ve bu emirlerle bizi yönlendirmeye kalkıyorlar. Bir türlü kabul edemiyorum!..

* * *

aşkan Abdünnasır, 28 Eylül 1970 günü öğleden sonra saat beşte bir kalp krizi B yüzünden ölmüştü. Ölümünden önce Abdünnasır'ın gözüne girmeyi başaran Sedat, 15 Ekim 1970'de yapılan halk oylamasının sonucunda başkan seçilmişti.

Dolayısıyla eşi Cihan, Amerika başkanlarının, eşlerine verdikleri "First Lady" ünvanına benzer bir ünvan almıştı kocası tarafından... "Mısır'ın Birinci Kadını" anlamına gelen "Seyyide Mısır el-Evla" ünvanıyla onurlandırılmıştı.

*

Sedat, ilk politik uygulamasında Sovyetler Birliği ile bir dostluk ve ittifak anlaşması imzaladı. Fakat bu durum Amerika'yı çileden çıkardı.

Aynı günlerde Amerika'da bulunan Suudi Kralı Faysal ile Suudi İstihbarat Şefi Kemal Ethem, Washington'da Amerikalılardan Mısır - Rusya anlaşmasını protesto etmelerini ve engellemek için baskıda bulunmalarını istiyorlardı.

Buna rağmen, Amerika güdümündeki İsrail ve iç demokrasi, Sedat'ın devraldığı ülke sorunlarıydı. Yoksul bir çocukluktan sonra gençlik ve olgunluk zamanlarını yer altı serüvenleriyle geçiren ve çeşitli entrikalar çeviren Sedat, bütün bu sorunların üstesinden nasıl gelecekti?..

Ama o, iktidarın sağladığı nimetlerin tadını, eşiyle ve idareci sosyete takımıyla çıkarmaya çalışıyordu.

*

Sovyetler Birliği her zaman olduğu gibi onu desteklemeye hazırdı; ama Sedat, Mısır dış politikasında büyük dönüm noktası için Henry Kinsinger’le oynamak istiyordu.

Bunun için de Amerika, Mısır’ın, kaybettiği toprakları İsrail’e tekrar iade edebileceğini, Suudi kanalıyla iletmeye çalışıyordu

*

Sedat’ın Gizli İstihbarat Danışmanı General Ahmed İsmail ve Kahire’deki CIA Temsilcisi Eugene Treon gibi kanalları, Washington’da Kissinger ve Ulusal Düvenlik Danışmanı arasında çalışmaya başladı.

*

İlk iş olarak 1972 yazında Rus danışmanlarını sınır dışı ettikten sonra, bu hareketin mükâfatını beklemeye başladı; ama bir türlü gerçekleşmedi.

*

Bu arada Sedat, Amerika’dan, kişisel güvenliğinin korunmasını istiyordu. Ülkesindeki İslamî hareketi Amerika’ya şikayet ederken, uluslararası terörizmle savaşmak için özel birlik oluşturdu.

*

Amerika ile dostluk başlamıştı. Kissinger’in bir zamanlar “Gösterişli Palyaço” dediği Sedat, bugün artık dostuydu. Üstelik bu dostluk, Sedat’a 1978 yılında bir de Nobel Barış Ödülü’nü kazandırdı.

* * *

üsünü! Bu gericiler Camp David Antlaşması'ndan sonra iyice azgınlaştılar.
- H

- Evet Başkanım. İyi ki Batılı dostlarımız var. Yoksa hiçbir faaliyetlerini yakın takibe alamazdık!

- Haklısın!. Tedbirler iki katına çıkarılsın! Aşırı dincilere karşı gerekirse polise sınırsız yetki verin.

- Baş üstüne Başkanım!

- Anlayamıyorum Hüsnü! Mısır'ın istikrarını bunlar bozuyor... Geçen yıl bin beş yüz kişiden fazla şeriatçı tutukladık!.. Ne oldu?

- Sayın Başkanım! 3 Eylül 1981'de başlayan yakalama operasyonunda tüm emniyet teşkilatı ve istihbarat görevlileri vazifelerini hakkıyla yerine getirdiler. Fakat yıldırmadı.

- Yakaladığımız Hristiyan ve komünist örgütlerin yıkıcı faaliyetleri, şeriatçılar kadar beni ürkütmüyor! Bir düşünsene! Ülkede rejim değişikliği, teokratik bir yıkım olur. Bunu halk da kaldıramaz, Batılı dostlarımız da...

*

Nihayet Cumhurbaşkanı'nın ciddi bir tehlikenin varlığı inancına vardığını gören hükümet, polislere bazı kişileri yakalamaları için yeniden yeşil ışık yaktı.

*

Melva'daki polisler vahşice bir operasyon başlattılar. Daha önce İslamî cemaatlerden çektikleri zorluklardan dolayı şimdi de itibarlarını ispatlamaya fırsat bulmuşlardı.

*

Mısır'ın Said bölgesinde bazı İslamî cemaatlere mensup olan bir çok gencin manevî babası sayılan Abdurrahman Abdudeh'i, şafak doğarken, pijamasını ve sabahlığını çıkarıp değiştirmeye dahi fırsat bırakmadan arabaya attıkları gibi tutukladılar.

*

Abdurrahman'ın evinden yüz metre uzakta olan, Halid İslambuli'nin babası Ahmed Şevki'nin evi de polislerin hücumuna uğramıştı.

Asyut Üniversitesi Ticaret Fakültesi'nde öğrenci olan diğer oğlu Muhammed'i de sabahleyin, nişanlısına hediye verme hazırlığı yaparken yakalamışlardı.

Polisler onu uykulu bir halde, anne babasının gözleri önünde, 3 Eylül Perşembe günü arabaya bindirip götürdüler. Annesinin ve babasının tüm yalvarmaları boşuna idi.

*

Halid İslambuli'nin abisi Muhammed İslambuli daha önce Asyut Üniversitesi'nde istasyon duvarlarından Başkan Sedat'ın resimlerini indirip yırtmasıyla polislere büyük hakaret etmişti. Bunun üzerine mahkemeye götürülmüş; fakat beraat edip fakültesine dönebileceği hükmü verilmişti.

*

Bu sıralarda Halid İslambuli, Melva'daki evine kısa bir izin esnasında ziyarete gelmişti. Fakat ziyaretinin bu kadar hüzünlü geçeceğini hiç düşünmemişti.

*

Özellikle bu ziyaretin amacı, abisi Muhammed'in veya annesinin ifadesiyle "Hacı Muhammed" in nişanına katılmak olduğu için, olanlardan büyük üzüntü duymuştu.

- Uykusunun ortasında abini yakaladılar oğlum!.. dedi Kadriye Hanım.

- Neden?.. dedi Halid merakla.

- Hiçbir şey yapmadı oğlum!.. Biz de anlamadık!

- Olur mu anne? Mutlaka bir suç işlemiştir?

- Hayır! Hiçbir şey yapmadı!.. dedi annesi sıkıntı içerisinde. Halid beklediği cevabı annesinden alamayınca babasına dönerek kızdı!

- Nasıl olur da polislere oğlunu verirsin baba? Hem de hiç suç işlemediği halde? Hem de uyurken!.. Burada olsaydım vallahi kurşunlardım hepsini!..

- Haddini aştı bunlar oğlum!.. Müslümanlar bazı camilerde vurulup dağıtılıyorlar... Teyzenin oğlunu da dün hiçbir itham olmadan yakaladılar... dedi babası.

- Peki bundan sonra ne olacak baba?

- Bilmiyorum oğlum!.. Bilemiyorum!..

* * *

alid iznini bitirdi. Annesi Kadriye Hanımı Kahire'ye, evli ablalarının yanına H götürmek için Melva'dan trene bindi. Hareketten önce bir gazete aldı. Abisinin ve teyzesinin oğlunun, ne sebeple yakalandığını hiç olmazsa gazetelerden öğrenebilirim, diye düşündü.

Halid yanında annesiyle birlikte bacısının evine ulaştığında kapıyı çaldı. Kapıyı eniştesi Hamid Saad Raşvan açınca hayrete kapıldı. Çünkü trende iken gazetelerde eniştesini ve babasını aranan kişiler listesinde görmüştü.

- Sen hâlâ yakalanmadın mı?! dedi eniştesine.
- Yakalanmak mı? Hayır!.. diye cevaplandırdı eniştesi, şaşırılmış halde.
- Ya baban Saad amca?! dedi tekrar.
- O da burda? Bir şey mi oldu?
- Evet!.. dedi Halid; tam anlatacaktı ki, eniştesi sözünü kesti.
- Önce içeri girelim. Sonra anlatırsın... diyerek misafirlerini içeriye aldı. "Hoş geldiniz!" dedi.
- Halid yerine oturur oturmaz bu kez eniştesi meraklanarak sordu.
- Nedir öğrendiklerin?.. Hakkımızda bir şey mi duydun?.. dedi bir solukta.
- Fazla bir şey yok enişte!.. Buraya gelirken Melva'da bir gazete almıştım. Yakalananlar ve arananlar listesinde senin ve Saad Amcanın ismini gördüm. Hemen hazırlanmanız gerek! Artık burada kalamazsınız?.. dedi Halid.

- İyi ama neden? Ne yaptık ki bizler?.. diye şaşkınlığını ifade etti eniştesi.

- Tabi ki bir şey yapmadınız! Ağabeyim de, teyzemin oğlu Abdurrahman'da bir şey yapmadılar. Suçumuz sadece Allah'ın şeriatına inanmak. Onlar için yetmez mi?

-!!!

*

Eniştesi Hamid iyice telaşlanmıştı. Bir an için misafirlerini ihmal ettiğini düşünerek ayağa kalkıp, kayın validesine ve kaynına elinden geldiğince ikramda bulundu.

*

Kurban Bayramı yaklaşıyordu. Eniştesinin evinde annesinin rahat edemeyeceğini düşünen Halid, bir gün sonra:

- Anne konuşmamız lazım! Abla sen de gel... dedi.

- Ablası ve annesi merakla Halid'in yanına geldiler.

- Bak beni dinle bacım!.. Sakın beni yanlış anlama!. Durumunuz çok nazik, eniştem ve babası bugün yarın tutuklanır.. Annem de burada artık kalamaz. Melva'ya dönmesi gerek... Sen, bu konuda neler düşünüyorsun?.. dedi bacısına.

- Haklısın abi!.. Biz burada başımızın çaresine bakabiliriz. Annem bilir!.. diyerek karşılık verdi bacısı, annesine bakarak.

- Çocuklar sizler nasıl uygun görüyorsanız, öyle olsun!.. dedi Kadriye Hanım.

- Anne Kurban Bayramı yaklaşıyor. Sana yetmiş cüneyh veriyorum. Eve bir kurbanlık alırsın... dedi Halid.

- Sen ne zaman geleceksin oğlum?..

- Biliyorsun 6 Ekim'de tören var. Allah nasip ederse 7 Ekim'de eve dönerim.

- Peki oğlum.

* * *

alid, geniş tutuklama operasyonlarının kendisinde doğurduğu psikolojik H çelişkilerle baş başa kalmıştı. Abisi Muhammed ve teyzesinin oğlu Abdurrahman'ın gözaltına alınmasından sonra tahkikat için sosyalist savcıya takdim edilmişti.

Yakalananlar arasında Müslüman alimler, imamlar, fikir, siyaset ve din adamları da vardı.

Ülkede fuhuş ve kumar yaygınlaşmıştı. Ayrıca devlet kuruluşlarının önemli merkezlerindeki yöneticilerin halkın ödediği vergilerde yaptıkları yolsuzlukların, rüşvetlerin, gasp ve terörün had sınırı ulaştığı bir yönetim haline gelmişti. Para, sürekli değer kaybediyordu.

Halk muzdaripti. Halid bütün bunların bilincindeydi. Artık bu zalim idare ve idareciden halkın kurtulması ve yönetimin Hakk'ın hakimiyetine geçmesi gerektiğine iyice kendini inandırmıştı.

*

Ertesi gün sivil olarak gittiği camide imamın verdiği vaazdan sonra düşüncelerine daha çok bağlandı.

- Ey mü'minler!.. Kudüs bugün kafirin emelleri için işgal altına girmiştir. Yahudi kendi yandaşlarının izniyle bu İslam topraklarında Siyonist bir devlet kurmuştur.

Bu lanetlenmiş devleti tanımak, kutsal topraklara ve Allah'a karşı bir isyandır.

İçler acısı bu durumu onaylayanlar var. Neredesiniz ey Müslüman Mısır'ın ehl-i iman neferleri?

Yarın, İlahi huzurda Resûlullah'ın karşısına nasıl çıkacaksınız?.. diye haykırıyordu imam. Halid çok etkilenmişti. İlerleyen dakikalar içerisinde gözyaşlarını tutamadı.

*

Halid gerçekten inanıyordu ki, bu zalimden ülkemiz kurtulmadıkça, daha çok bataklığa gömülecekti. Bu konuda yakın arkadaşlarının fikrini aldı. Bir çokları kendisi gibi düşünüyordu. Belanın sebebini ortadan kaldırmalıydı. Düşünüyordu; ama nasıl?..

*

Sedat'ı öldürme kararı, Halid İslambuli'nin aklına iyice yerleşmişti. Yalnız kararının doğru olup olmadığı konusunda maddî ve manevî güçlü bir desteğe ihtiyacı vardı.

Sık sık ziyaretine gittiği Abdülhamid Abdüsselam'ı düşündü birden. Ablasının ikamet ettiği evin üst katında oturuyordu.

- Hayır, hayır, olmaz!.. dedi kendi kendine. Hiçbir zaman ve mekanda beni destekleyeceğini sanmıyorum! Üstelik silah ve mermiler de bulamaz... Hay Allah!.. Ne yapsam acaba? Halbuki Sedat, birkaç gün sonra askerî tatbikat törenine katılacak. Tam fırsattıydı...

Odanın içerisinde sesli düşünerek dört dönüyordu Halid. Kafasının içinden bin bir türlü planlar akıp geçti.

- Azıcık bir cesaret, birazcık silah ve mermi, Enver Sedat'ın hayatına son verebilir... diyordu. Fakat hayalinden çabuk uyandı.

- Ya uygulama aşaması? Gerekli olan şeyler... Adamlar... Silah ve mermiler... Evet, evet, adamlar kimler olacak?.. dedi sıkıntı içinde. Birden beyninde bir şimşek çaktı.

- Tabi ya!! Kahire Üniversitesi'nde elektrik mühendisi olarak çalışan Muhammed Abdüsselam Farac.. Ona anlatabilirim!.. Hani bir gün bana ne demişti:

- Halid Kudüs'ü kurtarmanın yolu, ülkemizi kafir yönetimden kurtarmaktan geçer. Çünkü, emperyalizmin üzerimizdeki varlığının temeli bu yöneticilerdir.

Bunun için, önce bunları ortadan kaldırmaktan başka çıkar yol yoktur. Ancak bundan sonra İslamî bir yönetim altında Müslümanların mukaddesatını kurtarmaya girişilebilir.

Uluslararası emperyalizm, uzak düşmanlardır. Asıl yakın düşman, kafir yöneticilerdir.

Uzun uzun düşündü.

- Evet, böyle demişti... dedi yine. Allah onunla tanışmayı iyi ki nasip etmiş!..

*

Muhammed Abdüsselam Farac'la altı ay önce tanışmıştı. Abdüsselam, altı ay önce evlenmeyi düşündüğü zaman burada bir daire bulmak için Halid'e müracaat etmişti.

Muhammed Abdüsselam, o zamanlar Bulak Dakrur'da bir evde oturuyordu. Ziyaretine giderdi Halid. Sohbetlerini dinlerdi. Çok faydasını görmüştü.

- Bu kez ziyaretim farklı olacak!.. diye düşünüyordu.

*

İlk ziyarette Muhammed Abdüsselam, İslambuli'ye, kendisinin Mısırlı bazı gençlerle ilişki kurduğunu ve İslamî bir devlet kurmayı amaçladıklarını belirtmemişti.

Fakat Halid, kendi zekasıyla bu adamın başka kişilerle sürekli bir irtibat içinde olduğunu keşfetmişti. Belki de bundan dolayı Muhammed Abdüsselam'ı ziyaret etmenin zarûretini hissetmişti.

* * *

alid, Muhammed Abdüsselam Farac'ın evine geldiğinde beklemediği bir H manzara ile karşılaştı.

- Selamün aleyküm!!

- Aleyküm selam Halid. Buyur içeri.

- Allah şifalar versin! Bacağına ne oldu?

- Bir araba kazası. İçeride konuşuruz... diyerek Halid'i içeriye aldı Muhammed Abdüsselam. Oturduktan sonra:

- Mühim değil kardeşim. Kaza, görünerek gelmiyor... dedi Abdüsselam. Kasrı Hastanesi ve oradan Müberra Hastanesi'nde tedavi gördükten sonra gördüğün gibi evdeyim işte!..

- Ne zaman çıktın?

- İnanır mısın bir saat önce... dedi gülerek Abdüsselam. Sen nasılsın?

- Şahsen iyiyim, hamd olsun; ama!.. dedi Halid sıkılarak. Aslında Abdüsselam'ı rahatsız etmek istemiyordu.

- Yaramaz bir durum yok ya?.. dedi Abdüsselam merak içinde. Uzun zamandır görüşmüyorduk.

- Haklısın!.. Ben aslında, İslamî bir konuda görüşünü almaya gelmiştim; ama...

- Elbette Halid!.. diyerek Halid'i rahatlatmaya çalıştı. Bu durumum seni üzmesin! Bunlar geçici şeyler...
- Hem Mısır'ı hem de senin istikbalini ilgilendiren bir konu!..
- Hayırdır inşallah! Buyur seni dinliyorum!.. dedi Abdüselam daha da meraklanarak.
- Biliyorsun, son dönemlerde çok Müslüman tutuklandı. Bunların arasında İhvan'ın Mürşidi Ömer Tilimsani de var. Diyorum ki, Müslümanlar üzerinde oynanan oyunlara ve zulümlere karşı rıza mı göstereceğiz? Yoksa... diye söylenirken, Abdüselam sözünü kesti:
- Allah korusun! Küfre rıza göstermek küfürdür. Aslında İslamî cemaatler bir bütün halinde hareket etmeyi kabul edebilselerdi, küfür kalesinden bir gedik açardık... dedi...
- Haklısın üstad, açardık!..
- Bu ülkeye, Allah'ın şeriatını yerleştirmek şarttır Halid. Hemen akla, biz neler yapabiliriz? sorusu geliyor.
- Doğrusu, bu soru benim aklımdan hiç çıkmıyor...
- Sen ne düşünüyorsun?
- 6 Ekim'de yapılacak ve Sedat'ın da hazır bulunacağı tatbikat törenine büyük bir ihtimalle ben de katılabilirim. Bu nedenle, Sedat'ı öldürüp Mısır'ı onun kışkacından kurtarmak için, büyük bir fırsat geçti diyorum... dedi Halid. Daha konuşmasını bitirmeden:
- Sedat'ı öldürmek vaciptir. Çünkü Mısır'ın her yerinde fesat yayılmış bulunmaktadır. Zulüm yerleşik hale geldi. Müslüman alimler ve Mısır'ın en değerli adamları hapisanelere sürgün edildiler. Aslında Sedat'ı öldürmekten başka çözüm yoktur... dedi Abdüselam bir solukta. Halid duyduklarına çok sevinmişti.
- Bu sözlerinden hangi anlamı çıkarabilirim?.. dedi Halid tebessüm ederek.
- Seni tasdik ediyorum Halid. Ancak bu iş tek başına yapılmaz. Ama üzerime düşeni yapmaya söz veriyorum!
- Fakat üstad! Sen böyle hastayken nasıl yardım edeceksin?

- Hepimiz kardeşiz Halid. Tek bir hedefe ulaşmak isteriz. Allahu Teâlâ bize yardım edecektir. Eğer bir planın varsa, her isteğine yardım edecek adamlarımız da vardır. Umarım ki, yakalanmadan önce size yardım edebilirim...

- Sen de mi aranıyorsun?.. diyerek atıldı Halid.

- Evet!.. Her yerde beni arıyorlar. Ailemin yaşamakta olduğu Demenhur'da... Çalışma yerim olan üniversite'de...

- Bu kazadan sonra fark etmediler mi?

- Bu kaza olmasaydı ve hastanelere götürülmeseydim, şimdilik ötekilerle beraber hapisanelerde olurum. Belki de benim, hükümetin hastahanelerinde olduğumu bilmiyorlar. Çünkü Allah, benim yerimi göstermedi onlara...

- Anlıyorum!.. dedi Halid üzüntüsünü belli ederek. Ancak, senin burada kalman da tehlikeli. Her an yakalanabilirsin!..

- Biliyorum; ama...

- Aklıma bir fikir geldi.. dedi Halid sevinçle. Polislerin gözlerinden uzak kalabilmen için seni ablamın evine götüreyim...

- Aslında eve geldiğimi polisler öğrenmeden terk etmek istiyordum. Seni Allah gönderdi.

- O halde anlaştık!.. dedi Halid ve hemen adresi yazıp Abdüsselam'a uzattı. Abdüsselam, adrese bir göz attıktan sonra yüz ifadelerinden hayretle karışık bir tebessüm belirdi.

- Bu adres, kardeşimiz Abdülhamid'in kaldığı yer değil mi?.. diye sordu.

- Evet, dedi Halid. Ablamın olduğu dairenin üst katında oturuyor. İslam'da kardeş olup, aynı şehrin oğulları olarak arkadaşız.

- Buna çok sevindim!.. Şimdi işin ciddiyetine daha çok inandım! Madem ki Abdülhamid de bu fikre katılıyor, o zaman bu fikir ciddidir. Şu andan itibaren gizlilik içerisinde sürdürülebilir.

- Şeyy!.. Üstad!.. diye mırıldandı Halid. Aslında, Abdülhamid'e henüz söylemiş değilim. Ama eminim kabul eder...

- Zıyanı yok! Ben de eminim!. dedi Abdüsselam. Söz verdik bir kere! Bunun dönüşü yok! Abdülhamid'le şahsen ben özellikle görüşebilirim... Şimdi söyle bakalım? Kaç adam ve ne kadar silah ile mermi istiyorsun?

- Üç adam ve taşıyacağımız silahlara yetecek kadar mermi yeterli olur. Silahı kendi bölüğünden temin edebilirim. Sizin de adamları ve mermiyi bulmanız gerekiyor.

- Arkadaşlarından yardımcı olabilecek birisini düşündün mü?

- Evet... Abdülhamid Abdüsselam Abdülal'i düşündüm. Fakat bildiğin gibi henüz bu konuyu kendisine açmadım...

- Anlıyorum! Şimdilik sana önerim, önce Allah'a sonra Abdülhamid'e güven ve evine dön. Sana misafir olacağım. Ancak şu anda değil... Yapacaklarım, şu anda aldığımız karardan sonra değişti.

*

İki dost biraz daha sohbet ettikten sonra birbirlerinden ayrıldılar.

Halid, ablasının evine döndü. Tam kapıyı açmak üzere iken Abdülhamid'le karşılaştı. Selamlaştılar. Hâl hatır sordular, Abdülhamid'le konuşmak için iyi bir fırsat yakalamıştı.

*

Eski bir üsteğmen olan Abdülhamid, sakalı yüzünden, ordudan atılmıştı. Halid'in hem arkadaşı ve hem de hemşehrisiydi. Hayatın bir kısmı onun arkadaşlığı ile geçmişti.

Halid lise öğrencisi iken, Abdülhamid yeni mezun olmuş bir teğmendi. Aynı şehrin çocukları olmaları, ailelerin arasında akrabalık bağlarının çokluğu nedeniyle, aralarındaki ilişkiler epeyce güçlenmişti.

*

- Üsteğmenim, Üstad Farac'ın selamı var.. dedi Halid.

- Ve aleyküm selam ve rahmetullah!.. Kendisi nasıl?

- Kaza geçirmiş. Bir bacağı alçıda... Endişe edilecek kadar büyük değil. Çok mühim bir konuda kendisiyle görüşmeye gitmişim...

- Eve çıkalım... dedi Abdülhamid. Bunlar ayak üstü konuşulmaz...

- Peki Üsteğmenim!.. O halde ben ablama geldiğimi bir haber vereyim!.. Birden duraksadı Halid. “Olmaz Üsteğmenim, biz en iyisi ablamın evinde konuşalım.”

- Sen nasıl istersen!.. Ben sana çay ikram etmek istemiştim... diyerek, Halid ile ablasının evine girdiler.

*

- Mesele nedir? dedi Abdülhamid

- Üsteğmenim, deminki hareketimde beni yanlış anlamayın. Malum ülke bir çıkmazın içerisinde. Bu çıkmazı, aşırı dinci diye bize yıkmaya çalışıp, yakalama operasyonuna girdiler. Abdüsselam Farac da bu arananlar arasında. Az önce Farac’ın, evine geldiğini polis bilse hemen yakalarlar.

- Haklısın ben de öyle...

- Uzun zamandır düşündüğüm bir konu vardı. Farac bu düşünceme çok mantıklı yaklaştı ve kabul etti. Ayrıca sana iletmemi ve senin de duyarlı yaklaşacağını söyledi.

- Doğrusu merak ettim!.. dedi Abdülhamid.

- Mısır’ı bu çağdaş firavundan kurtarmak istiyoruz.

- Nasıl olacak bu?.. dedi hayretle Abdülhamid.

- Akıllı bir planla hazırlanmış bir suikastla!.. dedi Halid.

- Suikast mi?!.. dedi hayretle Abdülhamid, sözlerine biraz ara vererek. “Bak Halid! Sedat’ı öldürmeyi ben Farac’tan da, senden de çok istiyorum. Bu girişim, Allah yolunda bir şehadettir, yani biz de öleceğiz!..”

- Haklısın!.. Ölmeye hazırız!.. diye tamamladı Halid.

- Yalnız!..

- Evet?

- Yalnız, bu suikast, başarısızlığa uğrarsa çok şeyleri kaybederiz. Çünkü, Sedat’ın öfkesi daha da azgınlaşır ve yeni hapishaneler açtırır; Mısır’ın Müslüman evlatlarını buralara... diyerek tedirginliğini belirledi Abdülhamid.

- Bütün gayretimizi göstereceğiz Üsteğmenim. Nasılsa hayatımızı koymadık mı?.. Şimdi bu görevde bana yardımcı olabilecek adamlar bulabilir misin?.. dedi Halid.

- Peki!.. Sana katılıyorum! Ayrıca evimizin arkasında kalan Hüseyin denilen bir genç var. Onu da getireceğim. O da Melva şehrinden. Orduda çalışıyordu...

- Şimdi ne yapıyor?.. dedi Halid, sözünü keserek.

- Kahire’de bir dinî enstitüde müfettişlik yapıyor. Halid, bu konuyu etraflıca incelemek için bana bir süre lazım. Hüseyin yakınımızdaki camiye sürekli geliyor. Onu, orada görebilirim.

- Tamam Üsteğmenim, anlaştık!.. dedi Halid. Sonra çay içip ayrıldılar.

* * *

3 Eylül 1981.

2

Başkan Sedat, her zaman olduğu gibi yine saat 9:30'da uyanmıştı. Öğleden önce Yüksek Basın Kurulu ile toplantısı vardı. 3 Eylül'de tutukladığı bazı muhabirler için açıklamalar yapacaktı.

Yatağından kalktıktan sonra alışkanlığı olan bal ve Gelee Royal karışımı bir bardak çayını içerken, kendisiyle ilgili manşet haberlere bir göz attı gazetelerde. Bunu masörün yaptığı masaj izledi. Jimnastik ve banyodan sonra bir parça peynir ve kalorili tosttan oluşan kahvaltısını yaptı.

Sedat, votkanın yardımcı bir uyarıcı olduğunu düşündüğünden, sabah kahvaltısını votkayla tamamladı. Bu alışkanlığını, arkadaşlarıyla soğuk tavuk ve salata olarak votkayla sürdürürdü.

Eğlencesine de düşküdü. Virginia Senatörü'nün kendisine hediye ettiği aktrist Elizabeth Taylor'un İsmailiye'ye gelişinde bu zaafını göstermişti. Elizabeth'i, Mısır Kraliçesi olarak karşılamıştı. Her ne kadar subaylarından bazıları: "Ne saçma iş yapıyoruz! Bir aktristi korumak bizim görevimiz mi?" diye düşünseler de, ülkeye birbiri ardınca gelen artist akımı bir çoğunu çileden çıkarmıştı. Zira Enver'in zaaf tezgahının ardı arkası kesilmiyordu.

*

Aynı gün başka bir röportaj yapmıştı. Bu kez Amerikan televizyon şirketi NBC vardı karşısında.

- Sayın Başkan... Afgan gerillalarına silah yardımı yaptığınızı söylüyorsunuz? Nedenlerini açıklar mısınız?

- Afganistan Müslüman ülkedir ve onlar bizim kardeşlerimizdir. İhtiyaçlarına cevap verdik... dedi Sedat.

- Madem öyle, Mısır'daki radikal Müslümanlara terörist muamelesini nasıl açıklayacaksınız? Onlar Müslüman kardeşleriniz değil mi?.. dedi bir başka muhabir.

- Hayır böyle bir şey yok! Onlar sadece toplantılar düzenliyorlar. Silahlı eylemlere girmiyorlar...

- Eğer Mısır'da herkes sizin politikanızı destekliyorsa, niçin politik muhaliflerinizi ve radikal Müslümanları tutuklattınız?.. dedi ilk muhabir.

- Ben siyasî rakiplerime karşı bir hareket yapmadım. Bu sadece inançlar arasındaki çatışmalar meselesi. Tutuklattığım politikacılar dinî elemanların yanındaydılar ve radikallerin tutuklanmalarını kendi amaçlarına döndürebilirlerdi.

- Sizinle Şah arasında yapılan karşılaştırma konusunda ne düşünüyorsunuz?

- Bu beni çok şaşırtıyor! Bu karşılaştırma tamamıyla yanlış. Bunu yapanlar nefret dolu olmalı. Son halk oylamasında gördüğünüz gibi, halkımın yüzde yüzlük desteğini almış bulunmaktayım. Öyleyse bu karşılaştırma kindar kişilerden doğmuş olmalı. Bunlar talihsiz bir şekilde kıskançlıkla muhalefeti birbirine karıştırıyorlar. Bunlar benim ve Mısır'ın itibarını toz gibi üfürmek istiyorlar. Benim dünyadaki itibarımdan endişe etmiyorum; ama Mısır'ın itibarının kirli çizmelerce çiğnenmesine müsaade etmeyeceğim.

- Sayın Başkan, Afganistan'a silah yardımının aslında yapılmadığı ve bu silahların ülkenizdeki aşırı Müslümanlar üzerinde kullanıldığı doğru mu?..

- !!

* * *

3 Eylül günü, Tabur Komutanı Binbaşı Mükerrer Abdülal'dan 6 Ekim 2 törenlerine katılma emri alan Halid, 24 Eylül Perşembe sabah saatlerinde Kahire Uluslararası Stadyumu yanındaki bölüğe gitti.

Sedat'ı öldüreceği kesinleşmişti. Bazı tedbirler ve alıştırmaların yapılması kalmıştı. Zira herhangi bir aksaklık veya yanlışlık, planın keşfedilmesine sebep olabilirdi. Bunun bütün Mısırlılara kötü etki yapacağı muhakkaktı.

Suikast girişimi henüz düşünce düzeyindeydi. Pratik alana girmemişti ve Muhammed Abdüsselam Farac ile Abdülhamid ve Abdüsselam Abdülal'dan başka kimsenin haberi yoktu.

*

Öğleden sonra tatbikata iştirak edecek beş arabanın tertibini yapmak üzere subaylar toplanmıştı.

- Benim arabam sağda olacak... dedi Halid, subaylara dönerek. Subayın biri atıldı.

- Neden? diye sordu.

- Çünkü televizyonda görünmek istiyorum! Malum kameralar daha fazla, Başkan Sedat'ın olduğu yere ve ona yakın arabalara ışık tutulacak... diyerek gülümsedi Halid. Diğerleri, Halid'in bu tavrına bir anlam veremediler; ama gülmeyi tercih ettiler.

- Nasıl olur Üsteğmenim! Siz bu kadar şöhret düşkünü olamazsınız.. dedi birisi.

- Ayrıca, arkamda Binbaşı Yesri, onun arkasında Asteğmen Yahya Halim Faris, sol yanımda da Asteğmen Abdülhamid Taha ve onun arkasında Asteğmen Recep olacak...

- Ohoo!.. Siz her şeyi düşünmüşsünüz Üsteğmenim!...

- O kadarcık düşünürüm canım!.. dedi Halid gülerek.

*

Böylece Halid, Başkan Sedat'la karşı karşıya olmayı garantiledi. Çünkü sağda seyreden arabalar, Başkanın kürsüsünün sadece otuz metre aşağısından geçeceklerdi.

*

Törenle ilgili, fiilen sadece subayların katıldıkları bir prova yaptılar, erleri arabalara bindirmeden. Çünkü hâlâ erler seçilmemişlerdi.

Akşam namazına kadar orada kaldıktan sonra teyzesinin oğlu Muhammed Memduh'la evli olan Sümeyye ablasının evine gitti. Memduh, 21 günden beri göz altına alınmış öteki eniştesinin kardeşiydi.

Akşam yemeğini ablasının evinde yedi. Yemekten sonra kendisini balkona attı. Akşamın tatlı serinliğinde, Kahire'yi ve Müslümanları düşündü.

- Allahım! Ne kadar güzel bu masum Kahire!.. Ne kadar mazlum evlatları. Fakat bu karanlık silinmeli... diye söylenirken, "Allah'ın Kitabıyla hükmetmeyen hakim, kelime-i şehadet söyleyip, oruç tutsa bile, kanının helal olacağı"na dair Şeyh İbn Teymiyye'nin yazılarını hatırladı.

*

Sedat'ı öldürmekle her şeyin yerine geleceğini sanıyordu Halid. Ona göre; Müslüman mahkumlar da ancak Sedat'ın ortadan kaldırılmasıyla kurtulabilirlerdi.

*

Halid, hayalleri terk edip pratiğe döndü. Askerî tatbikat birkaç gün sonra idi. Şimdiden Sedat'ın kürsüsüne en yakın arabaya binmeyi garantiledi. Fakat yine de çözülmesi gereken karmakarışık sorunlarla kafası doluydu.

- Adamlar ve mermiler kaldı. Haydi bütün bunları bulduk diyelim, tabura nasıl sokacağız? Kürsünün önünden geçecek olan arabaya nasıl bindireceğiz?

*

- Ablasının evinden çıkmaya hazırlandı. Fakat sivil elbisesiyle Abdülhamid’le görüşmeye gitmesinin daha uygun olacağını düşündü. Zira abisi göz altına alındıktan sonra kendisinin de takip edilme ihtimali vardı.

*

Daha önce İstihbarat Teşkilatı, ona, bir İslamî cemaatin ileri gelenlerinden olan Abdullah es-Semavî’den uzak durmasını ve Ensar-ı Sünnet Camii’nde namaz kılmamasını duyurmuştu. Askerî istihbarat siciline şöyle yazılmıştı:

“Doğru birisidir. Namazlarını camide kılmaya devam eder. Kendisi aşırılık taraftarı değildir; abisi gözaltına alınanlardan olduğu halde.”

*

Halid, askerî takımını çıkarıp, yazlık bir pantolon ile beyaz bir gömlek giydi. Abdülhamid’in kaldığı binadaki ablasının evine gitti.

* * *

ndişeli görünüyorsun Üsteğmenim?

- E

- Haklısın Halid! Çünkü planın başarılı olmayacağı korkusu var içimde! Bir suikast bir çok unsura muhtaçtır. Çünkü Sedat'ı öldürmek o kadar kolay değildir!.. dedi Abdülhamid sıkıntı içinde. Bütün planlar hazır mı?

- Evet, dedi Halid hararetle. Sedat'ın kürsüsünün önünden geçecek olan arabanın benimki olacağını şimdiden garantiledim. Yani tam önünde, onunla karşı karşıya olacağız...

- Peki, dedi Abdülhamid. Ama biz nasıl tabura girip, arabaya bineceğiz.

- İşte bütün mesele burada! Sürücüye ve araba takımından bazı kişilere uyku hapları verip, sizi onların yerine almayı düşünüyorum!...

- Ben bu yöntemin başarısızlığa uğrayacağından şüpheleniyorum!. Sedat'ı öldürme düşüncesini içten desteklediğim halde... dedi Abdülhamid. Araya bir sessizlik girdi. Sonra bu sessizliği Halid bozdu.

- Hüseyin'le ne yaptın? Katılacak mı bize?

- Onunla hâlâ görüşmedim. Çünkü eniştesi göz altına alındıktan sonra ablasıyla meşgul oluyor. Üstelik kendi karısı da doğum yapmak üzere. Bu nedenle sakın bir yerde onu bulamadım..

- Haklısın Üsteğmenim! Bu durumda yapılacak bir şey yok!.. dedi Halid. Abdülhamid sözünü kesti.

- Tamamıyla yok değil!.. dedi. Hâlâ var. Yarın, Selam Oteli önündeki Envar Camii'nde buluşalım...

- Orada buluşmak tehlikeli olabilir!.. dedi Halid. Başka bir yerde buluşalım... Çünkü o cami sürekli gözetim altında..

*

Halid İslambuli, o gece uykunun tadını alamadı. Plan başarılı olmayacak diye hep ıstırap içerisinde geçirdi gecesini. Nihayet tek başına Sedat'ı öldürmeyi kararlaştırdı.

Sedat'ın öldürülmesi için sadece sürücünün tüfeğiyle birkaç mermiye ihtiyaç vardı. Kürsüde bulunan Sedat'ın bekçileri, kendisini öldürseler de görevini yerine getirmiş birisi olarak ölecekti.

* * *

5 Eylül 1981. Günlerden cuma olmuştu. Halid, Sedat'ı tek başına öldürmeyi 2 kararlaştırmıştı.

- Sadece bir şarjörü dolduracak 9 mm.'lik mermilere ihtiyacım var... diyordu kendi kendine. Eğer arkadaşlarımla elle tutulur bir yardımı olmazsa, herhangi bir yoldan bunları temin edebilirim nasıl olsa... Askeri törene sadece on gün kaldı. Allahım! Bana yardım et!..

*

Halid, ikinci namazında Abdülhamid'le buluştu.

- Kararımı verdim Halid. Hüseyin de geliyor... dedi Abdülhamid. Halid çok sevindi duyduklarına.

- Neden üçümüz bir araya gelip, bu planı gerçekleştiriyoruz?... diye sözlerini tamamladı Abdülhamid.

- Başkan Sedat'ın öldürülmesinin garantisini konuşalım... dedi Halid. Etrafındaki güvenlik görevlileri birimizi öldürmekle meşgul olurken, ötekilerin operasyonu bitirmeleri gerekir. Asıl sorun, mermilerin elde edilmesi ve şoföre verilecek uyku haplarındadır şu anda... Ayrıca, tabura şüphe uyandırmadan siz nasıl gireceksiniz?

- Bilemiyorum!.. dedi Abdülhamid üzüntü içinde.

- Bu nedenle operasyonu tek başıma gerçekleştirmeyi kararlaştırdım. Sonuç, ne olursa olsun!.. dedi Halid kararlı bir şekilde. Abdülhamid oralı olmadı.

- Muhammed Abdüsselam Farac, kendisinin gelmesi konusunda ne dedi?
- Beni bekle, dedi. Operasyon düşüncelerimi desteklediğini, gerekli adamları ve mermileri de temin edeceğini söyledi. Kalan on günde faaliyetimizi, kabiliyetimizi ve donanımımızı yoğunlaştırmamız gerekir. Belki de şimdi polis, Muhammed Abdüsselam Farac'ı yakalamıştır... dedi Halid umutsuz şekilde.
- Peki, Farac bize yardım edemezse, ne olacak?.. dedi Abdülhamid.
- Seninle ben bu operasyonu gerçekleştireceğiz. Sadece mermileri temin edip, şoförü uyutmayı garantiye almamız gerekiyor.

*

Konuşmalarının sonunda Halid, bu planın başarısızlıkla sonuçlanacağını sezmeye başladı. Özellikle kendisinin hiçbir İslamî cemaatle ilişkisi olmadığından, onları ziyaret edip konuyu araştıramazdı. Tüm olumsuzluklara rağmen düşünüyordu.

- Onlara bu konuyu açsam? Hayır, hayır! Beni desteklemezler! Beni tanımıyorlar ki!.. Ellerin de mermilerin bulunduğundan bile emin değilim.
- Başka çözüm var mı?.. dedi Abdülhamid.
- Tek başıma operasyonu gerçekleştirmekten başka çözümü yoktur Üsteğmenim. Bunun dışındaki bütün planların başarısızlıkla sonuçlanacağından korkuyorum!.

* * *

olislerin başlattıkları geniş operasyonlarla yakalananların sayısı bin beş yüzü P aşmıştı. Polis yakalayamadığı bütün kişilerin izindeydi. Bunlardan birisi de Abbud ez-Zümer'di.

Abbud ez-Zümer, Askerî İstihbarat Teşkilatı'nda bir subaydı. Ayrıca, Muhammed Abdüsselam Farac ve Ziraat Fakültesi ğrencisi olan Tarık ez-Zümer'de yakalanmamıştı.

Muhammed Abdüsselam Farac, Abbud ez-Zümer'e, Tarık ez-Zümer'i göndererek, bir an önce Sedat'ı öldürmek için Halid İslambuli'ye yardım edilmesinin şart olduğu mesajını ilettiler.

Tarık ez-Zümer, Tahrir Kırathanesi'nde Abbud ez-Zümer'le buluşup, Farac'ın düşüncelerini ve isteklerini anlattı.

- Muhammed Abdüsselam Farac, İslamî bir devletin kurulması için yapılan planların keşfedildiğini düşünüyor. Sonra şöyle devam ediyor. "Fakat Sedat'ı öldürmek isteyen ve askerî törene katılacak olan Halid adında bir subay vardır. şimdilik ona yardım edip Sedat'tan kurtulmak için her türlü isteğini sağlayacak olursak iş lehimize döner." diyor.

- Ateşle oynuyorsunuz!.. dedi Abbud ez-Zümer. Bu Halid denen kişinin, polis tarafından gönderilmediğini nereden biliyorsunuz? Ya da sizi bir çıkmaza sokmak istemediğini?.. Yine, siz onu iyice tanıyor musunuz? Nasıl destekliyorsunuz onu?..

Aynı zamanda suikast operasyonu istediğimiz sonuçları sağlayamayacaktır. Yani İslam Devleti'nin kurulmasını. şer'i açıdan Sedat'ın öldürülmesine karşı

çıkıyorum. Fakat, yurt çapında toplu bir ayaklanmaya henüz müsait olmadığımız için itiraz ediyorum!..

Bunu sağlamak için önümüzde iki - üç yıl vardır. Muhammed Abdüsselam'ın şu anda Sedat'ı öldürmeyi neden düşündüğünü bir türlü anlamıyorum!..

Bir yıl önce Sedat'a karşı başarısız bir suikast düzenlediğimizi ve bu nedenle birkaç arkadaşımızın yakalandığını bilmiyor mu?.. diye tamamladı Abbud ez-Zümer.

- Muhammed Farac sana diyor ki: “Suikastı Üsteğmen Halid ile bir grup arkadaşı gerçekleştirecek. Biz, bir teşkilat olarak karışmayız. Yakalanırlarsa, cemaatimizle hiçbir ilişkisinin bulunmadığını söyleyecektir. Aynı zamanda bu operasyon bir şehadet operasyonudur. Çünkü Sedat'ın etrafındaki koruma görevlileri muhakkak onları yakalayacaklardır. Tek istediğimiz, onların Sedat'ı öldürmeyi becermeleridir.”

- Eğer operasyon buysa, ben de destekliyorum! Fakat biliniz ki, yurt çapında bir ayaklanmanın başlatılmasının zamanı değildir şu an...

Sırrımızın ortaya çıkıp Mansura'da geçen yıl giriştiğimiz operasyonda olduğu gibi hiçbir şey elde edemeyeceğimizden korkuyorum... Bu nedenle, sonuçların kesinliğini bilmeden yeni bir başarısız girişimde bulunmayalım. Dinle Tarık, yarın yine burada buluşalım. Tekrar görüşelim. Farac'ın diğer görüşlerini de yarın tartışırız.

- Olur.

*

Ertesi gün Tarık'la tekrar buluştuklarında Abbud ez-Zümer ikna olmuştu. Ayrıca operasyon ile ilgili gerekli malzemelerde de yardımcı olmaya söz verdi. Fakat Halid'in bu gelişmelerden haberi bile yoktu.

* * *

7 Eylül 1981.

2

Operasyonun ilk ciddi toplantısı Abdülhamid'in evinde yapılıyordu.

Abdülhamid; Hüseyin Abbas, Muhammed ve Ata Tayıl'la Envar Camii'nde buluşup, onları evine davet etmişti. Bu arada Tarık ez-Zümer aracılığıyla Abbud ez-Zümer'in de evine gelmesini sağlamıştı. Halid'le Muhammed Abdüsselam Farac beraber gelmişlerdi.

Bir çoğu birbirini tanımıyordu. Abdülhamid önce tanışma faslına geçti.

- Cihadın en üstünü olan zalim sultan karşısında Hakk'ı söylemek için bir araya gelen kardeşlerim. Bugün Envar Camii'nde Hüseyin Abbas ve Ata Tayıl kardeşimle buluşup, operasyon hakkında görüştüğümde, işte kendileri de buradalar, bana "Bir yıldan beri bu anı beklediklerini" söylediler.

Bu iki gönüllü kardeşimizden Ata Tayıl, Üstad Farac kardeşimiz gibi orduda mühendis olarak çalışan bir yedek subaydır. Hüseyin Abbas kardeşimiz de Sivil Savunma Okulu'nda üstçavuştur ve orduda tam yedi yıl atış şampiyonu olmuştur.

- İşte buna çok sevindim!.. dedi Halid. Bu planın, şimdi gerçekleşeceğine inandım!

- Taburda çok sıkı önlemler alındı... dedi Abbud ez-Zümer endişesini ortaya koyarak. Yani buraya girmek hiç kolay değildir.

- Tabura girme gerçekleşebilirse, Sedat'tan kurtulma planı yüzde doksan başarılıymış demektir... dedi Halid. Tarık hemen söze girdi.

- Emin olun! Öteki kardeşlerimiz de gerekli olan bütün mermileri ve malzemeleri hazırlamışlardır!..

- Ben eminim!.. dedi Farac. Kurtarılmış Bölge'yi bilirsiniz. Hani, Nil deltasında Abdünnasır tarafından başlatılan arazi kazanma projesi... İşte buradaki tarlalarda çalışan radikal İslamcılardan bir gruba haberci gönderdim. Her ne kadar, polis gözetimi altında bulunsalar bile, benim istediğim dört el bombası, tabancalar ve yüz yirmi atımlık kalaşnikof mermisini gönderecekler. Sizler de bundan emin olun!..

- Çok iyi!.. dedi Halid. Buna çok sevindim! Sanırım tabura girebilme işini halledeceğim... Törene dokuz gün var... Planımda bir aksilik çıkmazsa 2 Ekim'de bu sorun ortadan kalkmış olacak... Şimdilik planın içeriği hakkında konuşmanın erken olduğunu düşünüyorum!.. Biz yine de işin ehemmiyeti hakkında sohbetimizi devam ettirelim.

- Doğru... dedi Farac. İslam'ın cazibesini idrakten yoksun kalanlar, Amerikan - Mısır Dostluk Cemiyeti'nin toplantılarıyla ilgileniyorlar. Gazetelerine çağdaş firavun Sedat'ın eşi Cihan'ın sözlerini flaş haber olarak veriyorlar.

Neymiş efendim? Cihan'a göre; "İslam Dini'nde kadın gerçek haklarına kavuşamazmış!" Cihan Sedat, nüfus planlamasında aile fertlerinin sınırlandırılması gerektiğini iddia ediyormuş!

Bu Yahudi ve Avrupa zihniyetinin eseri ahmak kadın, tesettürle alay ediyor ve cahiliye döneminde kız çocuklarını toprağa diri diri gömen kafirlerin ortak görüşünü savunuyor.

Firavun Sedat, 5 Eylül'de Şeyh Mehlevi'ye: "Rezil Şeyh, köpekler gibi hapse atıldın işte!" diyerek onu Bakan Nebevi İsmail'e teslim ediyor. Bakan tarafından sorgulanıyor ve işkence ediliyor...

- Üstad !.. diye sözünü kesti Halid. Ülkede öylesine karışık işler dönüyor ki, gerçekten bu Yahudinin oyuncağı haline geldik.

Asrımızın yöneticileri İslam'dan dönmüş, Siyonist ve komünist haçlı emperyalizmine bağlanmışlar. Her ne kadar namaz kılsalar, oruç tutsalar, her fırsatta Müslüman olduklarını da iddia etseler, onlar Müslümanlıktan yana isimlerinden başka bir şey taşımıyorlar.

- Bu toplantımızı burada bitirelim arkadaşlar. Bundan böyle sürekli toplanalım; operasyonun adı "Şehadet" olsun. Şu dakikadan itibaren toplantıların yer ve zamanı konusundaki kararları alalım... dedi Abdülhamid.

- İyi fikir!.. diyerek söze girdi Farac. Yarım saat sonra kararlaştırdıkları yer ve zamanı belirledikten sonra dağıldılar.

* * *

Ü ç gün sonra.

Halid, çarşamba sabahının erken saatlerinde uyanık tabura askerî tören hazırlıklarını kontrol etmek ve daha önce belirlenen tarihte tatbikatın yapılıp, yapılmayacağını kesin olarak öğrenmek için yola çıktı.

*

Muhammed Farac tarafından görevlendirilen Salih Şahin isimli şahıs, evinden çıkarak Kurtarılmış Bölge'ye gitmişti.

*

Halid, operasyon için yapılan gerekli fiiliyatın rahatlığı içerisinde ön provalarını yapmak için tabura geldi. Fakat beklemedik bir sürprizle karşılaştı.

Dört gün kendisinden izin isteyen; ama alamayan iki er, firar etmişti. İçten içe bu duruma çok sevindi; ama belli etmedi.

- Umduğumdan da iyi bir gelişme! Planın başarılı olması için bundan iyi bir fırsat olamaz! dedi kendi kendine... İki er birden kaçıyorlar! Hem de izinsiz! Ey kader, sen neler, neler saklıyorsun, inanamıyorum doğrusu!.. Öyle sanıyorum ki, uluslararası bir intihar komandosu bu operasyonu gerçekleştirmeye gelse, böylesine işi rast gitmezdi. Allahım! Sana şükürler olsun! Her şey senin takdirinle düzene giriyor.

Halid yarı ciddi bağırdı.

- Neredesin Cuma Çavuş?

- Az önce buradaydı Komutanım!.. dedi erin birisi.
- Çağırın! Bana gelsin!
- Emredersin Komutanım!.. diyerek selam veren er oradan hızla uzaklaştı.

*

- Çavuşum!.. Halid Üsteğmen'im sizi istiyor? dedi er, Cuma Çavuşa.
- Ne yapacakmış beni?.. diyerek ürktü Cuma Çavuş.
- Bilmiyorum Çavuşum!
- Geçenlerde izin istemiştin. İnşallah iznini onaylamıştır.

*

- Üsteğmenim! Beni emretmişsiniz!.. dedi Çavuş merak içinde. Halid'in yüzündeki tebessümden izin koparacağı inancı daha da kuvvetlendi.
- Evet, Çavuş. Daha önce benden bir izin istemiştin?
- Evet, Komutanım!
- Hâlâ istiyor musun?
- Münasip görürseniz Komutanım!
- Peki, Çavuş. Ne zaman gitmeyi düşünüyorsun?.. dedi Halid. Çavuş iyice umutlandı ve sevinçten gözleri parıladı.
- Sizce uygunsa, pazar günü Komutanım!.. dedi Çavuş.
- O halde pazar günü bana hatırlat ki, sana üç günlük izin vereyim... dedi Halid yine yüzünden tebessümü eksik etmeden. Çavuş sevinçten uçuyordu âdeta.
- Allah razı olsun Komutanım!.. Acaba başka bir emriniz var mıydı Komutanım?
- Sağ ol Çavuş! İşinin başına dönebilirsin!..
- Emredersiniz!.. diyerek bir selam çaktı Çavuş. Orayı terk ettiğinde sevincine diyecek yoktu. Oysa asıl sevinen komutanı Üsteğmen Halid'di.

- İkiisi kaçtı, birisine de izin, gayet güzel!.. Şimdi en önemlisi; Abdülhamid, Hüseyin ve Ata Tayıl'ı bunların yerine geçirebilmek.. diyerek oradan geçmekte olan bir askeri yanına çağırdı.

- Asker!

- Emredin Komutanım!.. diyerek, koşarak geldi asker.

- Bana Bölük Astsubayını çağır!

- Emredersin Komutanım!.

*

Biraz sonra Bölük Astsubayı geldi ve selamını verdikten sonra:

- Komutanım! Beni emretmişsiniz?.. dedi.

- Evet Başçavuş. Cuma Çavuş'a pazar gününden itibaren üç gün izin verdim. Ayrıca, bölükten firar eden kişilerin ismini istiyorum.

- Biri Adil Mahmud Bestavisi, diğeri Milad Semir Enes isimli erler Komutanım.

- Peki başçavuş. Bu iki firariyi, tören bitene kadar kaçak olarak göstermemeye çalış. Tören öncesi başka bir vukuat istemiyorum.

- Emredersin Komutanım!.

*

Halid sevinçle Abdülhamid'in evine geldi.

- Evet, Üsteğmenim! Olaylar lehimize geliyor. Taburda iki firar vukuatı var. Ayrıca bir çavuşa izin verdim. Zaten daha öncede birine izin vermiştim. Bunların yerine sen, Hüseyin ve Ata geçeceksiniz.

- Bu çok iyi bir haber!.. Yalnız onların yerine geçmekten çok, sakalımı keseceğime üzüldüğüm!.. dedi Abdülhamid üzülmekle.

- Bu arada Hüseyin'in son durumu nedir?

- Cenabı Allah Hüseyin'i bir çocukla rızıklandırdı. Hâlâ sözüne bağlıdır. Yakında gelecek.

- Desene sadece silah ve mermiler kaldı?

- Hayır sadece mermiler kaldı!.. diyerek Halid'in sözünü kesti Abdülhamid.
Hani silahları bölükten sen sağlayacaktın?

- Tamam!.. Peki mermi ve bombalar?

- Şu anda yoldadır. Salih'in pazar günü buraya getirmesi gerekiyor.
Endişelenmeyelim!

- Allah'a şükür! Endişem yok!. dedi Halid.

* * *

kimin ikinci günü.

E

Halid, Abdülhamid'in evine gitti. Oturur oturmaz kapı çalındı. Önce birbirlerine bakiştılar. Sonra Abdülhamid kapıyı açmaya gitti.

Gelen Hüseyin Abbas'tı. Selamlaştılar.

*

Başlangıçta Halid, Hüseyin Abbas'ı gözü hiç tutmamıştı. Çünkü Hüseyin Abbas, zayıf ve kuru bir yapıya sahipti. Üstelik sürekli yorgun bir imaj bırakıyordu.

- Ben aslında söylemeyi unuttum Halid!.. Hüseyin Abbas da Melva şehrinden. Hemşehri oluyorsunuz... dedi Abdülhamid

- Ya Ata Tayıl?.. dedi Halid.

- Demenhur şehrinden.

- Birazdan kendisi de gelecek.

- Çok iyi!.. Yalnız Hüseyin kardeşimiz çok zayıf!.. Üstelik çocuğu yeni dünyaya gelmişken, aramıza katılmasını onaylamak içimden gelmiyor!.. dedi Halid.

- Hayır!.. Şu andaki düşüncelerinize asla katılmıyorum Üsteğmenim!.. diye atıldı Hüseyin.

- İyi düşündün mü Hüseyin?! dedi Halid.

- Hem de çok iyi düşündüm!.. dedi Hüseyin, gözlerinin önünde biriken yaşları silerek. Bu arada kapı tekrar açıldı.

- İşte Ata Tayıl da geldi! dedi Abdülhamid yerinden doğrularak. Kalkıp kapıyı açtı. Gerçekten de Ata Tayıl gelmişti. Selamlaştılar. Oturduktan sonra koyu bir sohbeta daldılar.

*

Gecenin ilerleyen saatlerinde sohbetleri devam ediyordu. Aslında Enver Sedat'ı idamla yargılıyorlardı.

- Mısır'ın anayasasını değiştirerek, ülkeyi uluslararası bir oyuncak haline getirdi... dedi Halid. "Başkanlıkta ömür boyu kalmanın hesaplarını yaparak yeni yasalar çıkardı."

- Mısır'daki ahlaki çöküntü, fesat ve fuhuş kendi denetimiyle yayıldıktan sonra, ailesi ve akrabaları bu zavallı milletin sırtından milyonları çekti... diyerek Halid'i onayladı Abdülhamid.

- Katılıyorum!.. diyerek söze girdi Hüseyin Abbas. Mısır'ın bütün haberleşme araçları, gazeteler, dergiler, radyo ve televizyonla birlikte diğer yayın organları yağcılık ederek kapılarını firavuna açtılar. Sözde fikir adamları, Sedat'ı ilim adamı olarak gördüler. Edebiyatçı ve sanatçı tayfada onu yıldız yaptı...

- Asıl önemlisi... diye başladı Ata. Asıl önemlisi; Filistinlilere özgür bir vatan sağlamaya çalışacağını öne sürerken, Yahudilerle anlaşp onlara her şeyimizi sattı. Bu yüzden de Nobel Ödülü'nü kazandı. Mısır çok şeyler kaybetti. Kazandığı Nobel Ödülü'nün yarısını da, Der Yasin katliamını gerçekleştiren ve hamile kadınların karınlarını deşen terörist Begin'e bıraktı.

- Ülkenin gerçek evlatlarına Mısır'ı çok gören bu alçak adam, demokrasi gibi özgürlük saçmalığının yerine yine kendi despotluğunu ilan etti. Ecnebi şirketleri çağırarak onlara anahtar teslim etti... dedi Halid.

- Böylece iyiliği yasaklayıp kötülüğü emrederken, Mısır'ın hem iç ve hem de dış işleri felce uğradı... dedi Abdülhamid bir nefes alarak. "Arkadaşlar! Biz burada bir intikam peşinde değiliz. Biz, Allah'ın ve milletimizin hükmünü verecek ve uygulayacağız. Milletimizin iradesiyiz. Şu ana kadar konuştuklarımız, önceden de biliniyordu.

Şimdi hepinize soruyorum! Burada Sedat'ı yargılarken zulümlerine şahit olduk. Buna Allah da şahit, halkımız da. Bu firavunun, din alimlerimize göre fetvası ölümdür.

Bu uğurda ya öleceğiz veya sonunda yakalanıp yandaşları tarafından sorgulanıp idam edileceğiz. Onu yok etmeden ölmeyeceğiz. Söz veriyor musunuz?!”

Hep birlikte: “Söz veriyoruz!” dediler. Abdülhamid tekrar:

- Parola: “Şehadet Operasyonu”dur.

- “Şehadet Operasyonu”

*

Sohbet sonrası o geceyi Abdülhamid’in evinde geçirdiler. Geç saatlere kadar uyuyamamışlardı. Hiçbir konuda ne ihtilafa düştüler, ne de görüşleri çelişti.

Aralarında çıkan son karar ise, “ölüm” oldu.

* * *

perasyona iki gün kala, Halid İslambuli her şeyi hazırlamıştı. Adamları ve O mermileri... Sadece Muhammed Abdüsselam Farac'ın söz verdiği el bombaları kalmıştı. Bir de diğer arkadaşlarının taburun giriş nizamiyesi, sorunların başında geliyordu.

Halid'in kafasını karıştıran bir başka mesele de, kaçan erlerin yerlerine başkalarının tayin edilip, edilmediği idi. Zira başkaları tayin edilmişse, arkadaşlarının nizamiyeden bile içeriye girişleri zor olabilirdi.

*

Bugün zor alıştırmalar yapılacaktı. Çünkü yarın pazartesi günü istihbarat, malzemeleri donatma, elbiseleri hazırlama ve rütbeleri parlatma günüydü.

*

Halid ikinci sıralarında üç arkadaşının nizamiyeden içeriye giriş yapabilmeleri için başka bir bölükten geldiklerine dair bir belge hazırlıyordu ki, kapı çalındı. Elindeki evrakları alelacele sümen altı yapıp, kapıya doğru seslendi:

- Giriniz!..

Gelen Cuma Çavuş'tu. Halid, Cuma Çavuş'u görünce hiç istifini bozmadan gülerek:

- Gel bakalım Cuma Çavuş!.. dedi.

- Komutanım!.. İzin konusunu pazar günü için hatırlatmamı istemiştiniz.!.. dedi sıkılarak.

- Hatırladım Çavuş. Evrakın hazır. Bölük Astsubayına izinli olduğunu da söyledim; ama yine de onu görmeden gitme!

- Allah razı olsun Komutanım!.. Emirlerinizi aynen yerine getireceğim!..

- Tamam Çavuş! Çıkabilirsin!

Halid tekrar sümen altı ettiği evrakları ortaya çıkardı. Arkadaşlarının içeriye girebilmeleri için er olduklarını gösteren fotoğraflı kimlikleri yaptı. Her bir arkadaşına sahte bir isim ve askerî bir numara buldu.

*

İşlerini bitiren Halid, hızla taburu terk ederek Abdülhamid'in evine doğru telaş içinde gitti.

*

Eve geldiğinde Abdülhamid, Ata ve Hüseyin'le karşılaştı. Selamlaştılar.

- Hayırdır! Bir yere mi çıkıyordunuz? dedi Halid.

- Hayır, biraz önce Salih Şahin bombaları getirdi.

- Desenize Üsteğmenim, bizim Üstad Farac sözünde durdu?.. dedi Halid sevinerek. Şimdi sıra bizde.

- İçeri girelim, dedi Abdülhamid. Sonra eve girdiler.

*

Oturduktan sonra Ata Tayıl, Halid'e dönerek:

- Halid Üsteğmenim! Hâlâ planların ayrıntılarını bize anlatmadın. Sedat'ı öldürmeye gideceğimiz halde, sanki seyahate gidecekmişiz gibi içimde bir his var.

- Bak Ata. Allah işimizi kolaylaştırıyor. Önümüzdeki bütün zorlukları tek tek kaldırıp yolumuzu açık tutmaktadır. Bunun farkında değil misiniz?!

- Farkındayım; ama yine de ne yapacağımız konusunda bilgimiz olsun istiyorum... Mesela tabur nizamiyesi?

- Tamam! Dua edin de Allah, sizin bölüğe girişinizi kolaylaştırsın!.. Evet arkadaşlar, her birinizin kimliğini hazırladım. Alın bu belgeleri... diyerek kimlikleri arkadaşlarına verdi.

- Bu askerî kimliklerle nizamiyeden girerken, “184. Bölük’ten geliyoruz!” diyerek, durumu idare etmeye çalışın. Kimliklerde resimleriniz var.

Abdülhamid, “İzzet” adıyla,

Ata, “Ahmed” adıyla,

Hüseyin de “Cemal” adıyla kayıtlı. Bu yeni isimlerinizi ezberleyin.

- Vay canına!.. Tıpkı gerçek gibi!.. dedi Ata Tayıl. Halid güldü.

- Teveccühünüz efendim!... dedi şaka ile karışık.

Herhangi bir sorunla karşılaşırsanız, gerisini bana bırakın ve karışmayın!... Elinizdeki belgeyi isteyen olmadıkça kimseye göstermeyin. Tabura girer girmez:

“Üsteğmen Halid Ahmed Şevki” diye anons ettirin. “İslambuli” demeyin. Siz girdikten on - on beş dakika sonra gelirim. Erlerle pek konuşmayın. Şimdi hemen çıkalım. Devamını yolda anlatırım...

*

Halid, üç arkadaşını askerî Fiat arabaya bindirip, tabura doğru yola çıktı. Yolda arkadaşlarına sürekli bilgiler verdi.

- Tekrar ediyorum! Sakın “İslambuli” diye anons ettirmeyin. Şu anda saat onu yirmi geçiyor. Yatacak yer bulamayabilirsiniz. Duruma göre davranın. Ayrıca Ata ve Hüseyin, Abdülhamid’i aranızda başkan yapın. Böylesi daha iyi olur. Geçici isimlerinizi unutmayın!.. Unutacak olursanız, arada bir kimliklerinize bakın.

*

Araba tabura varmadan, yüz metre önce Halid onlara yeri gösterdi. Onları orada indirip geri döndü. Kısa bir turdan sonra tabura geldiğinde üç arkadaşıyla bölümün içinde karşılaştı. Diğer askerlerin önünde onlara sert sözler söylemeye başladı.

- Neredesiniz be? Bu saatte mi gelinir? Çabuk olun tembel adamlar... Beni takip edin de size bir çadır vereyim.

*

Halid, diğerk askerlerden biraz uzaklaştıktan sonra, merakla arkadaşlarına fısıltı halinde sordu:

- Herhangi bir şey sordular mı? İnşallah bir aksilik çıkmamıştır?.. dedi.
- Yok!.. dedi Abdülhamid. Allah bizi koruyor!.. Hiç kimse bir şey sormadı.
- Peki, sizler ne yaptınız?
- Öylesine geçip, anons mahalline geldik. Sonra da seninle karşılaştık... Gerisini biliyorsun!
- Çok iyi! Bundan sonrası kolay!.. dedi Halid sevinerek.

*

Sabah on biri geçiyordu. Taburun her yanı, bu uyku saatinde derin bir sessizliğe gömülmüştü. Halid ve arkadaşları, bu sessizlikten çok memnun görünüyorlardı.

O gece Halid kendi çadırında, diğerk arkadaşları da Halid'in verdiği çadırda rahat bir uyku çektiler.

* * *

Halid, sabahın erken saatlerinde uyanmıştı. Birden Abdülhamid'in arabasının H tabura yakın bir yerde olduğunu hatırladı.

- Eyvah! Araba ortaya çıkarsa, bütün planlar suya düşebilir!.. Arabayı oradan muhakkak almalıyım!.. diyerek telaş içinde bulunduğu yeri terk ederken, bölük komutanıyla karşılaştı. Bu karşılaşmayı hiç beklemiyordu Halid. Yüzü buruştu.

- Halid!.. Nereye gidiyorsun?.. diye sordu bölük komutanı. Halid, gayet soğukkanlı idi. Sakin bir şekilde cevap verdi:

- Sabahın serin havasını teneffüs etmeye Komutanım!

- Halid!

- Emredin Komutanım!

- Kara Kuvvetleri'nden Tugay Komutanı Osman Cabir Cercavi bugün taburumuza gelecek. Ayrıca bizim bölükte kalacak. Sonra, tören sahası etrafına yerleşen kendi askerlerini ziyaret edecek... Kendisiyle ilgilenmeni rica ediyorum!

- Emredersiniz Komutanım! Gereken ilgiyi göstereceğimden emin olabilirsiniz.

- Teşekkür ederim Üsteğmenim!... Gidebilirsiniz!

- Emredersiniz!

- Halid!

- Evet, Komutanım?

- Hatırlatmadı deme! Dikkat et, serin hava seni çarpabilir! Sonra hastalanırsın!..

- İlginize teşekkür ederim Komutanım! Dikkat ederim, diyerek ayrıldı Halid. Fakat kafasının içi birden bire karmakarışık olmuştu.

Bir taraftan tabur kenarında duran Abdülhamid'in arabası, diğer taraftan yeni gelecek olan Osman Cabir Cercavi. Üstelik Cercavi kendisi gibi Melva yerlisiydi ve hemşehrisiydi. Daha kötüsü Abdülhamid'in hem arkadaşı, hem de harp okulunda beraber okumuşlardı.

- Tam bir musibet bu! dedi Halid kendi kendine. Abdülhamid'in istifa ettiğini de biliyor bu adam. Onu burada görürse hemen tanıyiverir. En iyisi bu durumu Abdülhamid'e önce haber vermeliyim. Sonra da arabayı kaldırırım.

*

Halid, yönünü değiştirip çadırına döndü. Mermi ve bombaların olduğu çantayı önce bir kontrol edip tekrar yerine yerleştirdikten sonra, Abdülhamid'in yanına geldi. Bir yolunu bulup Abdülhamid'i kenara çekti.

- Çok kötü bir şey oldu Üsteğmenim!.. dedi Halid.

- Ne oldu?.. dedi Abdülhamid ürkerek.

- Senin harp okulundan arkadaşın Osman Cercavi'yi hatırlarsın?

- Nasıl hatırlamam! Elbette hatırlıyorum! dedi Abdülhamid daha da meraklanarak.

- Az önce bizim bölük komutanı, Osman'ın bugün buraya geleceğini söyledi.

- Demee!

- Maalesef! Bilirsin çok yapışkan biridir. Üstelik bölük komutanı bizzat onunla ilgilenmemi istiyor!

- Ne yapacağız şimdi?

- Çadırından hiç ayrılma Üsteğmenim... dedi Halid, ilk aklına gelen sözü söylercesine. Abdülhamid endişeliydi.

- Dün gecedен beri içimde bir sıkıntı vardı Halid.

- Allah'a bırak! Nasıl öteki çıkmazlardan bizi kurtarmışsa, bu çıkmazdan da kurtaracaktır. Öteki askerlerin tüfeklerini topla ve çadırında onları temizlemekle kendini meşğul et! Ata ise, kullanacağımız tüfekleri donatmakla meşğul olsun.

- Peki!.. Allah yardımcımız olur inşallah... diyerek ayrıldılar.

Abdülhamid, bölüğün terzisi olan Subhi Abdülmaksud'tan, takımını aldıktan sonra çadırına gitti.

*

Öğleye doğru yaklaşıyordu. Halid askerlere bağırıp duruyordu.

- Bütün askerler, silahlarını altıncı kısma versinler.. Altıncı kısma.. Marş..

Askerler ellerindeki otomatik tüfekleri teslim etmeye koşuşturdular.

Halid, Cercavi'yi mecburen karşılayacaktı; çünkü Abdülhamid'in çadırından onu ancak oyalamakla uzak tutabilirdi.

Saat on ikiye yaklaşırken Cercavi ancak tabura gelebildi. Fakat Halid karşılamakta biraz gecikmişti. Üstelik aksilikler çok çabuk başlamıştı. Henüz daha yeni geldiği halde bir soluk bile aldirtmadan bölükten bir kişi Osman Cercavi'ye toplanan silahları göstermek istedi. Silahlar ise, Abdülhamid'in çadırında toplanmıştı.

Osman Cercavi tam çadıra yaklaşmıştı ki, tam o esnada yetişen Halid, arkasından bağırdı.

- Komutanım! Komutanım!.. diye koşarak yanına gitti. Cercavi kendisine selam veren Halid'e baktı bir süre. Hemşehrisini tanımıştı. Kendisini birden Halid'in kucağında bulduğunda bu harekete bir anlam veremedi.

- Sağlığına hamd ve şükürler olsun!.. dedi Halid. Uzun zamandır sizi göremedik! Beraber bir çay içelim Komutanım!

- Çay mı? dedi Cercavi şaşkınlığı devam edercesine.

- Çay içerken, Melva şehrinden ve arkadaşlardan bahsederiz! Uzun zamandır hiç kimseden haber alamıyorum! Beni biraz bilgilendirirsiniz... diyerek Cercavi'yi yavaş yavaş oradan uzaklaştırmaya çalıştı.

Kapıdaki Ali Hüseyin'i çağırıp, iki bardak çay getirmesini emretti. Biraz sonra çayları geldi. Halid, Cercavi'ye havadan sudan şeyler sordu. Olayın akışına kendisini kaptıran Cercavi, sonradan koyu bir sohbe daldı.

* * *

aat sekiz buçuk olmuş, akşam karanlığı iyice çökmüştü. Askeri törenin S başlamasına on iki saatten az bir süre kalmıştı.

Halid, zorlukla sıyrıldığı Osman Cercavi'den uzaklaşarak Abdülhamid'in çadırına geldi. İçeriye baktığında, Ata ve Hüseyin'i gördü. Yanlarında bir er daha vardı, Suphi Abdülmaksud. Hepsi de uyuyorlardı.

Abdülhamid'i uyandırıp, ona iki - üç saat önce olup biten her şeyi anlattı.

- Cercavi çadırına girmiş olsaydı, nasıl davranırdın? dedi Halid gülerek.

- Herhalde ağzını kapatıp çadırda bir örtüye saklardım!.. dedi Abdülhamid. "Tabi, işleri halledene kadar... Çünkü Cercavi böyle bir planın varlığını bilse, bütün orduyu ayağa kaldırabilir."

- Yarın Sedat, Cemal Abdünnasır'ın anıtkabrini ziyaret edecek, sonra Ebülkevm mezarlığına defnedilen kardeşi Atıf Sedat'ın kabrini ziyaret edecektir. Bundan sonra da Sina'daki istirahat konağına gidecek... dedi Halid.

- Neden Cemal Abdünnasır'ın mezarına beklenmedik bir ziyarette bulunacak acaba?

- Doğru! Düşündürücü? Bundan on yıl önce Sedat, Başkanlık Sarayı'na girerken Cemal Abdünnasır'ın heykeli önünde boynunu eğmişti. Bunun dışında hiçbir zaman anmamıştı onu...

- Hakkımızda hayırlısı olsun Halid.

- ! !

*

Sabah ezanı tüm bölgeyi kaplar. Tek bir ezan değil, bir çok ezan... Ve bu sesler, tüm Müslümanları uyandırır.

Halid de uyandı. Saat yaklaşık olarak beş civarındaydı.

Mısırlılar 6 Ekim gününe, İsraililere 1973’de sıcak bir ders vermenin törenleriyle uyanacaklardı.

edat kendisine, Hz. Musa'nın Kızıl Denizi geçtikten sonra konakladığı yerde, S Sina Dağı'nın eteğindeki nehrin kenarında Vadi Raha'da -kendi tabiriyle- “bir sığınak” köşk yaptırmıştı.

Huzursuzluk hissettiğı günlerde bu köşke kaar, rahatlamaya çalışırdı.

İkinci konağı da Batı ölü'nde Marsa Matruh kumsalında yaptırmıştı. Bu da yeterli olmadığından Kral Faruk'un Mısır'da son gecesini geçirdiğı Montasah Sarayı'na da göz koymuştu. Önce misafirhane olarak değerdendirdiğı bu sarayı, sonradan kendisine büro olarak günün herhangi bir saatinde kullanmaya karar verdi.

Sözde yoğun çalışmalarına yetmeyen bu saraylardan sonra, Kahire'deki Kubba Sarayı'na da yeni bir amaç bulmuş ve oraya da el koymuştu: Sürgün İran Şah'ı bu sarayda kalacaktı.

Öyle ki, İran Şah'ı tahtını tacını kaybettiğı sırada Camp David görüşmelerini bile yarıda kesen Sedat, ona kapılarını açmıştı. En yakın dostları olan İngiltere ve Amerika, politik nedenlerle olaya seyirci kalırken, Meksika ve Fas, Şah'ı kapı dışarı ediyordu.

Dolayısıyla Sedat'ın Şah'a karşı misafirperverliğı hiç kuşkusuz İngiltere ve Amerika'nın işine yarıyordu. Fakat Sedat, bu durumu kendi ülkesinin bütünleşmesi ve dostluk emaresi olarak görüyordu.

Çünkü Sedat, ülkesinin tek hakimi idi. Bu nedenle ülkesindeki her şeyi sahiplenmişti. Her konuşmasında: “Benim halkım, benim ordum, benim donanmam, benim işim, benim memurum” gibi laflar ediyordu.

*

- Haydi Başkan!.. Geç kalacaksın!.. diye ikaz etti Cihan, yanına gelerek.
 - Tamam hayatım! Kalkıyorum... dedi mırıldanarak.
 - Ne zaman bu konağa gelsen, gözlerini uykudan açamıyorsun!..
 - Haklısın! İyi ki, Sina'da bu sarayı yaptırmışım! Burasını çok seviyorum!
 - Bugünkü programın nedir?
 - Önce uyanabilmek!.. dedi Sedat, yerinden doğrularak. Sonra jimnastik yapmak, daha sonra duş almak...
 - Bir şey unuttun!.. dedi Cihan gülerek.
 - Ben kolay kolay herhangi bir şey unutmam!.. dedi Sedat gururlanarak.
 - İnsanlar bazen alışkanlıklarını unutabilirler. Örneğin, bal ve Gelee Royal karışımı bir bardak çayı içmek gibi...
 - Hay aksi!..
 - Tamam hayıflanma! Getirdim işte!.. diyerek bir bardak çayını uzattı.
 - Teşekkür ederim!.. diyerek yüzüne baktı Cihan'ın. Biliyor musun, halkım beni seviyor; ama hiç biri sabah kalktığımda bana çayımı veremiyor, sağ ol!..
 - Yarasın canım!
- Sedat kahvaltısını yaptıktan sonra her zaman olduğu gibi, zinde kalabilmesine yardımcı olduğu düşüncesiyle taşıdığı votkasını yudumlarken, yine Cihan'ın ikazıyla karşılaştı.
- Kurşun geçirmez yeleğini giymemişsin Başkan!
 - Doğru giymedim!.. dedi Sedat.
 - İyi ama neden?
 - Malum bu yeni üniformamı Londra'nın en meşhur terzisine diktirdim. Kurşun geçirmez yelek, hem oturuşumu hem de elbisemin duruşunu bozuyor...
 - Olsun! Senin hayatından daha önemli değil...

- Yapma Cihan! Bana kim ne yapabilir ki?

- Öyle söyleme! Son yıllarda ülkede bir hayli terörist çoğaldı. Bunlardan birisinin saçma bir kurşununa hedef olabilirsin!

- Çok kötümserisin, Cihan! Etrafımda bir sürü koruma polisi, CIA, MOSSAD ajanları varken, bu mümkün değil!..

- Hayatına susayan bir sürü serseri var! Ölümü bile göze aldıktan sonra hiç kimse senin ajanlarını ve koruma polislerini dikkate almaz!

- Hatırlıyor musun? Kudüs gezisinde çekilen filmde yelekli iken, olduğumdan daha şişman görüldüğümü beraber gülerek izlemiştik!.. Kimsenin benim fizyolojik yapımla alay etmesini istemiyorum!

- Ben de seni kaybetmek istemiyorum!.. dedi Cihan ısrarla. Hem Mısır halkı da seni kaybetmek istemez! Hele Amerika ve İngiliz dostlarımız akıbetimize çok üzülür!

- Bu konuda da yorum getiremiyorum!.. dedi Sedat üzülerek. İran Şah'ının akıbeti ortada. Kim sahiplendi? Ben!..

- Ama politik nedenler bunu gerektiriyordu...

- Hayır, Cihan! Politik nedenler de olsa insanın, sevdiği ve koruduğu ülke başkanını her halükarda koruması lazımdır, öyle değil mi?

- Bak! Bu görüşlerine katılıyorum; ama...

- Yeter!.. Bu konu fazla uzadı. Ayrıca törene üstü açık araba ile gideceğim!.. dedi Sedat kararlı bir şekilde.

- Delilik bu!.. diye sinirlendi Cihan.

- Daha birkaç gün önce arabayla, insan kaynayan caddelerden geçerek Mansura'ya gitmiştim. Neden delilik olsun ki? Hem bugün ise, etrafım ordumla çepeçevre sarılmış bir durumda gideceğim. Kimden çekinebilirim ki? Saklanmama hiç gerek yok!.. diyerek dışarı çıktı.

Cihan bir süre arkasından baka kaldı. Sonra masanın üzerinde bulunan ve Sedat'ın “uğur nişanesi” olarak gördüğü mareşal esasını fark etti.

- Eyvah, mareşal esasını unuttu! Halbuki, bu esasını görmemiş olmasını, kötülüğe alamet olarak değerlendirirdi. Kim bilir, belki de almak istemedi. Her neyse... diyerek Sedat'ın arkasından yetişmek için hızla çıktı.

* * *

alid sabah namazından sonra bütün askerleri ayaklandırmıştı.

H

Sabah içilen çorbadan sonra, tören için askerler arabalara yerleştirildi.

Halid, makineli tabancaları sakladıkları çadırdan getirdi ve doldurdu. Hüseyin Abbas'a kolay bulunacakları şekilde işaretlemesini bildirdi.

Farac'tan aldığı müsademe iğnelerinin artık kullanılmayan modeller olduğunu ve MP'lere uymadığını keşfetti. Ama tüm çadır müsademe iğnesiyle dolu olduğundan bu önemli bir problem olmaktan çıktı.

Halid, el bombalarını şoför mahallinde kendi koltuğunun altına gizlemek istedi, Ancak şoförü Üsam bunu anladığı zaman işler karışabilirdi. Hemen bir çare bulmak zarureti hissetti.

- Üsam!

- Emredin Komutanım!

- Şu elli kuruşu al, bana bir sandviç getir!

- Baş üstüne Komutanım!

Şoför Üsam, elli kuruşu alıp oradan uzaklaştı. Bunu fırsat bilen Halid hemen harekete geçti. Asılı duran tüfeği alıp şarjörünü çıkartıp yerine dolu bir şarjör koydu. Sonra tüfeği tekrar aldığı yere koydu.

Dört tane bombayı sakladığı yerden çıkartıp, ikisini arabanın torpido gözüne, diğer ikisini de bir gazeteye sarıp gömleğinin içine yerleştirdi. Sonra arabadan inerek bombalardan birisini Abdülhamid'e, diğerini de Ata'ya verdi.

Tekrar arabaya döndü. Tüfek ile bombaların yerini bir daha kontrol etti. Arabada ayaklarını uzatarak derin bir nefes aldı.

Bu esnada şoför Üsam geldi. Üsam'dan sandviçlerin birini aldı, diğerlerini de arkadaşlarıyla paylaşması için ona bıraktı.

*

- Bu geniş meydan, bütün arabaların ve tankların tamirine kâfi gelir. Arabalardan inip takımları bir gözden geçireyim... dedi Halid kendi kendine. Hüseyin Abbas ve Ata Tayıl, sırtı Sedat'ın kürsüsüne bakan koltuklarda otursunlar. Karşısında ise, Abdülhamid... Ötekileri de kalan yerlere dağıtayım, diyerek arabadan indi.

*

Saat altıda bütün arabalar harekete geçti. Halid'in arabası en sağda gidiyordu. Nedeni, Sedat'ın oturduğu loca kısmına daha yakın olmaktı. Çünkü locanın önüne gelindiğinde suikast başlamış olacaktı. Stadyuma gelindiğinde diğer askerleri arabaları temizlemek için indirdi. Sadece Abdülhamid kaldı. Siren sesleri uzaktan duyulduktan bir saat sonra Halid'in arabası kürsünün önünden geçecekti.

* * *

aşkan henüz tören yerine gelmemiştii. Başkanlık Sarayı'nda yardımcısı Hüsni B Mübarek'ten tören ve seyri hakkında son bilgileri almakla meşguldü.

- Sayın Başkanım! Bugün çok yorgun görünüyorsunuz...

- Haklısın Hüsni. Fakat yine de törene katılmam gerekiyor. Bütün hazırlıklar tamam mı?

- Evet Başkanım! Bütün vasıtalar ve tanklar teker teker kontrol edildi...

- Güzel!

- Ayrıca Başkanım! Amerika'dan çok sayıda aldığımız detektörler sayesinde işimiz kolaylaştı.

- Galiba bu Amerika bizim gerçek dostumuz Hüsni!.. Gerici ve yobaz faaliyetlerin kökünü kurutmaya az kaldı...

- Başkanım! Gerçekten de öyle! Şayet Batılı dostlarımız olmasaydı, bu faaliyetleri nasıl tespit edebilirdik?.. Üstelik malumunuz olduğu üzere, Camp David Antlaşması'ndan sonra azgınlaşan bu azılı azınlık, hücresel faaliyetlerle başarılı bir şekilde saklanabiliyorlar.

- Bana başarılarından söz etme Hüsni. Sen hiç meraklanma! Onların dişlerini sökeceğim... diyerek gülmeye başladı Sedat. Kahkahalarına Hüsni gülümseyerek katıldı. Bu arada kapı çalındı. Bir subay içeri girdi.

- Sayın Başkanım!

- Her şey hazır mı? dedi Sedat, gelen subaya.
- Evet Başkanım. Tören meydanına gitmeye hazırız... Emir ve görüşlerinizi bekliyoruz.
- Teşekkür ederim! Çıkabilirsin!..
- Baş üstüne Başkanım.
- Haydi Hüsnü, gidelim.
- Emredersin Başkanım!

*

- Ne oldu Başkan? Hayli uzattınız? dedi Cihan. “Sen hiç iyi görünmüyorsun.”
- Haklısın Cihan! Malum dün gece geç saatlere kadar uyumadık.
- Ne yapayım hayatım! Tutturdun şu kaseti dinleyelim diye.
- Bilirsin! Bana gelen hediyelerin büyüklüğüne küçüklüğüne bakmam! Şahsıma özel olarak bir kaset hazırlamışlar; beni seven ve sayan bu hayranımı neden geri çevireyim ki?
- Tamam!.. Nezaketini gösterdin; ama bunun yarını da vardı.
- Bak canım! Ben, bugünün işini yarına bırakmam. Hâlâ beni anlayamadın mı?
- Anlıyorum anlamasına; ama ben seni düşünüyorum!
- Cihan, büyük annemi hatırlıyor musun! O da böyle üzerime titrerdi. Lütfen yanlış anlama! Çok konuşuyorsun demiyorum!.. Ülkenin bunca sorunları varken, benim sağlığımın, uykusuzluğumun ne önemi var ki?
- Sence yok Başkan! Ama ülkeneye göre var. Bak, eski Başkan Cemal Abdünnasır’ın mezarına, daha önce düşündüğün ziyaretten bile vazgeçtin!..
- Gitmek istemiyorum!
- Neden?
- !!
- Susuyorsun Başkan!

- Lütfen, Cihan !

*

- Başkanım! Özür dilerim efendim! Bir mahsuru yoksa, şahsen hazır olduğumu söylemek istemiştım de!.. dedi Hüsnü Mübarek.

- Biz de hazırız Hüsnü. Gidelim.

*

Sedat ve Hüsnü Mübarek'in bindiğı mercedes, hızla saraydan uzaklaştı.

Mısır halkı, Başkanı taşıyan mercedesi ilgisizce izlerken, aralarında Başkan'a ve yönetimine karşı öfkeli bakışlar, homurdanmalar dikkati çekiyordu.

Halkın bu ilgisizliğine Sedat'ın çok canı sıkılmıştı.

- Bakışları hiç hoşuma gitmiyor!.. dedi kendi kendine. Bu gericiler halkımı yönlendiriyor, beyinlerini yıkıyorlar.. Aptal herifler...

Halbuki, benim gayretim kimin için? Ben ülkemi, ilerlemiş bir Avrupa ülkesine eş değerde tutuyorum. Onların seviyesine getireceğim.

Bugün Avrupa, Müslüman alimlerin kitaplarını okuyor ve onların sayesinde ilerliyorsa, bizler neden geri kalalım ki?

Hayır, hayır!.. Kim ne derse desin! Avrupa kültürünün ve ilminin, ülkemın en ücra köşelerine kadar yayılması gerek...

* * *

Ekim 1981.

6

Nasr şehri. Mısır'ın ilk ileri gelenlerinin oturduğu şehir. Birkaç kilometre uzağında askerî geçit yapılacaktı. Güneyindeki kenar mahallelerinde şiddetli kaynama ve heyecanlar göze çarpıyordu.

Askerî tank ve kamyonların sesinden, büyük askerî geçidin yaklaştığı anlaşılıyordu. Mısır'ın 1973 senesinin Ramazan ayında İsrail'e karşı elde ettiği zafer, her yıldönümünde kutlanıyordu.

*

Gün, normal sıcaklığında, kuru ve güneşli idi. Ekim ayı da neredeyse geçmek istiyordu artık.

Mahşeri kalabalık, ast ve üstlerin oluşturduğu askerî düzen ve stadyumu dolduran her şey görülmeye değerdi.

Gariptir, İsrailli generaller bile bu resmi geçidi izlemek için Mısırlı yöneticilerin yanında yerlerini almışlardı. Galiba şartlar değişmişti.

Üstelik muzaffer ve mağrur edâlarla boy gösteren bu generaller, her ne kadar bilinçli halkın kafalarında soru işareti bıraksa da politik çelişki, anormal görüntüsü ile devam ediyordu.

*

Birkaç üst düzey Batılı yetkili ve Amerikalı müsteşar da bu resmi geçitte hazır bulunuyorlardı.

Mısır'ın bütün ileri gelen ekabir ve elit tabakası, ayrıca bayan Cihan'ın yanında sosyete de yerlerini almışlar, töreni izlemek için sabırsızlanıyorlardı. Sanki tüm dünya ya, müşterek bir zihniyeti ilan etmek için.

*

Geçit yerindeki caddede geçit birlikleri, altı sıra halinde Meçhul Asker anısına yapılan Hürrem'in yakınındaki binaların yanından geçiyordu.

Bu askerî geçitte, Mısır'ın, Amerika ve Batı bloğundan yeni aldığı çeşitli modern silahlara ilave olarak eski Sovyet yapısı silahlar da göze çarpıyordu.

Amerikan M-60'ları, askerleri taşıyan Rus malı kamyonlar, Güney Kore yapısı askerî tüfekler, Çekoslovak malı askerî kamyonlar, çağdaş dünyanın Doğu ve Batı bloğunun, üçüncü dünya ülkelerinin yararına nasıl çalıştıklarının göstergesi idi (!)

*

Enver Sedat, Mısır ordusunu ve ülkesini yeni silahlarla teçhizatlandırması ve bu yüzden yeni atılımlara baş vurması gerektiğine inanıyordu.

Mısır'ın savaş zaferinin ardında, Rusya'dan aldıkları silahların rolü olduğunu iddia ediyordu Ruslar. Çünkü 1955'den 1975'e kadar Sovyetler Birliği'nden, 500 milyon rublesini peşin ödeyerek (dolarlarla aynı oranda hesaplanmıştı), 2.2 milyar rublelik silah satın almıştı.

Ayrıca 17 milyar ruble de borçlanmıştı. İlaveten 1975 - 1981 yılları arasında, Batıdan 6.6 milyar dolarlık silah satın almıştı ve artık sırtının yere gelmeyeceğini düşünüyordu!

* * *

us yapısı 130 mm.'lik bir tank savar taşıyan kamyon, locanın önüne doğru ilerliyordu. Üsteğmen İslambuli'nin ve arkadaşlarının bulunduğu kamyon kortejden sıyrılarak geçit alanında durdu. Kürsüye yaklaşık yüz metre kalmıştı.

Halid İslambuli, Abdülhamid, Ata Tayıl ve Hüseyin kararlı görünmelerine rağmen görevi tamamlayamama endişesi içerisindeydiler:

- Ne oldu? dedi Ata. Hüseyin duymadı. Yerine Abdülhamid konuştu:

- Teskin edici haplara ihtiyacı var, dedi.

Halid arkadaşlarının konuşmalarını büyük bir soğuk kanlılık içinde gülümseyerek karşıladı.

- Daha önceki denememizde Hüseyin başarılı olmuştu, dedi yine Abdülhamid.

- Başarabilecek miyiz? dedi Hüseyin umutsuz şekilde.

- Allah'ın izniyle! diye cevap verdi Halid İslambuli. Sakin olun! Aklıma gelmişken, Sedat'ın üzerinde kuşun geçirmez gömlek var. Tek kurşun onu öldürmez. Gerekirse bütün mermilerinizi ona boşaltmanızı istiyorum. O zaman gömlek dayanamaz. Abdülhamid, makinalıya yedek iğneleri taktın mı?

- Taktım. Allah yardımcımız olsun! dedi Abdülhamid ve ekledi: “Ya el bombaları?”

- Hazır, dedi İslambuli. “Bütün mesele detektörleri aşmak. Unutmayın! Tam locanın önünden geçerken kamyonumuz arıza verecek ve bizde o sırada harekete geçeceğiz. Şoför Üsam’ı ben sustururum!”

*

Önceden hazırlanan plan mükemmel işliyordu. Hüseyin Abbas ve Ata Tayıl, sırtı Sedat’ın kürsüsüne bakan koltukta oturuyorlardı. Karşılarındaysa Abdülhamid Abdüsselam vardı. Her nasılsa, detektörlerden geçmeyi başarmışlardı. Artık harekete geçmek için kortejin hareket etmesini bekliyorlardı.

Bu arada boş durmuyor, emin oldukları halde yine de planı yeniden gözden geçiriyor, bir eksikliğin kalmamasına özen gösteriyorlardı.

*

Törenin başlaması tamamen Sedat’ın işaretine bağlı olduğundan, gelen seyircilerin ve protokolün gözleri onun üzerindeydi. Heyecanlananlar, sıkılanlar, satış yapan satıcılar vardı...

Gün, aşırı sıcak değildi. Yoksa bu kalabalık çekilmez olacağı gibi, büyük bir izdiham da yaşanabilirdi.

* * *

zel makam yerinde, Mısır'ın son firavunu, Mısır'ın tek hakimi,
Ö Cumhurbaşkanı Enver Sedat oturuyordu. Bir süre önce Amerika'nın
tavsiyeleri doğrultusunda Mısır'daki İslamî direniş güçlerini ezmek için
ülkede şiddetli bir mücadele ve soy kırım başlatmıştı.

*

Enver Sedat, Mısır Ordusu Başkanı sıfatıyla mareşallik üniformasını giymişti ve
ilk sıranın ortasındaydı. Yüksekçe bir yere oturmuşlardı. Önlerinde bir buçuk
metre yüksekliğinde bir duvar vardı.

Sağında onun veliahtı ve yardımcısı Hüsnü Mübarek, solunda Savunma Bakanı
Ebu Gazele oturmuşlardı. Amerika Büyük Elçisi Alfred Aturtoun ve Amerikalı
generaller, Enver Sedat'ın tam arkasındaki sırada dizilmişlerdi.

*

- Sizi tebrik ederim Ekselansları!

- Teşekkür ederim Mr. Aturtoun.

- Bütün samimiyetimle itiraf ediyorum ki, merasim, âlicenap şahsiyetinize çok
yakışıyor. Ayrıca majeste eşi Misis Cihan bugün çok zarif ve güzel!..

- İltifat ediyorsunuz! derken gözlerinin içi gülüyordu Sedat'ın.

- Samimiyetimi önceden belirttim Majesteleri. Hatta geçen hafta ülkemde
sözünüz edildi...

- Affedersiniz Mr. Aturtoun! Sesinizi biraz alçaltır mısınız? Belki farkındasınız. Şu anda Kahire Televizyonu dört kamerasıyla ve ayrıca dünyanın dört bir yanından gelen televizyonlar bize çevrilmiş durumda. Haber sızmasını istemiyorum. Özür dilerim! İkazıma mecburdum! Evet, Mr. Aturtoun neler konuşuldu?

- Haklısınız! Evet, çok haklısınız Majeste! diye gülümsedi Büyük Elçi. Sesini biraz daha alçaltarak sözlerine devam etti. Bayan Cihan, Sedat’a bakıyordu. Sedat bu bakışları fark edince Mr. Aturtoun’u gayri ihtiyari dinlemez oldu.

Cihan’ın sessizliğinden faydalanan Ebû Gazele, Başkan’a tank birlikleri ve asker taşıyan kamyonlar hakkında bilgiler verdi. Bu bilgilerden sonra Sedat’ın eli havaya kalktı. “Tören başlasın!” komutunu verdi.

* * *

aatler 12:40'ı gösterirken, yaklaşık olarak törenin yarısı tamamlandı.

S

Ebû Gazele, Enver Sedat'ın dikkatini alçaktan uçan altı adet Ming uçağına çekmişti. Çok alçaktan uçarken, akrobatik ve teknik gösteriler yapıyorlardı.

Uçaklar, arkalarından mavi, sarı ve kırmızı dumanlar çıkararak, gökte Mısır milli bayrağını çiziyorlardı. Bütün protokol ve misafirlerin dikkati gökyüzündeki uçaklarda odaklanmıştı.

Enver Sedat'ın memnun olduğu, yüzünden hiç eksiltmediğı tebessümünden anlaşılıyordu.

- Mısır Ordusu, üç yüz altmış sekiz bin kişilik nüfusu ile Orta Doğu'daki orduların en büyüklerinden. Sizi kutlarım Majeste! diyordu Büyük Elçi.

- Daha da büyüyecek Mr. Aturtoun. Bu ordu, şimdilik bin altı yüz altmış tank ve zırhlı araca, bin beş yüz top, yirmi dört adet ileri derecede yerden havaya fırlatılan füzeyle sahiptir.

- Amerika Birleşik Devletleri size her zaman dost kalacak Ekselansları. Yeter ki siz isteyiniz. Çünkü Devlet Başkanımız, devrik Şah'tan sonra sizin askerî gücünüzü Ortadoğu'nun en büyük tampon gücü olarak görüyor.

- Desenize ileri karakol.

- Sayın Majeste, inanın bu ince esprileriniz bile Beyaz Saray Senatosu'nda çeşitli bakan ve senatörlerin seçim sloganı olarak kullanılıyor.

- Sadakatimiz, yeminimizdir Mr. Aturtoun.

*

Bütün seyircilerin başları gökyüzüne çevrildiğinde, Sedat'ın sevincine ve gururlanmasına diyecek yoktu. Mr. Aturtoun'un göstermelik övgüsü yerini buluyor, bu sözler Sedat'ı alevlendiriyordu.

Amerika'da özel eğitim görmüş koruma görevlileri de uçakları seyrediyorlardı. Uçaklara olan ilgi, Başkan Sedat'ın bile farkına varamadığı bir şekilde kendisini müdafaasız bırakıyordu.

Ardı ardına gelen uçaklar, gösterilerine devam ederken Amerikan yapısı tank savarlar, kamyonlar kortej halinde devam ediyorlardı. Protokoldekilerin yüzleri gülüyordu. Rus yapısı 130 mm.'lik bir tank savar taşıyan Halid'in kamyonu da tam locanın önünden geçmekte iken, Halid'e ve arkadaşlarına iyi bir fırsat doğmuştu.

Halid şoförü Üsam'a bağırdı:

- Frene bas! Çek kenara!
- Ne oldu Komutanım?! dedi Üsam şaşırarak.
- Kes sesini! Görmüyor musun kamyonda arıza var?

Üsam neye uğradığını anlayamamıştı. Halid'in elindeki makinalıya şöyle bir göz ucuyla bakarken frene yüklendi... Diğer arabalar, kamyonda arıza olduğunu düşündüklerinden korteji bozmadan yollarına devam ettiler.

Halid arabadan inip son kez bir yoklama yapıp, arkadaşlarına "Hazır olun!" işaretini vererek kamyona bindi.

- Komutanım... diye kekeledi Üsam.
- Konuşma! Sür arabayı! Dinle beni Üsam!
- Dinliyorum Komutanım!
- Tam locanın önünde yeniden duracaksın.
- Neden Komutanım?
- Soru sorma! Ne diyorsam onu yap! Yoksa karışmam!
- Emredersin Komutanım!

Kamyon tam locanın önünde durdu. Üsam çok korkmuştu! Ne yapacağını bilmiyordu. Zaten itaat etmekten başka da çaresi yoktu.

Oysa Enver Sedat, askerlerin kendisine selam vermek istediklerini zannettiği bir anda ayağa kalkıp, sanki onların selamlarına selamla cevap verir gibi davrandığında ne kadar hata ettiğini çok geç de olsa fark etti. Öyle ki, ayağa kalkınca cascavlak tam bir boy hedefi oldu.

Bu sırada Hüseyin Abbas'ın yanındaki er Suphi de olan bitenden habersiz kendi kendine konuşuyordu:

- Ya içimizden birisinin tüfeğinde kurşun olsaydı da Sedat'ı vursaydı?.. Yer yerinden oynardı. Ancak ben üzülürdüm! Çünkü bayram tatilim elden giderdi... diyordu ki, Halid'in arabadan atladığını gördü. Halid, "Allahu ekbeerr!" diye bağırıyordu. Bu işaretti. Suphi'nin yanında duran Hüseyin Abbas, ateş açarak kürsüyü kurşun yağmuruna tuttu. Hüseyin'in üç kurşunu Sedat'ın boynuna isabet etmişti. Birden silah sesleri çoğaldı. Halid bulunduğu yerden ileriye atlayarak, Sedat'ın bulunduğu yöne doğru hızla koştu ve elindeki el bombasını fırlattı. Bomba, Ebû Gazele'nin yanına düştü; fakat patlamadı. Hemen ikinci el bombasını elinden fırlatıp attı. Bu kez Genel Kurmay Başkanı Nebi Hafız'a isabet etti. El bombasının patlaması, dikkatlerin o tarafa yönelmesine neden oldu. Gösteri yerinde, özellikle tribünlerde bir panik başladı. Sedat'ın muhafızlarını korku almıştı. Halid süratle kamyon tarafına döndü, makinalı tüfeğini aldı ve oturlan makam yerine ateş etmeye başladı.

*

Abdülhamid Addüsselam'ın, kürsünün birinci sırasına attığı bomba da patlamamıştı. Çünkü bombayı açmamıştı. Abdülhamid Addüsselam arabadan fırladı ve tüfeğini Başkan Sedat'a boşalttı.

İslambuli'nin tüfeği altıncı kurşunda tıkanmıştı. Yere atıp Hüseyin Abbas'ın tüfeğini aldı.

Ata Tayıl'da kürsüye ulaşmıştı. Hiç kimseyi göremedi. Tahminen Sedat'ın olduğu yere ateş açtı. Kürsü cehenneme dönmüştü. Dört delikanlı, saldırılarını sürdürürken şöyle haykırıyorlardı:

- Allahu Ekbeer!.. Yaşasın İslam!.. Daim ol Mısır!.. Çocuklar hücuuum!..

*

Topluluk birkaç saniye içinde hayrete düşmüş, olanlara çaresizlik ve şaşkınlık içerisinde bakıyordu. Halk, bu sahneyi askerî törenin gereği zannetmişti.

*

Mısır Emniyet Teşkilatı'ndaki adamlar telaşla, el ve ayakla sandalyeleri Enver Sedat'ın ve yardımcısının üzerine atarak, koruyabileceklerini sanıyorlardı.

Bir taraftan kaçmaya, sandalyenin altına ve arkasına saklanmaya çalışanlar vardı. Ata Tayıl, İçişleri Bakanı'nı aradı. Korku ve paniğe kapılmasınlar diye protokol yerinin sağ tarafına koşarak gitti.

İslambuli ileri doğru fırlayıp, bir buçuk metrelik duvara kadar gelerek özel bölüme yaklaştı. Makinalı tüfeğini, sandalyelerin arasında ve korkuya kapılmış olan Amerikalılara ve uşaklarına yöneltip oraya boşalttı. Dört kişi sol tarafa fırladı ve emniyet memurlarını hedef aldı. Emniyet ekibi şok olmuştu. Dehşet içinde idiler.

Amerika ve CIA'nin en iyi koruma sistemlerinden birine sahip olan Sedat, canının derdine düşmüştü. Koruma ekibi de farklı değildi. Korumaktan ziyade kendi canlarını kurtarmaya çalışıyorlardı.

*

Hüseyin Abbas, başındaki miğferi atıp kürsüden uzaklaştı. Silahı yoktu. Sedat ise, yüzüstü yatıyordu. Özel sekreteri Fevzi Abdülhafız kendisini Sedat'ın üzerine atmıştı. Onu bir sandalye ile kurşunlardan korumaya çalışıyordu. Emniyet görevlilerinde şaşkınlık sürerken hâlâ bir karşılık verilmemişti.

*

Abdülhamid Addüselam kürsünün sonundaki merdivenden yukarı çıktı. Sedat'ın olduğu yere geldi ve tam karşısında durup, tüfeğiyle göğsüne dürttü. Hüsnü Mübarek sadece iki metre uzaktaydı. Abdülhamid ona bakarak güldü.

Savunma Bakanı Ebû Gazele'ye:

- Seni istemiyoruz! diye söylenirken, kendisine mani olmak isteyen Abdülhafız'a:

- Seni tanıyorum Fevzi Bey! Engel olma! Seni öldürmek istemiyorum! diye bağırdı.

- Kimsin sen? dedi korkuyla özel sekreter.

- Sayın Bakan! Sen bir Melva yerlisi, benim hemşehrimsin! Çekil yolumdan!

- Aptallık etmeyin! diye sesini yükselten Fevzi Abdülhafız bir anda başka bir yerden gelen kurşuna hedef olmuştu. İkinci kurşun, Abdülhamid Addüsselam'a isabet etti. Ateş eden, Amerikan elçisinin özel görevlilerinden birisiydi.

Yaralı haliyle, o yükseltiden atladığında kendisine ateş eden kişiyi de fark edip kurşunladı. Zaten şarjöründeki kurşunların tamamını orada boşaltmıştı.

* * *

orkudan dehşete kapılmış topluluğun feryat ve bağırımları arasında Ebû K Gazele, yakın bir askerî üstten helikopter göndermeleri için emir gönderdi.

Beş dakika sonra helikopter geldi, özel protokol yerinin arkasında bir yere indi. Ağır yaralı olan Sedat'ı hastaneye naklettiler.

*

Helikopter yirmi dakikalık uçuştan sonra Güney Kahire'deki Askerî Meadi Hastanesi'ne indi. Burası, birkaç gün önce devrik İran Şahı'nın öldüğü yere yakındı.

*

Bu idam operasyonunda beş kişi ölmüş, yirmi sekiz kişi de yaralanmıştı. Dört Amerikalı subay da bunların arasında idi.

Hastanede Enver Sedat koma halindeydi ve ağzından kan geliyordu. Kurşunlar ve bomba parçaları, göğüs kafesinin sol tarafını kırmıştı. Belinden ve dizlerinden de ağır şekilde yaralanmıştı.

Daha sonra yetkililer, basına ve dünya televizyonlarına yaptıkları açıklamalarda durumu şöyle ilan ediyorlardı.

- Ölüm, öğleden sonra saat 14:45'de olmuştur. Ölüm nedeni; koma, göğüs kısmında şiddetli iç kanama ve asıl kalp damarlarının parçalanmasıdır.

*

Suikastta başarı dört delikanlının olmuştu. Ne CIA ne de MOSSAD ajanlarının koruması işe yaramamıştı. Mısır'ın son firavunu, firavun mezarlığının yeni misafiriydi artık.

Koruyucu feodal müstekbirleri, dünyada onu koruyamamışlardı; ama son görevlerini ihmal etmiyorlardı. Dini ayin... Amen... Kim bilir, belki toprağın altında işe yarardı (!)

* * *

üçük bir araba getirildi. Abdülhamid'i, onun üzerine İslambuli'yi ve yanlarına K da Ata Tayıl'ı koydular.

İslambuli karnındaki altı kurşunun sancısıyla kıvranmaktaydı. Abdülhamid ise, üzerindeki İslambuli'nin ağırlığı ile inliyordu.

*

Operasyon başarıyla tamamlanmıştı. İstenilen hedef artık yoktu ve her şey bitmişti.

İçişleri Bakanı Nebevi İsmail, bir ihtilal veya ayaklanmadan şüphelenmekteydi. Kürsüde bulunan telefonu alıp adamlarına vakit kaybetmeden plan 5'i uygulamalarını emretti.

*

Arabalar ölü ve yaralıları naklediyordu. Devlet adamları arabalarla Meadi Hastanesi'ne gittiler.

İslambuli, Abdülhamid ve Ata Tayıl da yakın bir askerî hastaneye nakledildiler.

Savunma Bakanı Ebu Gazele'nin talimatıyla askerî bir uçakla Sedat'ın olduğu hastaneye nakledildiler. Bakan, ordunun tatbikat kontrol odasına girdi ve tatbikata katılan bölüklere yerlerine gitmeleri için emir verdi.

Başkan Sedat, hastaneye taşınırken yolda ölmüştü. Ahmed Muhtar komutasındaki çevik kuvvetler grubu, hastaneyi korumakla görevlendirildi. Bu

üç kişi, iyi muhafaza edilmeliydi. Eğer ölürlerse, suikastın esrar perdesi aralanamazdı.

Ahmed Muhtar'ın, Abdülhamid Abdüsselam'ın teyzesinin oğlu olduğunu hiç kimse bilmiyordu. Abdülhamid'in kimliği ancak iki gün sonra öğrenildi.

*

Mısırlılar, dünya ve Sedat'ın çevresindeki bütün yetkililer soruyorlardı:

- Sedat'ı kim öldürdü? Herkes bir cevap arıyordu; ama hiç kimse sağlıklı karar içinde değildi. Rusya, Amerika, ordu istihbarat teşkilatı, İslamî cemaatler, komünistler, tutuklanan kişilerin akrabaları, muhalefet partileri, güvenlik kuvvetleri bu sorunun cevabını araştırıyordu:

- Sedat'ı kim öldürmüş olabilir?

* * *

Enver Sedat'ın bütün dünyadaki çıkarıcı dostları ve emperyalist süper güçler, E çok üzgündü. Ülkelerinin bayrakları yarıya indirilirken, televizyonları da ağız birliğı yapmışçasına aynı haberi sunuyorlardı.

Mısır TV spikeri:

- Aşırı dinci oldukları sanılan bir örgüt tarafından Devlet Başkanımız Sayın Enver Sedat, bir suikast sonucu...

Amerika TV spikeri:

- ...öldürülmüştür. Ölüm saati 14:45'de olmuş ve...

*

İngiltere TV spikeri:

- ...doktorlar ölüm sebebini, göğüs kısmında şiddetli...

*

Fransa TV spikeri:

- ...bir iç kanama...

*

İsrail TV spikeri:

- ...kalp damarlarının parçalanması olarak belirtmişlerdir...

*

Mısır TV spikeri:

- ...Devlet Başkanımız Sayın Enver Sedat, komadan kurtulamamıştır.

*

Türkiye TV spikeri:

- Aşırı dinci oldukları tahmin edilen bir grup tarafından...

*

İsrail TV spikeri:

- ...Adı Halid Ahmed Şevki İslambuli olan 24 yaşındaki Topçu Üsteğmen, kendi erlerine izin verip...

*

Amerika TV spikeri:

- ...onların yerine kendisi gibi İslamcı olan üç arkadaşını geçirmiş ve onlarla birlikte Mısır Devlet Başkanının öldürülmesi operasyonunu gerçekleştirmiştir.

*

Susmayan televizyonlar ve basın, günlerce bu olayı, yüzyılın en büyük operasyonu olarak tüm dünyaya ilan ediyorlardı.

*

Amerika Birleşik Devletleri Başkanı Carter, Mısır halkına baş sağlığı dilerken, faziletlerinden bahsetmeyi de ihmal etmiyordu.

İngiltere Kraliçesi Elizabeth, üzüntüsünü bildiren bir telgraf çekmiş ve olayı incelemek üzere bir heyeti Mısır'a göndermişti.

Kuşkusuz üzülen ülkeler arasında Fransa ve özellikle İsrail baş sıraları alıyordu.

*

Dünya şaşkına dönmüştü. Herkes birbirine sormaya devam ederken, öldüren değil asıl öldürten konuşuluyordu. Ama hiçbir düşünce veya ortaya atılan fikir, Halid İslambuli'nin sözlerine uymuyordu.

- Ben firavunun katili Halid İslambuli'yim. Ölümünden korkmuyorum! Zalimi ben öldürdüm. Firavunu ben yok ettim. Bayrağımızı Allah'ın rızası için açtık ve yükselttik. Biz öyle bir dine mensubuz ki, kendi bağlılarına fedakarlık ve kendinden vazgeçme dersi vermektedir. Allahu ekber... diye bağırırken, bütün dünyaya böyle açıklıyordu, asıl nedenini...

* * *

151r Cumhurbaşkanı Enver Sedat'ı başarılı bir operasyonla öldüren Üsteğmen M Halid Ahmed Şevki İslambuli ve arkadaşları, kendilerine yardımcı olanlar da dahil olmak üzere bütün şüpheliler tek tek Cumhurbaşkanlığı Birliği ve emniyet görevlileri tarafından yakalanarak tutuklandılar.

Komploya katılanların tutuklanmasından sonra evleri Gizli İstihbaratın 75. Kısmı tarafından arandı. Her evde bir pusula bulundu.

Çünkü hepsi de namaz sırasında kıblenin yönünü doğru tespit etmek istiyorlardı. Hemen hepsinde Şeyh Kişk, Mahlevi ve başkalarının kasetleri vardı.

Abdülhamid'in evi daha farklıydı. Orada kırk sekiz kaset, iki askerî üniforma, bir haki pantolon, bir hava savunma bareti, bir yüzbaşı nişanı, çok sayıda askerî düğme, dinî kitaplar, Öğrenci Birliği tarafından yayınlanmış broşürler, İsrail Başbakanı Begin'in paramparça edilmiş bir resmi bulunmuştu.

Tutuklananlar acımasız işkencelere maruz bırakılıyordu. Zincirle bağlanıyor, kırbaç ve kamçılarla dövülüyordu. Bir çoğunun kafataslarında, diz kapaklarında ve öteki kemiklerinde kırılmalar oluyordu.

*

Bu arada Farac'ın evine de baskın düzenlenmişti.

- Açın kapıyı!.. Polis!.. Açın kapıyı! Kanun namına kapıyı açın!.. diye bağırıyordu, kapıyı vuran polis. Birkaç kişiydiler.

Biraz sonra Farac'ın karısı korkulu bakışlar arasında kapıyı açtı. Polisler birden içeri daldılar.

- Heyy!.. Durun! Ne yapıyorsunuz?.. İçeriye giremezsiniz! Buna hakkınız yook!.. diye bağırdı Farac'ın karısı Ayşe Hanım; ama kimse aldırış etmedi.

Polisler evin her yerini karış karış aradılar. Zaten iki odalı küçük bir evdi. Fakat kimseyi bulamayınca, bu kez gözü dönmüş bir şekilde Ayşe Hanım'ın üzerine yürüdüler.

- Kocan nerede!.. dedi polisin biri.

- Bilmiyorum!

- Nasıl bilmezsin?.. dedi diğeri.

- Ben kocama ne yapacağı konusunda hesap sormam!

- Öyle mi? Peki, bize nasıl hesap vereceksin?

- Ben Allah'tan başka hiç kimseye hesap vermem!

- Sahi mi? Söyler misin?... Seni bizim elimizden kim kurtaracak ha?.. dedi polis yılışarak.

Ayşe Hanım korkuyla geriledi.

- İnanın ben bir şey bilmiyorum!.. dedi.

- Sizin burada sadece iki odanız var. Biri oturma odası, biri yatak odası... dedi polisin biri, etrafında dolaşarak.

- Evet doğru!.. dedi Ayşe Hanım tedirgin bir şekilde.

- Epey zamandır buraya bir çok adamlar gelip gitti, dedi aynı polis. Siz, inançlı bir kadınsınız. Haremlik selamlık gibi ayrıntılara girersiniz.

- Doğru! İnançlarımızdan taviz vermeyiz!.

- Sahi mi?! dedi aynı polis alaycı tavırla. Siz, inançlı bir kadın ve taviz vermeyen bir Müslüman olarak, bu daracık evde o erkek misafirleri nasıl karşıladınız?

- Onları ben karşılamadım!

- Kocanız karşıladı, diyelim. Siz, evin hangi köşesinde saklandınız? Onlara görünmemek için..

- Hiç kimseyi görmedim ben?
- Demek hiç kimseyi görmediniz? Ayrıca onlara hizmet bile etmediniz?
- Evet!
- Kimi kandırıyorsun? Fareler bile köşeye sıkışınca ortaya çıkarlar. Yoksa aralarında çarşafı mı hizmet ettin?
- Kimseyi görmedim diyorum!
- Ama beni görüyorsun! Üstelik ağız ağıza konuşuyoruz. Buna ne dersin?
- Sizler zorla evime girdiniz! Şu anda ben zayıfım! Suçlu bağırıp, suçsuzun ödünü yarmaya çalışıyorsunuz!
- Demek biz suçluyuz? dedi sürekli konuşan polis. Diğerleri katıla katıla güldüler. “Sizin hiç suçunuz yok öyle mi?”
- Elbette!
- Vay canına! Yoksa, koskoca Cumhurbaşkanı’nı biz mi öldürdük?
- Ben de öldürmedim! Benimle zorunuz nedir?
- Ne kadar da rahat bir kadın! Bizi uğraştırmayın, yoksa her halükarda seni konuşturmasını biliriz. Evinize gelen erkeklere sen kapıyı açıyordun? Kimleri tanıyorsun?
- Hiç birinin yüzünü görmedim, diyorum size!
- Belki de kapı manyetik açılıyordur!.. dedi polisin biri alay ederek.
- Hayır, gelenler daima kapıyı vururlardı. Ben, kapının sürgüsünü çekmeden önce, odama geçene kadar beklemelerini söyleyip sonra sürgüyü çekdim. Benim odaya geçtiğimden emin olduktan sonra içeri girerlerdi.
- Ya hazırladığın yiyecek ve içecekler?.. dedi polisin biri.
- Ben hazırlardım kocam da içeriye götürürdü.
- Neden? İçerdeki erkeklerin sana saldıracağından mı korkardı?
- Hayır! Dinimiz nikahı düşenlerin bir arada oturmasını men eder.

O gelenler de dinini bilen insanlardı.

- Nerden biliyorsun?

- Kocam, dindar bir insandır. Alimdir. O, kendini bilmez insanlarla ilgilenmez de ondan. Bu nedenlerle bizim eve kimlerin geldiğini öğrenemedim.

*

Farac'ın evine gelen polisler hiçbir şey öğrenemedi. Bunun üzerine ilgililer bir talimat yayınlayarak, kadın zanlıların sorgulamasını hiçbir şekilde erkekler yapamayacaktı.

* * *

alid İslambuli ve dostları Mısır Askerî Mahkemesi'nde birkaç ay zarfında H muhakeme edildiler; onların hepsi de Enver Sedat'ın öldürmesi olayına katıldıklarını itiraf ettiler.

Albay Fuad Halil Abdüsselam, askerî savcı ve Albay Muhtar Muhammed Hüseyin Şaban, askerî savcı vekili sıfatıyla soruşturma ve deliller sonucunda raporlar incelendikten sonra Askerî Devlet Güvenlik Mahkemesi olarak 7/81 sayılı davaya ilişkin itham edilen kişileri tutuklayarak, şöyle sıraladılar:

1. Halid Ahmed Şevki İslambuli: Silahlı kuvvetlerde topçu üsteğmen.
2. Abdülhamid Abdüsselam Abdülal: Kitabevi sahibi ve eski asker.
3. Ata Tayıl Hamide Rahil: Mühendis ve eski asker.
4. Hüseyin Abbas Muhammed: Silahlı kuvvetlerde ihtiyat subayı.
5. Muhammed Abdüsselam Farac Atiyye: Mühendis.
6. Kerim Muhammed Zühdi Süleyman: Asyut Üniversitesi Ziraat Fakültesi'nde öğrenci.
7. Fuad Mahmud Ahmed Hanefi: Tacir, mobilya satıcısı. Künyesi: Fuad Devalubi.
9. Asım Abdülmacid Muhammed Madi: Asyut Üniversitesi Mühendislik Fakültesi'nde öğrenci.

10. Dr. Ömer Ahmed Ali Abdurrahman: Ezher Üniversitesi Usulüddin Fakültesi'nde öğretim görevlisi.
11. Abbud Abdülatif Hasan ez-Zümer: Silahlı kuvvetlerde astsubay.
12. Salih Ahmed Salih Caheyn: Mühendis
13. Abdünnasır Abdülhalim Ahmed Dürre: Lise öğrencisi.
14. Tarık Abdülmecid İbrahim ez-Zümer: Kahire Üniversitesi Ziraat Fakültesi'nde öğrenci.
15. Muhammed Tarık İbrahim Muhammed: Dış tabibi.
16. Üsame Seyyid Muhammed Kasım: Zekaziyk Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde öğrenci.
17. Salah Seyyid Beyumi Ali: Dekoratör.
18. Alaaddin Abdülmenam Muhammed İbrahim: Zekaziyk Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde öğrenci.
19. Enver Abdülazim Muhammed Muhammed Ukkâşe: Zekaziyk Üniversitesi'nde Marangoz.
20. Muhammed Tarık İsmail Mısri: Şoför.
21. Ali Muhammed Ferrac Ali: Zekaziyk Üniversitesi'nde Marangoz.
22. Abdullah Muhammed Muhammed Salim: Ezher Üniversitesi'nde öğrenci.
23. Safvet İbrahim Hamid Eşvâh: Eczacı.
24. Seyyid Ali Muhammed İsmail Selamuni: Aynu's-şems Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde asistan.

*

Adı geçen bu şahıslar'ın 6 Ekim 1981 günü ve öncesinde askerî törenin yapıldığı Nasr şehrinde ve Mısır Arap Cumhuriyeti'nin diğer illerinde işledikleri suçları aynı heyet şöyle açıklıyordu:

Evvelen: Birinci sanıktan dördüncü sanığa kadar:

6 Ekim 1981 günü, Ramazan'ın soylu zaferinin yıldönümü kutlamalarında düzenlenen askerî tören sırasında eref tribnnde bulunan Mısır Arap Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı Muhammed Enver Sedat'ı taammüden öldürmüşlerdir.

Sanık Teğmen, görev yaptığı silahlı kuvvetlerde, kendisinin tören kıtasına tayin edilmesi fırsatını bu yolda değerlendirmiştir. Bunun yanında silahlı kuvvetlerdeki askerî yetkilerini kötüye kullanarak suç ortakları ikinci, üçüncü ve dördüncü sanıkları, 130 mm.'lik top aracına takımdaki  asker yerine yerleştirmiştir.

Yine görevini kötüye kullanarak, tören sırasında bulundurulması yasak olan mermileri ve piyade tüfeği ateşleyici iğnelerini tören yerine sokmuştur.

Ayrıca yüksek tesirli ve çok tehlikeli dört adet el bombasını tören yerine sokarak, ikisini kendi yanında saklarken, diğer ikisinden her birini ikinci ve üçüncü sanıklara vermiştir.

Tören sırasında araç seyir esnasında iken, şoförü eref tribününün önünde durmaya zorlamış, durdurduktan sonra da hemen inerek el bombasını tribün yönüne atmış; ikinci ve üçüncü sanıklar da diğer iki bombayı aynı şekilde tribün yönüne atmışlardır.

Bombalar tribüne çok yakın bir yerde patladıktan sonra üçüncü ve dördüncü sanıkların da katılmasıyla, ellerindeki makinalı ve piyade tüfekleriyle tribüne doğru ateş açmışlardır.

Bu durum tribünde oturanlar ve ayakta duran Cumhurbaşkanlığı Timi için büyük bir facia olmuştur.

Birinci sanık, araç sürücüsüne ait olan kısa tip makinalı tüfeği aldıktan sonra diğer üç suçlu ile birlikte aracın durduğu yer ile tribün arasındaki 25 metrelik mesafeyi açarak, cepheden ve iki yandan yakın hedef ateş açmışlardır.

Bu arada tribünün sağ ve sol merdivenlerine çıkarak bütün mermileri n sıradakiler yönünde ve özellikle Cumhurbaşkanı yönünde boşaltmışlardır. Adli tıp raporunda da belirtildiği üzere açık isabet alan Cumhurbaşkanı vefat etmiştir.

Adı geçen cinayetle birlikte aynı yer ve zamanda sanıklar taammüden Başkanı, yardımcılarını ve sair erkanın tümünü öldürmeye kasetetmişlerdir. Adli tıp raporunda da belirtildiği üzere açık isabet alarak ölen diğer şahıslar şunlardır:

Hasan Allam, Halfan Nasır Muhammed (Ummanlı), Mühendis Semir, Hilmi İbrahim, Elenba Samuel, Muhammed Yusuf Raşvan (Fotoğrafçı), Said Abdurrauf Bekir ve Çin uyruklu Shang Luu.

Sayın... Mühendis Seyyid Ahmed Mer'i, Fevzi Abdülhafız, Muhammed Hüseyin Abdünnasır, Albay Muhammed Nebih Seyyid, Emekli Albay Abdülmümin Muhammed Vasil, Mahir Muhammed Ali, Kore Büyük Elçisi Derminko Fasya, Belçika Büyük Elçisi Revil Kolor, Kristofer Barayan (Amerikalı), Hacen Bördek (Amerikalı), Berk Makloski (Amerikan Uyruklu), Abdullah Hamiş Fadıl (Ummanlı), Luu Gua Vann (Çinli), Wingbang (Çinli), Jonny David (İsraili), General Vecdi Muhammed Musad Muhammed, General Muaviye Osman Muhammed Osman, General Ahmed Muhammed Serhan (sivil savunma), Yarbay Nezih Muhammed Ali, Bin Kat, Yüzbaşı Muhammed İbrahim Muhammed Selim, Cafer Ali Mahmud Salih, Ber'i Muhammed Udeyn, Teğmen Muhammed Abdüllatif Abdülaziz Raşvan, Başçavuş Muhammed Ali Ali İd, Çavuş Muhammed Ahmed Bedevi Şahin Efendilerden her biri adli tıp raporunda da belirtildiği üzere sanıkların açtığı ateş sonucu ağır yaralar almış, harcanan yoğun çabalar sonucu ve Allah Sübhanehunun takdiri ile hayatta kalabilmişlerdir.

Saniyen: Beşinci sanık Muhammed Abdüsselam Farac Atiyye:

İttifak, azmettirme ve yardım yollarıyla birinciden dördüncüye esas suçlulara yukarıda geçen suçların işlenmesi hususunda iştirak etmiş. İslam şeriatının hükümlerini “Gaib Fariza” ismi ile hazırlayıp bastırdığı risalede de görüldüğü üzere yanlış yorumlayarak, suçluları, öldürülenlerin asil kanlarının helal olduğu kanaatine sürüklemiş, onlara kendi zehrini içirmiş; suçluların da ona uyararak, askerî tören sırasında Devlet Başkanı'nı ve şeref tribününde bulunan diğer devlet adamlarını öldürmek konusunda onunla iradeleri birleşmiştir.

Ayrıca suikastın gerçekleştirilmesinde kullandıkları el bombalarını ve mermileri temin etmiştir.

Bu suçlar böylece soruşturma raporunda tafsilatıyla belirtildiği üzere; kendisinin ittifakı, azmettirmesi ve yardımı üzerine gerçekleşmiştir.

Salisen: Altıncı sandıktan dokuzuncu sanığa kadar:

Birinci, ikinci, üçüncü ve dördüncü sanıklara iştirak etmemişlerdir.

Beşinci sanığın (Muhammed Abdüsselam Farac) davet ettiği bozuk fikirlere sahip grupların liderleri durumunda olan bu şahıslar, kendi memleketleri Said'den kalkıp gelerek birinci ve beşinci sanık ile görüşmüş, askerî tören sırasında Devlet Başkanı'nın ve çevresindekilerin öldürülmesi hususunda ittifak

etmiş, kanlı planlarının uygulanması konusunda iradeleri birleşmiş, törenden bir gün önce ikinci defa görüşerek geçen ittifaklarını pekiştirmişler ve yukarıda zikri geçen suçlar bu ittifaka binaen işlenmiştir.

Rabian: Onuncu sanık (Dr. Ömer Abdurrahman):

Birinciden dokuzuncuya bütün sanıkların suçlarına, “Asil kanları ve temiz malları mübah kabul eden günahkar metodlarını” bildiği halde sapık cemaatlerin liderliğini yüklenmek ve verdiği fetvalarla, ittifak ettikleri suçları işlemeye cesaretlendirmekle iştirak etmiş ve soruşturma raporunda tafsilatıyla açıkladığı üzere bütün suçlar bu iştirake binaen işlenmiştir.

Hamisen: on birinci sanıktan yirmi dördüncü sanığa:

Birinciden beşinciye bütün sanıklara, beşinci sanığın davet ettiği bozuk fikirlere bağlanıp, askerî tören sırasında şeref tribününe saldırarak Cumhurbaşkanı’nı ve çevresindekileri öldürme fikrini, kendilerine açtığında bu fikirleri kabul ederek, vakitlerini, mesailerini ve bütün imkanlarını birinci sanığın emrine vererek iştirak etmiş, faillerin kullandığı bombaları ve mermileri temin etmiş, verilen talimatı ilgili yerlere ulaştırmak sûretiyle gerekli iletişimi gerçekleştirmiş, bacağı sakatlanmış olan beşinci sanığı arabası ile taşımış, evlerinde saklamış ve suçlar, soruşturma raporunda tafsilatı ile açıklanmış olan sınırlar çerçevesinde bu ittifak ve yardımlaşmaya binaen işlenmiştir.

Sadisen: Onuncu sanık Ömer Abdurrahman dışındaki sanıklar:

Silahları ve cephaneyi yaşadışı yollardan temin etmiş, soruşturma raporunda belirtilen sınırlar çerçevesinde siyasî bir cinayeti gerçekleştirmek için patlayıcı maddeleri temin edip kullanmışlardır.

Geçen açıklamalara binaen:

Askerî heyet; Ceza Kanunu’nun 39, 40, 41, 42, 45, 46, 102/a, 102/b, 230, 231, 232, 234/2, 235 maddeleri ve 1954 tarih ve 934 sayılı kanunun tadilatı ve bu kanuna eklenen 3 numaralı cetvel gereğince takip ve teczilerini talep eder.

* * *

atılı araştırmacılar ve emperyalizme bağılı müsteşrikler, birkaç yıl öncesine B kadar Mısır İslam İnkılabını, “geçmişte kalmış bir hadise” olarak gösterme yalanı peşinde idiler.

Artık Mısır’da “İslamî devrim imkanı yok!..” diyorlardı. Fakat Mısır’da yaşanan hâdiseler, özellikle son eylem, Mısır’da İslamî devrimin devam ettiğini gösteriyordu.

Müslüman halkın iddialarına göre, İslamî idare kuruluncaya kadar bu eylem sürecekti; ama firavunun yolundan ayrılmayan zihniyet, buna göz açtıracağı benzemiyordu.

Enver Sedat’ın ölümünden daha iki gün sonra 08.10.1981 tarihinde karşı askerî istihbarat idaresinden Albay Muhammed Fuad Muhammed Fehmi, Mısır ordusunda tümgeneral olan General Askerî Savcı Fuad Halil Abdüsselam tarafından sorguya çekilmek sûretiyle çok yönlü bir soruşturma başlatılıyordu.

*

- Askerî kamyonun durması, onların inmesi ve makam yerine ulaşmaları ne kadar sürede oldu?

- Onların araçtan inmeleri beş saniye sürmedi. Onların makam yerine varmaları da yirmi saniyeden fazla değildi.

- Onların araçtan inmeleri sırasında ve asıl makam yerlerine ulaşmalarından önce önleri niçin tutulmadı?

- Makam yerinin emniyetini koruma görevi, Cumhurbaşkanlığı Birliği'nin ve Cumhurbaşkanlığı Emniyet Birliği'nin görevi idi. Onlara sorabilirsiniz!

- Emniyeti sağlamak ile nöbetçilik arasındaki fark nedir?

- Emniyeti sağlamak: Önemli şahsiyetlerin güvenliğini muhafaza etmektir. Bu konuda birtakım tedbirler alınmaktadır. Nöbetçilik: Silahlı adamları, muayyen yerleri ve önemli bir şahsiyeti korumak için görevlendirmektir.

- Kimler Cumhurbaşkanı'nın törende güvenliğini sağlamak ve onu korumaktan sorumluydu?

- Emniyet ve canını korumaktan asıl sorumlu olanlar, Cumhurbaşkanlığı Birliği, Cumhurbaşkanlığı Emniyet Birliği ve Cumhurbaşkanlığı Polisi'dir. Cumhurbaşkanı'nın nöbetçiliği onlara aittir.

- Cinayetskârların hangisi tutuklandı?

- Üsteğmen Ahmed Şevki İslambuli, Levazım Üsteğmeni Ata Tayıl Hamide, eski Üsteğmen Abdülhamid Abdüsselam Abdülal tutuklandılar. Dördüncü sanık Hüseyin Abbas'ın tutuklanması için aramalar devam etmektedir.

- Onlar nasıl tutuklandılar?

- Emniyet Teşkilatı'nın adamları, onların bulundukları tarafa ateş ettiler. Sonra Cumhurbaşkanlığı Birliği'ndeki nöbetçiler ve Emniyet Teşkilatı'ndaki adamlar onları tutukladılar. Daha sonra Cumhurbaşkanlığı Birliği binasına gönderildiler.

- Onların yakalanması için onların tarafına niçin ateş edildi?

- Elllerinde henüz silah vardı. Diğer fertlerin üzerine ateş edebilecekleri ihtimaline karşı onların tarafına ateş edildi.

- Silahları ile birlikte mi tutuklandılar?

- Üç makinalı tüfek yanımızda. Halid İslambuli'nin silahının ise, Cumhurbaşkanlığı Birliği'nin elinde olduğu bildirildi.

- Tutuklananlarda başka şeyler de ele geçti mi?

- Üsteğmen Halid İslambuli'nin yanında bir deri çanta vardı. Ayrıca iki Mısır Lirası ve dört yüz elli Milim para, iki iplik şeridi, iki kutu ilaç, bir Samsonite el çantası, silahı, külahı ve mermilerin kovanı... Bunların hepsi savcılıktadır.

- Sanıkların sağlık durumu nasıldır? Acaba sorguya çekildiler mi?

- Bütün sanıklar yaralı olarak Meadi Hastanesi'nde yatıyorlar. Eski (İhtiyat) Üsteğmen Abdülhamid Abdüsselam Abdülal sorguya çekildi. Onun hali ve sıhhati sorguya çekilmesine müsaitti. Fakat diğer sanıkların durumları iyi değil.

- Sanığa sorular sorulduğu zaman ne dedi?

- Askerî karşı istihbarattan bir subay onu sorguya çekti. Adı geçen cinayete katıldığını ve makinalı tüfikle Cumhurbaşkanı ve misafirlerin tarafına ateş ettiğini itiraf etti. Üsteğmen Halid İslambuli'nin planına katıldığını itiraf etti. Planı Halid İslambuli hazırlamış, onlar da bu cinayetin yapılması için ona yardım etmişler. Onları, askerî törene katılan birliklerin arasına sokmuş.

- Mühimmat ve silahların iğnesinden nasıl istifade edilip cinayet işlenmiş?

- Sanık Abdülhamid Abdüsselam Abdülal'in ifadesine göre; Halid Ahmed Şevki İslambuli, törene katılan 333. Tugay'ın tüfeklerinin iğnelerinin sorumlusu olduğunu söylemiş. Onlar, serbest pazardan tanesi 13 kuruşa bir miktar mermi satın almışlar. Aynı zamanda tanesi 50 liradan birkaç tane el bombası satın almışlar.

- Sanık Halid Ahmed Şevki İslambuli ile ilgili istihbarat elinizde olduğu halde o nasıl olur da törene katılır ve mühimmat ile silah iğnelerinin sorumluluğu ona verilebilir?

- Bu işin sorumluluğu Tugay Komutanı'na ve Tugay İstihbarat Başkanı'na aittir. Yine aynı zamanda Tabur Komutanı ve Tabur İstihbarat Subayı sorumludur.

- Sizin istihbaratınıza göre; bu cinayetin sebepleri nedir?

- Bu cinayetin sebebi şudur: Bunlar, aşırı dinî fikirlere sahip. Şu ayete dayanıyorlar: "Allah'ın hükümleri ile hükmetmeyenler, kafirlerin ta kendileridir." Devlet Başkanı'nı kafir sayıyorlar. Üsteğmen Halid Ahmed Şevki İslambuli, Cumhurbaşkanı'nın kesin kararlılığı sayesinde son dinî olaylarla ilgili olarak tutuklananlar arasındaydı. Halid bu durumdan rahatsızdı ve Cumhurbaşkanı'nın şahsından intikam almaya kesin kararlıydı.

- Acaba bu sanıklar, daha büyük bir teşkilat halinde faaliyet gösteriyorlar mı?

- Şimdiye kadar edinilen istihbarata göre, bunlar hâlâ tutuklu bulunan Taha Semavî'nin grubuna bağlılar. Bu planın hazırlanmasında bunlara yardımcı olan diğer şahısların tutuklanması için çalışmalar sürüyor.

* * *

enel Askerî Savcı Tümgeneral Fuad Halil Abdüsselam'ın asıl öğrenmek
G istediği, Sedat'ın kimler tarafından öldürüldüğü idi. Öğrenmek istediği sonuca
ulaşamamıştı.

Oysa CIA'nin bazı işbirlikçileri çok kurnaz bir propaganda yayınlamışlardı.
“Sedat'ı öldüren CIA”dir diye.

Herhalde onların amacı bu milletin her zaman âciz olduğunu telkin etmektir.
Yani Sedat'ı öldüren CIA'dir. İslambuli ve arkadaşları sadece bir alet olarak
kullanılmışlardır.

Bu şekilde, Orta Doğu'da olup biten bütün olayların CIA'nin onayıyla
gerçekleşebileceği imajını vermeye çalışıldı. Fakat İslambuli gazetecilere
gerçeğin ta kendisini şöyle dile getiriyordu:

- Sedat'ı öldürmekteki rolümüzü küçültmeyi amaçlıyorlar. Aslında yaptığımız
iş, büyük bir şereftir. Bizden çalmak istiyorlar... diye cevap verirken, kendi
operasyonunu çalmak isteyen CIA'ya ağzının payını veriyordu:

- Vallahi... Planımızda Amerika'nın “CIA” denen istihbaratının çok küçük bir
payı olsaydı, bu plan hiçbir zaman işlemezdi. Biz Mısır'ın birkaç genciye.
Mısır'ın şerefi uğruna Mısır'ın firavunundan öç aldık. Herkes bilsin ki,
planımızı kurmada ve uygulamada Allah'tan başka hiçbir yardımcımız yoktu.
Bana inan ki, başka örgüt veya devlet bu planı uygulamaya kalkışsaydı.
Allah'ın yardımını olmadan başarılamayacaktı. Buna inanıyor musunuz?.. diye
noktaladı sözlerini.

Gazeteci tekrar sordu:

- Size yardım eden herhangi bir şahıs veya örgüt var mıydı?.. dedi. İslambuli gülümseyerek cevap verdi:

- Evet vardı, Abdülhamid... dedi. Sonra gayet babacan bir ses tonuyla:

- Kendini tehlikeye atma güzel gazeteci!.. dedi. Bu haber senin için çok mu önemli?

- İşte tarihi yazıyorum!.. dedi gazeteci.

- Korkarım ki, bu tarihi yazmadan önce kaybolursun!.. diyerek güldü İslambuli. Gazeteci inatçıydı.

- Merak etmeyin!.. dedi.

- Bakın! diye söze girdi İslambuli yumuşak bir tonda. Aramızdakiler, yani iş birlikçilerimiz şu anda aramızdadırlar... Sedat'ı öldürmekle suçlanan yirmi dört kişi hep birbirine destektirler. Planı çizen şahıs aramızdadır. Mısırlı bir Müslümandır. Sedat'ı öldürenler, Müslüman gençlerdir. Yalan propagandalara kulak asmayın. Bize mi yoksa onlara mı inanıyorsunuz?..

* * *

uikasttan sonra büyük bir soğukkanlılıkla olay yerinden kaçan Hüseyin Abbas, S Zehra es-Serkiye'deki evine gitti.

Karısı ve yeni doğan çocuğu ile bir süre oturdu.

- Kaçmayı hiç arzu etmiyordum... Evime, sadece yeni doğan çocuğumu ve karımı görmeye gittim... diyordu.

*

Tüm bu olayların meydana geldiği sıralarda Cihan, camla korunmuş bir bölmede bulunuyordu. Oradan şeref tribününe doğru fırlayarak bağıırıyordu.

- Başkan nerde?... Başkan nerde?...

Cihan, Sedat'a ancak helikopterle ulaşabilmişti.

*

Cihan, Amerika'nın Florida'da bulunan büyük oğlu Cemal'i büyük bir panik içerisinde telefonla ararken bir türlü çıkaramıyordu.

Oğlu Cemal, arkadaşlarıyla birlikte Florida kıyılarında bir âleme katılmıştı.

- Bakın her ne sûretle olursa olsun, lütfen beni arasin!.. Çok önemli beyefendi!.. Evet, lütfen!.. diyordu telefonda.

Cihan, ikinci aramasında Amerika Birleşik Devletlerinin ileri gelen merciilerine vahim durumu bildirdi. Bu iki telefon görüşmesinden sonra helikopterle Nil boyunca Meadi'ye doğru uçtu.

Cihan kocasının hayat şansı kalmadığını fark etmişti. Doktorların ameliyatı yürüttükleri odanın önündeki salonda beklerken Florida'daki oğlundan telefon geldi.

- Anne?

- Cemal?

- Neler oluyor anne?

- Sana çok önemli bir şey söyleyeceğim; ama bunu kimseye hissettirmeyeceksin. Geçici bir süre gizli kalacak...

- Anne, lütfen!..

- Baban vuruldu! Derhal geri gelmek zorundasın...

- Ne diyorsun?!

- Çok acele bekliyorum oğlum!

*

Cemal, Mısır'ın Washington Elçisine ve hemen arkasından Londra'daki Elçiye telefon etti ve olay için Kahire'ye bir operatör doktor gönderilmesinin mümkün olup olmadığını soruşturdu.

Vakit geçirdiğini düşünen Cemal, bir arkadaşının hazır bekleyen uçağına binerek Washington'a uçtu ve bu özel uçakla Mısır'a sındı.

Olayları duyan öteki aile fertleri de askerî hastaneye koştular. Bunların arasında Sedat'ın kardeşı Talat da vardı.

Odaya girdiğinde Sedat'ın küçük bir kısmının dışında bütün vücudunun bantlarla sarılı olduğunu gördü.

Talat bir anda kardeşiyle olan yakın geçmişini düşündü. Kendisi, mert ve açık sözlü olduğundan adı "dil" olarak anılırdı. Hatta bu yüzden kardeşi Sedat tarafından bir kez de hapse atılmıştı.

Acı acı kardeşinin cesedine bakarken:

- Müsterih ol, seni affettim!.. dedi. Yanına yaklaşan Cihan yengesine anlamsız bir bakış attı.

- Haberi nerden aldın? dedi yengesi.

- Herkes gibi Monte Carlo Radyosu'ndan... diyebildi.

*

Ertesi gün, Ekim'in yedinci günü..

Gazeteler, katillerin beş kişi olduklarını duyuruyorlar... İstihbarat Teşkilatı hayretler içerisinde... yakalananların sayısını üç... Herkes sabırsızlıkla onların iyileşmelerini bekliyor... Kaçanların adresini öğrenmek için...

Bu sıralarda Hüseyin, karısı ve çocuğu ile evinde yaşıyor. Karısına bütün gerçekleri anlatıyor. Ağabeyi Muhammed Abbas, Hüseyin'in bir şeyler yaptığından kuşkulanıyordu. Zira, tam üç gündür evine gelmemiştir.

Hüseyin, salı ve çarşamba'yı ailesiyle birlikte geçirdi. Çarşamba akşamı ablasının evine gitti.

Gazeteler, suikastın fotoğraflarına geniş sayfalar ayırdılar.

*

İstihbarat ekipleri Hüseyin'in evine gittiler. Karısından, ablasının evine gittiğini öğrendikten sonra ablasının evine yöneldiler.

*

Kapıyı çaldılar. Hüseyin'in eniştesi Ramazan kapıyı açtı.

- Hüseyin burada mı?.. dediler. Ramazan neye uğradığı şaşırmişti.

- Bilmiyorum? dedi. Fakat gelenler, Ramazan'ı evden dışarı çektiler.

- Ellerini kaldır!.. Yüzünü duvara dön!.. diyerek başına da bir nöbetçi bırakıp eve girdiler.

*

İstihbarat ekiplerini, Hüseyin mutfaktan aldığı bir bıçakla karşıladı. Aralarında bir süre boğuşma oldu. Hüseyin, ekipten bir - ikisini yaraladı. Fakat uzun süre

dayanamadı. Adamlar kalabalıktı. Bacağından yediğı bıçak darbeleriyle yere yıkılan Hüseyin, kısıvrak yakalandı.

* * *

uikastın açıklanmasından sonraki ilk heyecanlar yatışmaya başlayınca,
S Kahire'nin çoğu semtlerinde ve öteki şehirlerde hayat normal akışına girdi.

Resmi makamlar, Kahire'nin fakir semtlerinde sevinç gösterilerini önlemek için elektrikleri kestiler.

Radyo ve televizyon üç gün süresince Kur'an-ı Kerim okunuşundan başka bir şey yayınlamadı.

Komplocular, Devlet Radyoları'nda çalışan memuru kazanmayı başarmışlardı.

*

Halid İslambuli'nin annesi, gösteriyi radyodan dinleyenler arasında idi. O, bu sırada tekrar Mehlavi'ye dönmüştü. Çünkü Halid onu, Muhammed'i hapisanede görmenin mümkün olmadığına ve Kurban Bayramı'nı evde geçirmesinin daha iyi olduğuna ikna etmişti.

Ona kurbanlık koyun alması için 70 cüneyh uzatmış ve kısa zamanda döneceğine söz vermişti. Dönünce kurbanlık hayvanı birlikte kesecekler ve birlikte yiyeceklerdi.

Anne, radyodan silah seslerini duymuştu. Spiker, Başkan ve yardımcısının “gösteriyi terk ettiklerini” söylemişti.

Anne, daha sonra bunun kendisinde nedenini anlayamadığı bir huzursuzluk doğurduğunu ve daha fazla bilgi edinmek için yabancı yayınlar aradığını söylemişti. Tabi onun bu anda, oğlunun olaylara katılmış olacağından en küçük bir kuşkusu yoktu.

*

Ertesi gün...

Halid'in babası elinde tuttuğu gazeteye dehşetler içerisinde bakıyordu. Bir an ne yapacağını şaşırıp, gazeteyi karısının üzerine fırlatmayı uygun buldu.

Halid'in annesi ise, kocasının bu tutumuna hiçbir mânâ verememiş, şaşırıp kalmıştı.

- Hayrola bey!.. Gazetede ki haberin hıncını benden mi almak istiyorsun?.. diyerek kekeleydi. Kocasının yüzündeki ifade, aynı gergin hatlarla duruyordu.

- Şuna bak!.. Şuna?..

- Nedir o? Ne anlatmak istiyorsun?..

- Bre kadın!.. Şu flaş habere bak!..

Karısı gazeteye şöyle bir baktıktan sonra önemsemeden konuşmaya başladı.

- Ne varmış bu haberde?.. Her zaman olmuyor mu?..

- Oluyor tabii!.. Oluyor da.. Bu başka!..

- Hiçbir başkalığı yok!.. Sadece cinayet işleyenler ile kurbanların isimleri değişiktir...

- Doğru söyledin!.. Şuraya iyi bak!..

- Bakıyorum!?

- Ne görüyorsun?

- Ateş eden birisi!..

- İyi bak! Ne düşündürüyor sana?

- Aman Allahım!.. Hayır, hayır!.. diye feryat etti kadın. "Bu, o değil!.."

- Şu sahifedekiler ne peki?..

- Halid'im!.. Yavrum!.. diyerek feryatlar kopardı annesi. Oğlunu zor tanımıştı.

Halid yakalandıktan sonra dövüldüğü için yüzünün büyük bir kısmı bantlarla sarılıydı. Tanınmaz haldeydi.

- Onu öldürmüşler!.. Onu öldürdüler!.. diye inliyordu bir taraftan annesi. “Onun resmini çekebilmek için morgdan çıkartmışlar!..” diyordu.

* * *

1.10.1981 günü saat 14:45'te savcılık idaresinde dava heyeti tarafından dosya 1 ele alınmış ve gizli tahkikat sorumlusu Abdülfettah Seyyid Halil'e aynı gün bir telefon gelmişti.

- Alo.. Ben Albay Muhtar Muhammed Hüseyin Şaban, Askerî Savcı..
- Abdülfettah Seyyid Halil. Emir ve görüşlerinize hazırım Komutanım!
- Teşekkür ederim. Sanık Teğmen Halid Şevki İslambuli'nin sağlık durumu hakkında bir rapor istiyorum.
- Emredersiniz Komutanım.

*

Askerî Savcı Vekili Albay Muhtar Muhammed Hüseyin Şaban, genel tahkikatı sürdüren sorumlu kişiydi. Ayrıca Askerî Savcı Yardımcısı Albay Yahya Şemsi'ye de 333. Topçu Alayı 77. Tabur Komutanı Binbaşı Mükerrer Abdülal Ramazan ve Yüzbaşı Abdurrahman Muhammed Süleyman'a sorgulama görevi verildi.

- Aloo!..
- Meadi Hastanesi. Doktor General Ahmed Abdullah.
- Abdülfettah Seyyid Halil Komutanım.. Askerî savcılık tarafından sanık Teğmen Halid İslambuli hakkında bir soruşturma başlatılmış. Hastanın sağlık durumu hakkında bir rapor verebilir misiniz Komutanım?

- Anlıyorum!.. Savcılık ne zaman isterse, sanığı sorgulatabilir.

- Teşekkür ederim efendim!

*

Sanık Teğmen Halid İslambuli, hastanenin beşinci katında yatıyordu. Gelen sorgulama heyeti önce doktoru General Ahmed Abdullah ile tekrar görüşükten sonra bir gözcünün dışında diğerlerini dışarıya çıkardılar. Saat 16:10 olmuştu.

Boyu yaklaşık 170 cm.'ye ulaşan Halid İslambuli, etine dolgun, kuvvetli bir yapıya sahipti. Yaralı olmasına rağmen her iki eli de somyaya bağlanmıştı.

Gelen heyet önce kendilerini ve görevlerini tanıttıktan sonra Genel Askerî Savcı Vekili Albay Muhtar Muhammed Hüseyin Şaban, Halid İslambuli'nin tepesine dikildi.

- Anayasanın ön gördüğü kanunlar çerçevesinde sana avukat gerekiyor. Tabi seni kurtarabilirse! Hıh!.. Şimdi söyle bakalım! Kendine bir avukatı vekil tayin ediyor musun?.. dedi Albay alaycı tavırla. Bunun üzerine Halid İslambuli, Albayın yüzüne anlamlı bakarak güldü. Albayı alaya alırcasına manasız sözler sarf etti.

- İsmim Halid Ahmed Şevki İslambuli. Yaşım yirmi dört. Silahlı kuvvetler 333. Topçu Alayı 77. Topçu Taburu'nda Üsteğmenim. Nece Hammadi'de şeker şirketi konutlarında oturuyorum..

- Yeteer!.. Çok kızmıştı Albay. Yanındaki yüzbaşıya dönüp, "Raporları çıkar!" dedi. Raporları Yüzbaşından alan Albay, İslambuli'nin gözlerinin önüne getirerek, hiddetle konuştu.

- 09.10.1981 günü, saat 10:30'da hakkında tutulmuş bir rapor...

- Klasörlerinizi iyi süsler!.. dedi İslambuli gülerek. Albay daha hiddetlendi.

- Sözlerimi kesme!.. Ben bu raporun ayrıntılarını istiyorum!.. Önemsiz gördüğün konuları da istiyorum!.. Sanırım, beni anladın?

Halid İslambuli, Albayın yanındaki Binbaşı Mükerrer Abdülal'e bakarak konuştu:

- Tabur Komutanı Binbaşı Mükerrer Abdülal 23.09.1981 günü, askerî geçit törenine katılmamı istedi. Ben aslında törene katılmak için tayin edilmemiştim... diye konuşurken, Binbaşı Mükerrer kıpkırmızı oldu. Utanmış biraz da

korkmuştu. İslambuli Binbaşının kırmızılaşmasını hemen fark etmişti, hafif bir tebessümle sözlerine devam etti.

- İkinci gün, askerî geçit töreninin yapılacağı yere incelemeye gittim. Ondan sonra Bulak Dakrur'da oturan Muhammed Abdüsselam'ın yanına gittim. İsfelti Caddesi'nin kuzeyinde küçük ahşap köprüden sonra İsfelti Caddesi'ne doğru giderken solda küçük bir köprü var, köprünün önünde de bir kahvehane. Oradaki dört veya beş katlı binanın son katında koridorun soluna düşen dairede oturuyordu. Bu adrese Muhammed Abdüsselam'ın yanına gittim.

Şunu açıkça belirteyim ki, bahsettiğim kahvehaneden hemen sonra bina geliyor. Binanın bir yüzü caddeye bakıyor. Kahve de caddenin sağındadır. Muhammed Abdüsselam'ın bir araba kazasında ayağı kırılmıştı.

Ülkede olup bitenler ve süregelen zulümler üzerine tartışmaya başladık. Müslümanların ve Müslüman ailelerin maruz kaldığı zulümlerden, bu durumdan kurtulabilmek için Allah'ın şeriatını gerçekleştirmekten başka çare olmadığından, bunun için çalışmamız gerektiğinden bahsediyorduk.

Kendisine, askerî törene katılacağımı açıkladıktan sonra Müslümanların maslahatı için böyle bir operasyon gerçekleştireceğimi söyledim. Fikrimi iyi karşıladı. "Bu konuyu görüşmemiz lazım." dedi. Kendisine Devlet Başkanı'nın öldürülmesi operasyonu için üç - dört adam ve teçhizat gerektiğini açıkladım.

Bu görüşmemizde kendisinin oturduğu yerden taşınmaya karar verdiğini öğrendim. Ona Elif Mesken'de kız kardeşimin evinde kaldığımı söyledim. Elif Mesken'deki adresi biliyordu. Muhammed Emam Caddesi'nde ilk sokakta sağdan dördüncü ev. Daha sonra yanından ayrıldım.

Tören haftası salı günü akşamı mavi bir otomobil içerisinde Muhammed Abdüsselam, eşi ve Nasır isminde bir adam geldiler. Adam, Muhammed Abdüsselam'a yardımcı oluyordu. Beyaz tenli, ince, hafif sakallı, yaklaşık olarak 170 cm. boyunda bir adamdı.

Kız kardeşimin kocası Hamid Saad Raşvan, aranan bir şahıs olduğundan Muhammed Abdüsselam'a "Hoş geldiniz!" dememişti. Durumu hemen bir üst katta oturan Abdülhamid Abdüsselam'a açtım.

Muhammed Abdüsselam'ı, eşini ve Nasır'ı göndererek, Salih isminde birini getirtti. Adamla ilk defa o gece karşılaşmıştım. Hatırladığım kadarıyla bir mühendis idi. Uzun boylu, beyaz tenli, sarı saçlı biri idi. Hafif de sakalı vardı. O da bize katılarak kız kardeşimin evinde kaldı. Fakat eniştem onu görmemiş olacaktı. Çünkü kendisine kapıyı ben açtım.

Sabahleyin Abdülhamid'in dairesine çıktık. Salih operasyonda bana yardım edecek arkadaşları ve gerekli teçhizatı getirmek üzere evden ayrıldı. O gün de böyle geçmişti.

*

Halid İslambuli'nin bütün söylediklerini teyp kayda alırken, içeridekiler bir hayli sıkılmıştı. Bir hayli uzatmıştı. Bazılarının gözleri kapanır gibi oldu. Halid İslambuli anlatırken, konuştuklarını âdeta yaşıyor gibiydi. İçeridekilere aldırış etmeden sözlerine devam etti.

- İkinci gün, perşembeydi. Askerî merasime bir hafta vardı. Törenle ilgili çalışmalara katılmak üzere göreve gittim. Nöbetçiydim. O gece eve gittiğim için kız kardeşimin evinde yattım, yukarı çıkmadım.

Cuma günü öğleden önce saat on birde Muhammed Abdüsselam'ın da, Nasır'ın da ayrılmış olduklarını öğrendim. Sonra Salih geldi. O saatte geleceği konusunda anlaşmıştık. Yanında teçhizatı da getirmişti.

200 tane 7.62 x 39 mm. mermiden 81 tane, yani yirmi yedişerden üç şarjör dolduracak kadar mermi aldım; geri kalanı alıp gitti. Sonra ben teçhizatı Abdülhamid'e verdim. O da çatıya sakladı. Sonra kız kardeşimin evine döndüm.

Kendimi oldukça yorgun hissediyordum. O gün cuma namazını da kılmamıştım. Gece tekrar Abdülhamid'in yanına çıktım. Orada Hüseyin'i gördüm. Tam ismini bilmiyordum. Onun hakkında bütün bildiğim silahlı kuvvetlerde sivil savunma görevlisi olduğu.

Arkasından yaklaşık bir veya iki saat sonra Ata geldi. Tam ismi Ata Tayıl. İhtiyat subayı olarak çalışan bir mühendis.

Böylece Ata, Hüseyin, ben ve Abdülhamid biraraya gelmiş olduk. O gece Abdülhamid'in evinde kaldık. Cumartesi günü işime gittim.

Akşam döndüğümde Nasır'ın 19 adet 9 mm.'lik mermi getirdiğini öğrendim. Bunları, Muhammed Abdüsselam'dan anlaşma günü istemiştim. Kısa tip makinalı tüfeklerde kullanacaktım. Pazar günü tekrar işime gittim.

İkindiden sonra saat beş sıralarında işten döndüğümde Salih'in dört adet savunma tipi el bombasını getirdiğini öğrendim. Anlaşmamıza göre ben, Abdülhamid, Ata ve Hüseyin, pazar günü akşamı stada gidecektik.

Yaptığımız tertibe göre Hüseyin ve Ata, evden askerî uniformalar içerisinde çıkacaklar, sonra yolda Elif Mesken bölgesinde Ahmed İsmet Caddesi'nin

başında Abdülhamid de kendilerine katılacaktı. Bu arada kendisi de yanına merasim tipi askerî teçhizatı almış olacaktı. Bot, kep... vs.

Birlikte yola çıkmamızın sebebi, akşam saat onda büyük kapının önünde buluştuğumuzun açığa çıkmaması idi. Kararlaştırdığımız buluşma noktasına geldiğimde elimde kahverengi bir Samsonite çanta vardı, şifreli... İçerisinde dört adet el bombası ve diğer malzemeler bulunuyordu.

Abdülhamid, Fiat 124'ünün içerisinde beni bekliyordu. Sakalını tıraş etmiş ve askerî üniforma giymişti. Ata ve Hüseyin'i sorduğumda, Yeni Mısır'daki İsmailiye Meydanı'nda bir kahvehanede beklediklerini söyledi.

Birlikte arabası ile giderek onları da aldık. Direksiyona ben geçtim ve tören yerine doğru yola koyulduk. Törenin yapıldığı stadın dış duvarına elli metre kala, üçünü, Abdülhamid, Ata ve Hüseyin'i indirdim.

Planladığımız üzere ben, araba ile on beş dakika bir tur yaptıktan sonra geri döndüm. Onlar, benden önce stada girip beni soracaklardı. Ben de daha önce orada bulunan diğer askerlere birkaç kişinin, eksikliği tamamlamak için bize katılacağını söylemiştim.

Araba ile stada girdiğimde, çadırımın önünde beni beklediklerini gördüm. Askerlerim de yetişip beklenen askerlerin (Abdülhamid, Ata ve Hüseyin'in) geldiklerini bildirdiler. Pazar'ı pazartesi'ye bağlayan gece dördümüz de orada, çadırdaki yattık. Pazartesi sabahı onlar da asker oluvermişlerdi artık. Onları silahlı yerlere tayin ettim. Sonra bir emirle dört takımın da silahlarını toplatıp, bir çadıra yığdım.

Aynı gün, ikindiden sonra bir subay aracılığıyla silahlardan ateşleyici kapsüllerin çıkartılması emri geldi. Ben de Abdülhamid'e, kullanacağımız üç tüfek dışında bütün tüfeklerin ateşleyicilerini çıkarmalarını ve kapsülleri çıkarılmamış üç silahı diğerlerinden ayırmalarını söyledim. Sonra Abdülhamid'in tören yerinde bulunan, üzeri muşamba ile örtülü arabasına binerek staddan ayrıldım.

Arabayı Abdülhamid'in evinin altındaki garaja çektim. Sonra hemen bir taksiye binerek tören yerine döndüm. Samsonite çantayı çadırımdaki ranzanın altına koymuştum.

Cumartesi ikindiden sonra ve pazar sabahı için postama izin vermiştim. Çadıra ve içindekilere bekçi olarak Abdülhamid'i görevlendirmiştim.

06.10.1981 günü sabahın iki buçuğunda kalkıp şarjörleri doldurdum. Abdülhamid de bana yardım etti. Kısa tüfeğe takacağım şarjörü ise, önceden çantada bulunan mermilerle doldurmuştum.

Sabah altı da başlayacak tören için saat üçte tören taburundaki askerleri uyandırdım. Her takım kendi yerini biliyordu. Alaydan törene katılan 12 takım vardı.

Bir 130 mm.'lik top arabası ile karşılıklı üçlü ve dörtlü konvoylar bulunuyordu. Benim takımım ikinci konvoyda idi. Hareket esnasında sağ tarafta, tribün tarafında bulunuyordum. Arkamdaki dörtlü konvoyda da alaydan subaylar bulunuyordu. Önümdeki konvoyun sağında Teğmen Yahya Halim Faris, sol tarafta Recep Teğmen vardı.

Bu düzenleme tören günü, sabah saat altı buçukta kararlaştırılmış sıradan bir düzenleme idi. Takımları bölüğün dört özel arabasına bindirdim. İçerisinde malzemelerin bulunduğu çantayı da oturduğum koltuğun altına yerleştirdim. Şarjörleri de çoraplarımla potinlerimin arasına koymuştum.

Bekleme yerine hareket ettik. Sabah saat sekizde yerimize ulaşmıştık. Askerler temizliğe başladılar. Arabaları ve topları temizliyorlardı.

Abdülhamid arabanın üzerine oturmuş, diğerleri temizliği sürdürüyorlardı. İki bombayı ona teslim ettim. Kalan bombaları arabaya yerleştirdim. Sonra araç sürücüsünün şarjörünü değiştirdim. Boşunu da koltuğun altına koydum.

Hareket sırasında, özellikle tribün önünde bulunduğumuz sırada arabalar arasındaki mesafeler oldukça dardı. Bu yüzden arabalar ağır gidiyordu. Sürücüyü makinalı tüfekle tehdit ederek durdurdum. Şoför ayak frenine basarak arabayı durdurmuştu.

Zaten ben kendimi ayarlamıştım. Şayet şoför durmasaydı, ben el frenini çekerek arabayı durduracaktım. Fakat tehdit karşısında korktu ve durdu. Hemen arabadan atlayarak, el bombasını fırlattım.

Artık kendimden haberim yoktu...

*

Genel Askerî Savcı, İslambuli'nin konuyu toparladığını düşünerek hemen devreye girdi. Bu arada diğer sıkılanlar, savcının sesiyle irkilerek doğruldular.

- Askerî törene katılmayı kararlaştırdıktan sonra, Muhammed Abdüsselam'a gittiğini söyledin? Niçin gittin?

- Sıradan bir ziyaret için gittim. Aklımda herhangi bir şey yoktu...
- Yani törene katılmak, Devlet Başkanı'nı öldürmek için bir fırsat oldu. Peki, bu fikir nasıl ortaya çıktı?
- Biz, söze Müslümanların içinde bulundukları durum üzerine konuşarak başlamıştık. Memlekette olup bitenlerden çok etkileniyordum. Bu egemen zalimden kurtulmamız için mümkün olan her şeyi yapmayı düşünüyorum ve yapacağıma da inanıyorum dediğimde, o, bu teklifimi gelecekte görüşmeyi ve mühimmat ile gerekli adamları temin etmede her türlü yardımı yapmaya hazır olduğunu söyledi.
- Neden bir başkası değil de Muhammed Abdüsselam'a açmayı uygun buldun? Sebep ne idi?
- O bir fakihdir.
- Açıkla!..
- O İslamî konuları bilir. Allah ona ilim ve feraset vermiş. Bu nedenle, o hesaplı hareket eder diye düşündüm. Ayrıca ona kalbim ısınmıştı.
- Onun âlim olduğunu nereden anladın?
- Onunla yaptığım görüşme ve istişarelerde öğrendim. Evinin yanındaki küçük camide cuma günleri hutbe okuyor ve ders veriyordu. Benim daha önce sözünü ettiğim eski evim de oradaydı. Caminin adı Ömer İbnü'l-Abdülaziz veya Ömer İbnü'l-Hattab Camii'dir.
- Şeriat ilimleri konusunda sana dersler veriyor muydu?
- Hayır.
- Sana falanca kitapları “oku” diyor muydu?
- Evet.
- Hangi kitapları?
- İbn Teymiyye'nin kitaplarını, özellikle fetva kitapları, Mevdudi'nin “Allah Yolunda Cihad” kitabını, Şevkani'nin “Neyl'ül-evtar” kitabını.
- O seninle Tatarlar ve Cengiz Han konusunda konuştu mu?
- Evet.

- Bu konuda neler söyledi?

- Tatarların Müslüman olduklarını söyledikleri halde “Yasak” adıyla çıkardıkları bazı kanunlarla hükmettiklerini, şeriatın bir kısmını alıp kalanını attıklarını, dilleri ile “Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden resûlullah” dedikleri halde memleketlerini fesada sürüklediklerini anlatmıştı.

- Neden özellikle Tatarlardan bahsetmişti?

- Ülkemizde hakim olan yönetim, Allah’ın Kitabı’nın dışında hükmetmek yönünden Tatarların yönetimine benzediği için...

- Muhammed Abdüsselam seninle Tatarlar konusunda kaç defa konuştu?

- Bu yıl, üç - dört ay içerisinde üç - dört defa.

- Grup çatışmalarından önce mi? Yani şu, Müslümanlarla Hıristiyan Kıptiler arasında Mısır’da olan ihtilaflardan?

- Evet.

- Bu sohbet nerede oldu?

- Onun evinde. Bulak Dakrur’daki evinde.

- Acaba sana Tatarlar konusunda herhangi bir kitabı okumanı tavsiye etti mi?

- Evet. İbn Teymiyye’nin “Mecmûatü’l-fetâvâ”sını okumamı tavsiye etti.

- İbn Teymiyye, Tatarlar hakkında ne diyordu?

- Kelime-i şهادet getirselers bile onlarla savaşmak gerekir, diyordu.

- Bu kitapları nereden temin ettin?

- Abdülhamid’in çok zengin bir kitaplığı var. Ondan temin ettim. Çoğu kez ondan ödünç kitap alırdım.

- Cihad konusunda başka neler okudun?

- Ben, Hz. Ebu Bekir’in zekat vermek istemeyen; fakat dilleri ile şهادet getiren ve gece namazı kılanlarla yaptığı savaşlarla ilgili konuları okudum.

- Bütün bu incelemelerden çıkan şer’î sonuç ne idi?

- Kur'ân-ı Kerîm'in Maide sûresi ayet 44'te belirtilen durum: Allah'ın Kitabı ile hükmetmeyen yöneticiye karşı savaşın farz olduğu.

- Maksudın şu mudur: Onun kanını dökmek, şeriat nazarında helaldir, öyle mi?

- Evet. Kelime-i şهادet getirse bile... Müseylemetü'l-kezzab gibi namaz kılsa da, oruç tutsa da... Müseylemetü'l-kezzab da namaz kılıyor ve oruç tutuyordu. Fakat Allah'ın Elçisi olduğunu iddia etmekle dinden çıkmıştı. Çünkü şeriatı göre, dinin herhangi bir kapısından çıkan ancak o kapıdan dine dönebilir.

Allah Sübhanehu ve Teâlâ buyuruyor ki: "Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmeyenler kafirlerdir... Fasıklardır... Zalimlerdir..." Yine: "Kim İslam'dan başka bir din tutarsa kendisinden kabul olunmaz." buyuruyor, Al-i İmran sûresi, ayet 85'te.

- Bahsettiğin bu "Yasak" kanunu nedir?

- Bu, insanların yaptığı kanunlardır. İçerisinde bazı kanunlara şeriatın kanunlarından da karıştırmışlardır.

- Peki, kanunlarımızın, "Yasak" diye anılan bu kanunla ne ilişkisi var?

- Bizim ülkemizde hakim olan kanunlar da bu kanuna benziyor. Hepsi insan yapısı. Şeriatı bir kenara bırakıp, kendileri kanun koyuyorlar.

- O şahıs... Yani Muhammed Abdüsselam, senin şeyhin veya öğretmenin mi?

- Hayır. O arkadaşımıdır.

- Peki, onunla nasıl tanıştın?

- Evlilik hazırlığı yapıyordum. Ayrıca kendime ev arıyordum. Onu ancak kardeşler vasıtasıyla bulabilirdim. Bulak'taki Ömer İbnü'l-Abdüaziz Camii'ne gittim. O sırada Muhammed Abdüsselam ders veriyordu. Dersten sonra kendisiyle tanıştım. Ona şartlarımdan bahsettim ve kendi mahallesinde bir ev bulmam konusunda bana yardımcı olmasını istedim.

- Ne zamandı?

- Yaklaşık bir sene önceydi.

- Neden özellikle bu camiye gittin?

- Camiler çok. Fakat kardeşlik camileri az. Ben ise sadece kardeşlerin camilerinde namaz kılarım.

- “Kardeşlik Camileri” sözü ile neyi kastediyorsun?
- İçi ve dışı ile İslam’a bağlı kardeşleri kastediyorum.
- Onları nasıl tanıyorsun?
- Sakal bırakır ve uzun elbise giyerler. Alınlarında secde izleri vardır.
- Muhammed Abdüsselam’ın geçim kaynağı nedir? Nereden maaş alıyor?
- Üniversite mensubu bir mühendistir. Ayrıca buzdolabı ve çamaşır makinalarından bahsediyordu. Nerede ve nasıl olduğunu bilmiyorum; ama bildiğim kadarıyla bu tür makinalarla ilgileniyor. Yani bu konuda bir görevi var. Memur olduğunu sanıyorum. Çünkü maaş hakkında konuştuğunu duydum.
- Anlıyor mu?
- Bilmiyorum!
- Abdülhamid’in onunla yakınlığı nereye dayanıyor?
- Bilmiyorum!
- Hüseyin’in herhangi bir yakınlığı var mı?
- Bilmiyorum!
- Ya Ata’nın?
- Zannedersen, onun Buhayra’dan hemşehrisi.
- Sen Muhammed Abdüsselam’a, törene katılma fırsatını Sedat’ı öldürmek için kullanacağını söylediğin zaman o sana, iyi düşünmeni veya daha iyi bilen biri ile görüşmeni vs. söyledi mi?
- O, hemen bu meseleyi kabul etti. “Görüşelim!” dedi. Yardıma hazır olduğunu belirtti.
- Grup çatışmaları sırasında çatışmacılar arasında tutuklanan kardeşin Muhammed’in düşünceleri nedir?
- Bilmiyorum!
- Onu, kim mecbur etti?

- Bilmiyorum!
- Nereye bağlı?
- Muhammed, Asyut Üniversitesi Ticaret Fakóltesi'ndeki İslam Cemaati'ne bağlı.
- O niçin tutuklanmıştı?
- Bilmiyorum!
- Peki, bu emire kim?
- Kimi kastettiğinizi anlamıyorum! Bilmiyorum!
- Muhammed Abdüsselam'a malzemeyi getirdiğini söylediğin Salih kim?
- Ben onu tanımıyorum. İlk defa geçen hafta karşılaştım. Bir defa salı akşamı, diğer sefer cuma günü gördüm.
- Peki, bu Nasır kim öyleyse?
- Onun tam adını bilmiyorum. Fakat daima Muhammed Abdüsselam'ın yanında dururdu. Bir lise öğrencisiydi.
- Muhammed Abdüsselam'ın özel otomobili var mı?
- Hayır.
- O zaman bir şoförün kullandığı ve Muhammed Abdüsselam'ın onunla kız kardeşinin evine geldiğini söylediğin mavi otomobil kimindi?
- Bilmiyorum! O otomobili de ilk defa görmüştüm.
- Bu bahsettiğin şoför kim?
- Onu da tanımıyorum!
- Niçin Muhammed Abdüsselam, karısı ve Nasır ile beraber senin kız kardeşinin evinde kalmak üzere gelmişti?
- Tutuklanmaktan korkuyordu.
- Fakat söylediğin gibi, yanınızda üç günden fazla kalmadı. Sonra sizden ayrıldı... Niye ayrıldı? Gelişinin asıl sebebi neydi?

- Doğrusu yanımızda bizimle beraber kalmak istemişti. Bu caizdir.
- Peki sonra sizi neden terk etti?
- Gerçek sebebini bilmiyorum!
- Nereye gitti?
- Bilmiyorum!
- Üzerinde anlaştığınız planın uygulanmasında size yardım etmeyecek miydi?
- Yardım edecekti tabi. Çünkü cumartesi günü Nasır geldi. Salih de pazar günü el bombalarını getirmişti.
- Herhangi bir aksilik çıktığında kendisi ile nasıl ilişkiye geçebileceğini söylemiş miydi?
- Hayır.
- Kendisi ile konuştuğun Ömer İbnü'l-Abdülaziz Camii'ni anlat?
- Bu cami, Muhammed Abdüsselam'ın evine yakındır. Eve 20 metre uzaklıktadır. Kırmızı taştan yapılmış, normal bina çatısıyla örtülü bir yapı. Ne badanası, ne de minaresi var.
- Bu camiyi kimler yaptırmış?
- Bildiğim kadarıyla Muhammed Abdüsselam'ın akrabaları tarafından yaptırılmış. Muhammed Abdüsselam'ın oturduğu bina da hanımının ailesine aittir.
- Onlar kimlerdir?
- Onlardan birinin adı Yahya Garib, kardeşi ise Mecidi Garib'tir.
- Peki, senin Muhammed Abdüsselam ile yakınlığın nedir?
- Aramızda uzak bir akrabalık var. Aynı şehirdeyiz. Onunla çocukluktan beri tanışıyoruz.
- Acaba onun evinin, kız kardeşinin evinin üst katında oluşu bir tesadüf mü, yoksa akrabalık nedeniyle mi?

- O eniştemin kız kardeşi ile evlidir. Ev, eniştemin babasından onlara intikal etmiş.
- Abdülhamid de seninle aynı görüşleri mi taşıyor?
- Aramızda herhangi bir ihtilaf yoktur.
- Muhammed Abdüsselam, kendisinin evinde kalmadan önce niyetinizi biliyor muydu?
- Hayır.
- Muhammed Abdüsselam konuyu açmadan önce, sen Abdülhamid'e askerî törene katılacağını söylemiş miydin?
- Hatırlamıyorum!
- Şu anda sahip olduğun fikirleri ne zaman edindin?
- Yaklaşık bir buçuk sene önce.
- Ondan önce nasıldın?
- Alelade, sıradan bir gençtim.
- Fikirlerini değiştiren şartlar neydi?
- Sürekli Kardeşler'i dinliyordum. Allahu Teâlâ gerçek yolu bana nasip etti.
- Hangi Kardeşler'i?
- Nece Hammadi'de bir camide babamın çalıştığı şeker şirketinin camiinde.
- Askerî istihbarat tarafından hakkında disiplin kovuşturması yapıldı mı hiç?
- Evet.
- Ne zaman ve hangi nedenlere dayanıyordu?
- Yaklaşık bir yıl önce. Kovuşturma nedeni de benim dinî faaliyetlerimin farkına varılması idi.
- Sana ne dediler?
- Belirli camilerden ve şahıslardan uzak durmamı tembih ettiler.

- Sana uzak durmanı tembih ettikleri bu şahıslar kimlerdi?
- Abdullah Semavi, Hicret ve Tekfir Hareketi'nden.
- Uzak durmanı emrettikleri camiler hangileri?
- Abdullah Semavi'nin devam ettiği yeni Mısır'daki "Ensarü's-Sünne" mescidi gibi.
- Sen "Tekfir ve Hicret"ın fikirlerine katılıyor musun?
- Hayır. Onlardan bir konuda tamamen ayrılıyorum. Onlar kendi cemaatleri dışındaki herkesi "kafir" sayıyorlar. Ben halkın kafir sayılmasını, bir delil olmadığı sürece caiz görmüyorum.
- Askerî törene nasıl katıldın?
- Aslında ben istekli değildim. Benden başka biri tayin edilmişti. Benim yerime bizim taburdan Yüzbaşı Abdurrahman Süleyman isimli biri katılacaktı. Hanımının rahatsızlığı nedeniyle Tabur Komutanı Binbaşı Mükerrer Abdülal onun yerine beni tayin etti. Önceleri katılmak istemeyişimin nedeni, izine ayrılmak istememdi.
- Peki, güvenlik subayı senin sicilindeki bilgilerden habersiz miydi?
- Tümenin bütün adamlarının haberi vardı.
- Tabur komutanının da haberi var mıydı?
- Tabur komutanının ve tümen komutanının törene katılacağıma dair haberleri vardı.
- Peki, Abdülhamid, Hüseyin ve Ata'nın 188. Alay erleri olarak birliğinize katılabilmeleri için sahte belgeler düzenledin mi?
- Belgeleri hazırladım; ama sonra onları yırttım.
- Niçin?
- Belgeleri içeri girebilmeleri için hazırlamıştım. Fakat herhangi bir engelle karşılaşmadan girmişlerdi. Ben de bundan sonra böyle bir belgeye lüzum görmediğim için yırtıp attım.
- Bu belgeyi ne zaman ve hangi şartlarda yırttın?

- Hatırlamıyorum! Çünkü artık lüzum görmüyordum.
- Silahlarda mermi bulunmadığını ve ateşleyici iğnelerin çıkarılmış olduğunu kim denetledi?
- Kimse denetlemedi. Yalnız ateşleyici iğnelerin çıkarılması konusunda bir emir geldi. Daha sonra kimse bu emrin uygulanmasını denetlemedi. Her subay kendi taburundan sorumlu idi.
- Tabur komutanı böyle bir kontrol yapmadı mı?
- Hayır. Yalnızca subaylara teftiş etmelerini emretti o kadar.
- Ya alay komutanı?
- Onu görmedim.
- Herhangi bir üst komutan?
- Hayır.
- Herhangi bir şekilde kontrol?
- Hayır.
- Operasyon esnasında sen ve arkadaşların hangi icra hareketlerini yaptınız? Görevleriniz neydi?
- Ben arabadan iner inmez hemen bir el bombası atacaktım. O el bombasının ardından ikinci el bombasını atacaktım. Abdülhamid de araçtan bir el bombası atacaktı. Dördüncü el bombası da kendini savunması için Abdülhamid'in elinde kalacaktı. Sonra Abdülhamid ve Ata sağ taraftan, ben ortadan ve Hüseyin sol taraftan protokol yerine ilerleyecektik.
- Ya dördüncü bomba?
- Kendini koruması için Abdülhamid'in elindeydi.
- Askerî kamyonu nasıl durdurdun?
- Şoförü tehdit ettim. Hemen durdu.
- Ne ile tehdit ettin?
- Ağır makinalı kucağımdaydı, onunla tehdit ettim.

- Fakat şoför makinalıların içerisinde mermi olduğunu bilmiyordu?..
- Kendisine “Dur!” dediğim gibi durdu...
- İçerisinde mermi olduğunu biliyor muydu?
- Hayır.
- Bu şoförle yakınlığın ne?
- O, benim bölüğümünden.
- Onunla anlaşmamış mıydın?
- Hayır.
- Peki o neden korktu?
- Bilmiyorum! Ben kendisine durmasını, aksi takdirde ateşleyeceğimi söyledim; o da durdu.
- El frenini çekti mi?
- Hayır. Durmadığı takdirde el frenini çekecektim.
- Nasıl oldu da şeref tribününün önünde durdu?
- Bekleme yerinde askerler temizlikle uğraşıyorlardı. Şoför de arabanın altında. Boşu çıkarıp dolusunu koydum.
- Şoförü yiyecek bir şeyler vs. almaya gönderdin mi?
- Evet. Kendisini, bana iki sandviç yaptırmaya gönderdim. Sandviçleri de yemedim.
- Niçin?
- Çünkü daha önce kahvaltı yapmıştım.
- O halde niçin onu gönderdin?
- Hareket saatine kadar arabada oturmaması için... Çünkü arabanın içerisine geçip tüfeği eline alırsa içinin mermi dolu olduğunu anlardı. Ben de dikkatini dağıtmak için kendisi araçtan ininceye kadar oturup inmemiştim.
- Kendisine bir şey demedin mi?

- Hayır.
- Seninle ne zamandan beri görev yapıyordun?
- Bölük eratından. Fakat duhul tarihini bilmiyorum.
- Daha önce senin emrine verilen bölük komutanlığına ait özel arabayı hiç sürdün mü?
- O askerî törene katılacak arabayı sürmek için görevlendirilmişti.
- Eyleme katılan arkadaşların Abdülhamid, Ata ve Hüseyin'i askerî takıma nasıl soktun?
- İki asker kaçağı vardı. Birisinin ismi Adil Bestavisi, diğerininki Milad'dı. Bunlar kısa süreden beri kaçaklardı. Bir kişi de bir mazeretinden dolayı izin istemişti. O da Cuma Çavuş'tu.
- Bu eksiklikleri sen mi ayarladın? Çavuşa izini sen mi verdin?
- Firarları ben ayarlamadım. Fakat izin isteyen çavuşa ben izin verdim. Böylelikle eksiklik istediğim gibi olacaktı. Eksikliği tamamlama adı altında böylece arkadaşlarımı yerleştirebilecektim.
- Takımda eksiklik olduğunu komutanına bildirmiş miydin?
- Ben tabur komutanına bilgi verdim. Fakat iki kişinin kaybolmasının raporunu vermedim.
- O ne yaptı?
- Bana bir cevap vermedi. Ben ona yalnız haber verdim. Günlük raporu, taburun personel yazıhanesine gönderdim.
- Ne zaman?
- Törenden önce, perşembe günü.
- Şimdi sen, Sayın Cumhurbaşkanı'nı öldürmeyi planlamak ve sözü geçen arkadaşlarının da yardımı ile el bombalarını atarak ve ateşli silah kullanarak, planladığın operasyonla, özellikle Cumhurbaşkanı'nı kasten öldürmekle itham ediliyorsun?
- Ben her şeyi itiraf ettim. Allah'ın dilediği şey olur. O'nun dilemediği hiçbir şey olmaz.

- Neyi kastediyorsun?
- Benim hedefim, Allah'ın Kitabı'na bağılı olmayan bir devlet başkanını cezalandırmaktı. Allah'ın Kitabı ile hükmetmeyen devlet başkanlarına ibret olsun.
- O, senin en yüksek genel komutanın değıl miydi?
- Evet; fakat ben ordudan ayrılmak istiyordum.
- Niçin görevden ayrılmadın?
- İşte ayrıldım...
- Ne elde ettin?
- Onun yerine gelecek adam, onun akıbetinden ibret alsın. Kendisine çekidüzen versin.
- Bu olayın aynı yönde olaylara bir başlangıç teşkil etmesini ümit ediyor musun?
- Hayır. Amacım yalnızca, bu olaydan sonra gelecek yöneticinin korkması ve ibret almasıydı.
- Herhangi bir yere vasiyetname bıraktın mı?
- Evet. Kız kardeşime bıraktım. Vasiyetnamemi de kocası Muhammed Memduh Muhammed Lütfi'ye verdim. Kendisi el-Mukavılûn el-Arap Şirketi'nde muhasebeci. Adresi de 26. Abdülhamid Ebû Hayf Caddesi, Yeni Mısır.
- Vasiyetnameye ne yazdın.
- Bütün özel mallarımın ve bana ait olan her şeyin, fakirlere ve zayıflara bölüştürölmesini yazdım.
- Vasiyetnameyi ne zaman ve nasıl teslim ettin?
- Tören haftası pazar akşamı, kız kardeşime gittim. Beyi de evdeydi. Vasiyetnameyi yatak odasında tuvalet masası aynasının altına koydum. Ona selam verdim ve evi terk ettim.
- Kendilerine bu konuda herhangi bir şey söylemedin mi?
- Hayır.

- Vasiyetnameyi görünür bir yere koyduğunda onlar sana yatak odasına niçin girdiğini vs. sormadılar mı?

- Hayır.

- Onlara yapmak istediğin işler konusunda haber vermedin mi?

- Hayır.

- Neden özellikle eniştene vasiyetnameyi verdin?

- O gece Abdülhamid, Ata ve Hüseyin ile konuşmak için Miyrland'a gelecektim.

- Diğer arkadaşların da senin gibi vasiyetname bıraktılar mı?

- Bilmiyorum!

- Şu veya bu sebeple başarısızlığa uğrama durumunda uygulamayı planladığınız bir alternatif plan var mıydı?

- Ben planın başarısızlığa uğraması ihtimalini göz önüne almamıştım. Çünkü tören sırasında olacak şeyleri ve ilave olarak yapılacak şeyleri biliyordum. Ben daha önce bunun benzeri iki törene daha katılmıştım.

- Ne zaman?

- Geçen iki yıl zarfında.

- Bu taburda mı?

- Evet.

- Başaramadığın takdirde başka unsurlar söz konusu değil miydi?

- Ben başka unsurlar tanımıyorum!

- Hüseyin niçin kaçtı?

- Hepimiz kaçmak istedik!

- Usül ve inançlarınız size meydandan kaçma izni veriyor mu?

- İşimizi neticelendirdikten sonra kaçmamız lazımdı.

- Nereye kaçacaktınız?

- Belli bir yer yoktu.
- Hüseyin için varsaydığımız gibi kaçabilme imkanınız olsaydı, nereye gidecektiniz?
- Aslında planın içinde kaçmak yoktu.
- Arabanın herhangi bir nedenle durmaması halinde ne yapmayı düşünmüştün?
- Böyle bir ihtimale meydan vermemiştim. Çünkü eğer şoför durmasaydı el frenini çekmeye karar vermiştim.
- Şeref tribününe yaklaştığınız sırada konvoydaki araçların aralarındaki mesafenin daralmasının sebebi neydi?
- Bilmiyorum. Bu, sıra hatasından kaynaklanmış olabilir.
- Takdir ettiğin alimler kimlerdir?
- Dr. Ömer Tilimsani... Süveyş'e bağlı, Abbasiye Nur Camii'nde vaaz eden ve deli olduğu söylenen Şeyh Hafız Selame, ayrıca Şeyh Kışk ve bunların yanına giden bütün insanlar iyidir.
- Sana tâbi olan insanlar yok mu?
- Hayır.
- El bombaları ve mermiler nerden geldi?
- Muhammed Abdüsselam'dan.
- Kendisi nerden getirdi?
- Muhammed Abdüsselam bilir.
- Ona sormadın mı?
- Hayır. O kendisi, her şeyi, hatta adamları bile hazırlayacağını söylemişti.
- Bu imkanlara nereden sahip oluyor?
- Bilmiyorum!
- Cephane parasını kim ödedi?
- Bilmiyorum! Malzemeler bana hazır geldi. Ben herhangi bir para ödemedim.

- Acaba başka bir sözün var mı?

- Hayır... dedi Halid İslambuli, derin nefes alarak. Aralarında bir hayli sessizlik oldu. Belli ki, İslambuli'nin bütün konuştukları bir tutanak halinde hazırlanıyordu ve kendisine imza ettirilecekti.

*

Saatler 22:30'u gösteriyordu. Soruşturma tam altı buçuk saat sürmüştü.

Tutanak tamamlanınca Askerî Savcı Vekili, Halid İslambuli'ye imza ettirdi.

*

Oturum tamamlanmıştı. Sanık Teğmen Halid Ahmed Şevki İslambuli'nin mutlak ihtiyat gereği on beş gün geçmeden mahkemeye çıkarılmak üzere tevkifine karar verdiler.

* * *

akvimler 12.10.1981 günü, saat 13:00'u gösterirken, askerî savcılık aynı T heyetle yeniden oturumu açtı.

*

Tahkik katipliğine, Kıdemli Başçavuş Cafer Muhammed Ebü'l-Hasan tayin edildi. Oturuma katılan İstihbaratçı Binbaşı Muhammed İmran aynı gün saat 11:00'de kendisi tarafından yazılmış olan bir rapor sundu.

Sanıkların sorgulanmaları sırasında öğrenilen Muhammed Abdüsselam'ın tam isminin, Muhammed Abdüsselam Farac Atiyye; ikametinin, Tur'a Zeynin Caddesi'nden ayrılan Garip Fayid Caddesi No: 1 Bulak Dakrur olduğunun belirtildiği raporda kendisinin ayağının sakat olmasına rağmen güvenlik güçlerinden kaçmak amacıyla çok sık yer değiştirdiği bildirilmişti.

Bu rapor üzerine bazı kararlar aldılar.

1. Bulak Dakrur'daki Tur'a Zeynin Caddesi'nden ayrılan Garip Fayid Caddesi No: 1'de mukim sanık Muhammed Abdüsselam Farac Atiyye'nin anılan adreste veya bulunduğu yerde yakalanması emri verilmiş ve bu emrin uygulanması, İçişleri Bakanı Devlet Güvenlik İşleri Yardımcısı Sayın Albay Hasan Ebu Paşa'ya havale edilmiştir.

2. İçişleri Bakanı Devlet Güvenlik İşleri Yardımcısı Sayın Albay Hasan Ebu Paşa'ya, bütün yardımcılara ve görevlilerine, adı geçen sanığın evini ve sanığın veya kendisi ile ya da olayla ilgili malzemenin bulunduğu bütün evleri bir hafta süreyle ve sonucu hemen kurulumuza bildirilmek üzere arama izni verilmiştir.

*

3. Ayrıca İçişleri Bakanı Devlet Güvenlik İşleri Yardımcısı Sayın Albay Hasan Ebu Paşa'ya, sanıkların siyasal eğilimleri ve bağılı oldukları örgüt ve sair kuruluşlar hakkında vakit geçirmeden bilgi toplama görevi verilmiştir.

* * *

alid İslambuli ile 11.10.1981 günü Meadi'deki askerî hastanede yapılan H birinci tahkikat celsesinin ikincisinin 25.10.1981 günü askerî savcılıkta yapılmasına karar verilmişti.

*

Oturum, 25.10.1981 günü, saat 10:45'te aynı heyetle Kıdemli Başçavuş Abdülfettah Seyyid Halil hariç askerî savcılıkta açıldı.

Sanık Halid Ahmed Şevki İslambuli, bakımsız hücresinden alınarak askerî savcılığa getirildi. İçeridekiler hemen vakit geçirmeden sorgulama odasına aldılar.

*

Genel Askerî Savcı Albay Muhtar Muhammed Hüseyin Şaban, Halid İslambuli'nin etrafında tur atarken, etrafındakilere bir göz gezdirdikten sonra durdu.

- Başlayalım!.. dedi. "Her şey hazır mı?"

- Hazır Komutanım!.. dedi birisi. Albay, İslambuli'ye döndü. Kendince uzun bir sorgu maratonuna başlamanın, vatani bir görev olduğu inancı içerisinde sordu.

- Adın?

- Halid Ahmed Şevki İslambuli.

- Neden Devlet Başkanı'nı öldürme fikrini özellikle Muhammed Abdüsselam'a açıkladın?

- O benim Allah katında kardeşimdir.

- “Allah katında kardeşim” sözü ile neyi kastediyorsun?

- Yani cami cemaatinden bir kardeş.

- Hangi cami?

- Diyanete bağlı olmayan camiler.

- Niçin özellikle diyanete bağlı olmayan camiler?

- Çünkü diyanetin camilerinde sözün doğrusu söylenmez.

- Böyle gayri resmi camileri kuranlar çok. Bunların arasından neden özellikle Muhammed Abdüsselam'ı seçtin?

- O güvenilir bir Müslüman kardeşidir. Dinde de fakihtir. Başka özel anlamı yok.

- “Başka özel anlamı yok” sözüyle neyi kastediyorsun?

- Yani özellikle Muhammed Abdüsselam'a açmayı düşünmemiştim.

- Peki, sende bu fikir ne zaman oluştu?

- 22 veya 23.09.1981 Salı veya Çarşamba günü, tören kıtasına tayin edildikten sonra zihnimde böyle bir fikir oluştu.

- Bu fikrini Muhammed Abdüsselam'a ne zaman açtın?

- Takriben cuma günü... Tam olarak hatırlayamıyorum! Yani tören kıtasına tayinimden yaklaşık iki gün sonra...

- Yani bu fikri kafanda onun sabitleştirdiğini kastediyorsun? Sen buna tam olarak azmetmemiştin. Sadece düşünüyordun. O da bu düşünceni destekleyip kuvvetlendirdi, öyle mi?

- Yaklaşık olarak öyle...

- “Yaklaşık öyle” sözüyle neyi kastediyorsun?

- Ben ona bu fikrimi açtım. O da iyi buldu... Ve “Bakalım... İnşallah Rabbimiz kolaylaştırır.” dedi. Hatta evinden ayrıldığım sırada da bu konunun kesinleştğini düşünüyordum.

- Ne zaman kesinleştğini hissettin?

- Törenden önceki hafta, salı günü Muhammed Abdüsselam yanıma geldiğinde.

- Onun yanına gelişinin tasarımı pekiştirdiğini mi kastediyorsun?

- Öyle kabul edilebilir.

- Kendisine fikrini ilk açtığında “Bakalım... İnşallah Rabbimiz kolaylaştırır.” demesi ne anlama geliyordu?

- Bilmiyorum!

- Şayet fikrine karşı çıkmış olsaydı, yine uygular mıydın?

- Eğer fikrime karşı çıksaydı tabii ki yapmazdım.

- Neden?

-Çünkü o benden daha bilgili ve ince düşüncelidir.

- Peki başka kimselerle de müşavere etmedin mi?

- Hayır.

- Fakat senin azmettiğin işin fayda veya zararı söz konusu idi. Öyleyse niçin tanıdığın bütün ilim sahiplerine danışmadın? Bu şer’î yükümlülük değil mi?

- Evet. Şûra şer’î bir farıza. Fakat ben, alim olarak Muhammed Abdüsselam ile müşavere ettim.

- Sen Muhammed Abdüsselam’a bu işi, cemaatinizin “Ulü’l-emr”ine götürmesi için mi arz etmiştin?

- Konuyu herhangi bir kimseye açıp açmadığını bilmiyorum.

- Sana bu konuda bir şey söylemedi mi?

- Hayır.

- Muhammed Abdüsselam sana fikrî ve maddî bakımdan ne gibi destek ve yardımlarda bulundu?
- Devlet Başkanı'nın öldürülmesi konusunda yaptığı fikrî destek ve yardım, üzerine ittifak edilmiş şer'i delillerdir. Maddî bakımdan da adamları, mermileri ve bombaları temin etmesi.
- Peki, Devlet Başkanı'nın kanının helal olduğu konusunda ittifak ettiğiniz şer'i deliller hangileridir?
- Küfrün elebaşları ile savaş.
- Bu konudaki tartışmalar ve ittifaklar nasıl cereyan etti?
- Kendisine gelip de tören kıtasına tayin edilmiş olma fırsatını, Devlet Başkanı'nı öldürme yolunda değerlendireceğimi açtığımda...
- Daha önce bu konuyu incelememiş miydiniz?
- Bundan önce, yeryüzünde Allah şeriatını hakim kılmak konusunda konuşuyorduk.
- Hangi yollarla?
- Küfrün elebaşları ile savaşarak.
- Bu işin görüşülmesi ve incelenmesi ne zaman ve nasıl oldu?
- Son bir yıl içerisinde ve Muhammed Abdüsselam ile görüşmeler sırasında.
- Allah Sübhanehu'nun şeriatını hakim kılmak yolunda çalışmaya seni Muhammed Abdüsselam mı yöneltti?
- Onunla aynı çizgide gidiyorduk.
- Açıkla?
- Tatar yönetimini ve kanunlarını inceliyorduk. Bu da cihad bahsine girer. Yaklaşık bir sene veya yedi ay önceden beri.
- Kendisi sana anlatmadan önce bu konuları biliyor muydun?
- Yüzeysel olarak biliyordum.

- Tatarlar mevzuu ve onlar hakkında, İslam fakihlerinin söyledikleri sözler ve verdikleri hükümlerle bugünkü Mısır toplumu arasında ilişki kurdu... Ve senin dikkatini bu noktaya kendisi çekti.

- Dikkatimi kendisi çekti.

- Bu konuda neler söyledi?

- Bana “Bu konuda İbn Teymiyye’nin fetvalar kitabındaki cihad bahsine müracaat et.” dedi.

- Niçin diğer tarih, siyer ve fetva kitaplarını değil de özellikle Tatarların tarihini ve illâ da İbn Teymiyye’nin fetvalarından okumanı tavsiye etti?

- Ülkede hakim olan kanunlar yönünden çağımızın Tatarların çağına benzediğinden bahsediyorduk.

- İbn Teymiyye’nin bunlar hakkındaki fetvaları ne diyor?

- Onlara karşı savaşmanın farz olduğunu söylüyor.

- Peki, Mısır’da Tatarlara benzeyen kimler var?

- Yöneticiler.

- Hangi açıdan?

- Allah’ın Kitabı ile hükmetmemeleri açısından.

- Tatarlar şehirleri yakmak, kadınları, çocukları ve günahsız insanları öldürmek gibi katliamlar yaparlardı. Müslümanların temel kaynak derecesindeki kitaplarını Dicle nehrine atmışlardı da kitapların mürekkebi Dicle nehrini değiştirmişti. Günümüz Mısır’ında böyle şeyleri yapanlar var mı?

- Allah’ın Kitabı ile hükmetmemeleri yeterlidir.

- Çağlar çok, yöneticiler çok ve tarih alabildiğine geçmişe uzanırken, fikrini özellikle Tatarlar konusuna kim çekti?

- Muhammed Abdüsselam.

- Fakat rahmetli Devlet Başkanı, Mısır tarihinde ilk defa anayasaya “Yaşamın temel kaynağı, İslam şeriatıdır” maddesini koyup, Halk Meclisi’ne de bunun uygulanmasını emreden kişi olduğu halde Muhammed Abdüsselam veya sizden başka herhangi biri, onu nasıl Tatarlara benzetebilir?

- Bu hikayeyi kendini Müslüman bir yönetici olarak tanıtmak ve halkın sempatisini kazanmak için yaptı.
- Muhammed Abdüsselam sana cihad konusunda İbn Teymiyye'nin kitaplarından başka kitaplar okumanı da tavsiye etti mi?
- Hayır.
- Öyleyse niçin özellikle İbn Teymiyye?
- Allahu a'lem.
- Muhammed Abdüsselam bombaları ve diğer cephaneleri nasıl temin etti?
- Mermiler bana Salih kanalıyla geldi. El bombalarını da ilk defa Abdülhamid'in yanında gördüm.
- 7.62 x 39 mm.'lik mermileri kim temin etti? Bunlar kaç tane idi ve ne zaman temin edildi?
- Ben 27'lik üç şarjörü doldurmak üzere 81 mermi aldım. Gerisini yani 50 adet kadarını Salih'e geri verdim. Mermilerin arasında dört adet de yırtıcı ve yakıcı, kırmızı işaretli mermi vardı. Salih bana mermileri cuma günü öğleden önce getirdi. O sırada Muhammed Abdüsselam girmişti.
- Salih'i daha önceden tanıyor muydun?
- İlk defa Muhammed Abdüsselam yanıma geldikten sonra görmüştüm onu.
- Salih'in eşkal ve özelliklerini say.
- Beyaz, uzun boylu, yani benden uzun. Nisbeten benden yapılı. Gömlek ve pantolon giymişti. Yaşı da 27 civarında.
- Bu şahıs, kız kardeşinin evinde veya Abdülhamid'in evinde kaç kere yanıma geldi?
- Bir defa kız kardeşimin evine geldi. Bir defa da Abdülhamid'in evine.
- İlk defa kız kardeşinin evine ne amaçla gelmişti? Nasıl geldi veya getirildi?
- Muhammed Abdüsselam, onu getirmesi için Nasır'ı gönderdi. Onlar görüşürken ben yanlarında oturmamıştım. Anladığım kadarıyla Muhammed Abdüsselam, kendisini mermileri temin etmeye gönderdi.

- Muhammed Abdüsselam sana bu konuda bir şey söylemedi mi?
- Salih gittikten sonra bana mermilerin geleceğini söyledi.
- Salih'in ikinci gelişinde neler oldu?
- Cuma günü öğleden önce, törenden önceki cuma, Abdülhamid'in evine geldi. 7.62 x 39 mm.'lik mermileri getirmişti. Ben de 81 adet aldım, kalanını geri verdim.
- Muhammed Abdüsselam da orada mıydı?
- Hayır.
- Ya Abdülhamid?
- O da yoktu.
- Cephaneyi ne yaptın?
- Abdülhamid geldiğinde, saklaması için kendisine verdim. O da çatıya sakladı.
- Peki 9.mm.'lik mermiler nasıl temin edildi?
- Cumartesi günü, Nasır aracılığı ile geldi.
- Kaç tane?
- 19 adet. Abdülhamid teslim aldı ve diğer teçhizatın yanına sakladı.
- Abdülhamid cephaneyi sana ne zaman teslim etti?
- Pazar günü, ikinci vakti.
- Cephaneinin kesin olarak Muhammed Abdüsselam tarafından temin edildiğine inanıyor musun?
- Evet.
- Bundan nasıl emin oldun?
- Çünkü onları getirenler, Salih ve Nasır, Muhammed Abdüsselam'ın adamları. Ben de kendisi ile bana cephaneyi temin edeceği konusunda anlaşmıştım.
- Ya el bombaları?

- Onları da Muhammed Abdüsselam temin etti.
- Nasıl?
- Ben bombaları ilk defa Abdülhamid'in yanında gördüm. Bana onları Muhammed Abdüsselam'ın gönderdiğini söyledi.
- Kaç tane ve hangi türden?
- Dört adet savunma tipi.
- Bunların kaynağı nereden?
- Bilmiyorum.
- Sen, kendin kaç bomba attın?
- İki. Birini, arabadan iner inmez tribün yönüne attım. Diğerini nasıl attığının farkında değilim.
- Peki ya diğer ikisi?
- Onları Abdülhamid'e vermiştim.
- Bu dört bombanın atılması sonucu neler oldu?
- Uygulama esnasında neler olduğunu fark edememişim.
- Bunun için eczanelerden birinden bir uyuşturucu aldığınızı ve bunu Hüseyin, üzerinde denediğinizi ikrar etti.
- Bu konuda bir şey bilmiyorum!
- Hüseyin de uyuşturucunun kendisi üzerinde denendiğini kabul etti.
- Bilmem!
- Top arabasını tribün tarafına çekmeyi planlamış mıydın?
- Planımda aracı tribüne yaklaştırmak vardı. Fakat sonra bundan vazgeçtim.
- Niçin vazgeçtin?
- Çünkü şoförü tribün yönüne yöneltmek zor olacaktı.
- Peki, şoförü uyuşturup bayıltma planı var mıydı?

- Vardı. Fakat bundan vazgeçtik. Çünkü yanlış bir fikirdi. Benim şoför mahalline oturmam zordu. Çünkü diğer şoförler bu durumu fark ederlerdi.
- Senin daha baştan şoför mahalline oturman mümkün değil miydi?
- Hayır. Çünkü Yüsrî Binbaşî korkar, böyle bir şeye izin vermezdi.
- Senin bölüğünden kaç kişi törene tayin edilmişti?
- Kırk kadar. Ben de başlarında nöbetçi idim. Sanırım 44 kişi de olabilir.
- Üstler ve şoförler buna dahil mi?
- Evet.
- Kaç silah vardı?
- 37 normal piyade, 8 ağır makinalı tüfek. Hatırladığım kadarıyla birden fazla da silahlıkta kalmıştı. Fakat normal piyade tüfeklerinin 37 mi, 36 mı olduğu konusunda tam olarak karar veremiyorum.
- Törende subaylar ne tür silahlar kuşanmışlardı?
- Tabanca. Fakat biz tabanca almadık.
- Bölük cephanesinden silahlar nasıl verilmişti?
- Bölüğün silah sorumlusu Yusuf Selim idi. Benim elimdeki silahların sorumlusu da o idi. Sonra bizim silahlıklardakileri alıp 47. Alaya gittik. Silahları çadıra yerleştirerek asker Seyyid Halife'ye teslim ettik. Cuma günü her sorumlu kendi takımının silahlarını Seyyid Halife'den aldı. Bütün takımlar stadyuma geldikten sonra silahları toplayıp çadıra yerleştirdim ve başına Abdülhamid'i silah sorumlusu olarak tayin ettim. Ata ile Hüseyin'i yanına verdim. Abdülhamid de hatırladığıma göre, "İzzet Ali" ismi ile teslim raporunu düzenledi.
- Ateşleyici iğnelerin çıkarılması nasıl oldu?
- Abdülhamid ile Ata çıkardılar. Bütün bölüklerin iğnelerini törenden önceki gece ben toplattım ve yanımda yığdım. Sonra hepsini Samsonite çantaya koydum.
- Bunu niçin yaptın?
- Öyle oldu...

- Nasıl öyle oldu?
- Diğer bölüklerin ateşleyici iğnelerini bana getirmelerini söyledim.
- Ne zaman oldu bu?
- Pazartesi günü, akşam.
- Diğer bölüklerin sorumlu subayları yok muydu?
- Evet vardı. Diğer iki bölüğün subayları iğneleri kendi yanımda topladığımı gördüler, bir şey demediler.
- Taburdaki en kıdemli subay kim?
- Binbaşı Yüsri Abdülhamid.
- Binbaşı, senin törene katılan bütün askerlerin ateşleyici iğnelerini yanında topladığını biliyor muydu?
- Herhalde biliyordu.
- Sana sebebini sormadı mı?
- İğnelerin çıkarılması emrini kendisi vermişti.
- İğneleri sayıp silahların kontrolünü yaptı mı?
- Hayır.
- Niçin kendisi iğneleri sayıp kendi yanında muhafaza etmedi?
- Muhafaza edecek çantası yoktu.
- Silahların Seyyid Halife'den alındığını belirten raporu sanık Abdülhamid mi düzenledi?
- Evet.
- 77. Topçu Tabur Komutanı Binbaşı Mükerrerrem Abdülal'dan alınan rapora göre; senin de bulunduğun liste de 48 kişi var. Fiilen törene tayin edilenler 48 kişi mi idi?
- Evet.
- Bu rapor ne zaman düzenlendi?

- Bölükten çıkıp tören gereçleri için 47. Alaya gittiğim gün. Takriben 23.09.1981 günü.
- Peki, bu raporda 48 kişi geçiyor. Sen de sorduğumuzda 44 demiştin?
- Askerlerin sayısı doğru. Hatta silahların sayısı da. Aslında bölükten çıkan silahların sayısı, 36 normal ve 8 ağır makinalı olmak üzere toplam 44 parçadır. Üç kişi de silahsız gelmişlerdir. Terzi, istihbaratçı ve berber. Rapordaki silah sayısı, asker sayısına göre düzenlenmişti.
- Tören gereçleri için senin komutanda kaç kişi 47. Alaya gitti?
- Raporda belirtilen kişiler.
- Törene katılan araçlar için kaç kişi lazımdı?
- Aslında 39 kişi... Ben de sağdaki arabaya binip, komutan yerine oturuyordum.
- Diğerlerinin pozisyonu nasıldı?
- Dört şoför orada çalışmak üzere 47. Alaya katıldı. Ben de takımdan terzi Abdülfettan'ı, silah sorumlusu Seyyid Halife'yi takımdan çıkarmıştım. Sonra Ali Abdülfettah isimli bir askeri de gizli bölge subayı Teğmen Subhi Hicazi'ye gönderdim. Çünkü subayın evini bilen tek asker oydu. Sonra iki kişiyi izne gönderdim. Zaten askerlerin arasında iki de firar vardı. Bunlar da Adil Bestavisi ve Milad. İzne gönderdiklerim de Çavuş Cuma Abdullah ile Naci Lemi.
- Anlattıklarından, Muhammed Abdüsselam'la anlaştığınız üç kişiyi yerleştirecek boş yeri ayarlamak üzere askerleri tertip ettiğini çıkarabilir miyiz?
- Evet. Bu emir, tören sabahı bekleme yerinde dururken geldi.
- Bu emir sana nasıl ulaştı?
- Binbaşı Yüsri bildirdi.
- Bunu uygulamak konusunda ne yaptı?
- Ben şoföre "Mekanizmaları çıkar!" dedim.
- Alayın diğer birimlerinde bu emir nasıl uygulandı?
- Yüsri Binbaşı bütün şoförleri topladı. Mekanizmaları önünde söktüler. Sonra söktükleri mekanizmaları yanlarına bıraktı. Ben de yanımda görevli olan şoför Üsam'a tekrar yerine takmasını söyledim.

Binbaşı Yüsri neden şoförlere çıkarttığı mekanizmaları yanlarında bıraktı?..
Güvenlik bu mu?

- Değil tabi...

- Ne zaman ve hangi kanalla sana piyade tüfeklerinin ateşleyici iğnelerinin çıkarılması emri geldi?

- Bir binbaşı törenden önceki gece bütün alayı cip ile dolaşarak herkese tembih etti. Sonra Binbaşı Yüsri bize diğer binbaşının bu uyarı emrini uygulamamızı söyledi.

- Binbaşı Yüsri uygulamayı denetledi mi?

- Bize sadece sordu. Bize iğneleri toplayın, demişti. Ben de yanımda topladım.

- Emrin uygulandığını kontrol etmek amacıyla iğneleri saymadı mı?

- Hayır.

- Bu ihtimal de vardı? Bu ihtimale karşı ne gibi bir hazırlık yaptın?

- Uygulama da karşılaşılabileceğim güçlükleri sorduğu zaman Muhammed Abdüsselam'a, en önemlisinin iğne sorunu olduğunu söyledim. Bana üç iğne temin etti. Piyade tüfeği iğnesi olarak temin ettiği iğneler zannettiği gibi değildi. Güldükten sonra çantama koydum.

- Şayet Binbaşı Yüsri gelen emri gereği gibi uygulasa idi ve gerekli kontrolü yapsaydı, ne yapacaktın?

- Muhammed Abdüsselam'ın getirdiği iğnelerin piyade tüfeği iğneleri olmadığını görünce, işi Allah Sübhanehu ve Teâlâ'ya bıraktım.

- Raporda geçen çantanın içerisindeki üç iğneyi mi kastediyorsun?

- Evet.

- Peki, bu iğneler, piyade iğneleri değildi ise, neden çantana koydun ve sakladın?

- Çantama koydum o kadar.

- Muhammed Abdüsselam sana bu iğneleri ne zaman verdi?

- Ya Nasır'la beraber bombalarla birlikte göndermişti veya Salih'le pazar günü.

- 14 adet 7.6 x 39 mm.'lik mermiyi niye çantanda sakladın?
- Şarjöre 27 mermi ağır gelebilir, diye düşündüm. Yayını zorlayıp da bir aksilik çıkar, korkusuyla bir kısmını çantama koydum.
- Peki, piyade tüfeği ateşleyici iğnelerinin sayısı, niçin subaylar ve şoförler hariç takımdaki askerlerin sayısından fazla?
- Diğer bölüklerde fazla tüfek vardı da ondan.
- Şoför Üsam ile anlaşma yapmış mıydın?
- Hayır, eğer şoförle anlaşmış olsaydım, araca kendi elimle kılavuzluk ederdim veya aracın protokol yerine daha yakın olmasını sağlardım.
- Niçin durdu?
- Korkudan ve kuşkudan.
- Onun korkmasına ve kuşkulanmasına ne sebep oldu?
- Elimdeki bombayı gördü.
- O bombadan nasıl korktu? Eğer bomba patlasaydı yalnız onun için değil, senin için de felaket olurdu. Onun yanında oturuyordun.
- Olan şey bu idi.
- Onu dövdün mü veya başka bir şekilde korkuttun mu?
- Ben daha önce onu cezalandırmıştım. Saçlarını kökünden kesmiştim, çünkü Ramazan ayında yemek yemişti.
- Eğer emirlerini dinlemeseydi ve askerî kamyonu protokol yerinin karşısında durdurmasaydı, ne yapardın?
- El frenini çekdim.
- Bununla aracı durdurabilir miydin?
- Evet, çünkü aracın saatte 15 km. hızı vardı.
- Bekleme yerinde ne kadar beklediniz?
- Üç saat.

- Silahlar ve mühimmat, bir memur tarafından kontrol edilseydi, ne yapardın?
- Bu konuda hiçbir teşebbüsü neticelendirmemiştim. Çünkü daha önce üç törene katılmışım, böylesi bir kontrol olmamıştı.
- Cumhurbaşkanlığı Birliği veya Cumhurbaşkanlığı Özel Birliği, operasyonunuzu bertaraf etmek için size ateş etseydi, ne yapardınız?
- Ben onu Allah' a havale etmişim.
- Cinayeti icra etme yönünde hangi teşebbüslerde bulundun?
- İndiğim anda bir el bombası attım, sonra makam yerine yürüdüm. Makam tarafına da bir el bombası attım. Diğer yaptıklarımı hatırlamıyorum.
- Nasıl hatırlamıyorsun?!
- Hatırlamıyorum!
- Makinalı tabancanın şarjörünü boşaltmadın mı acaba?
- Geri döndüğüm zamana kadar, kendimde değildim artık.
- Acaba sen Hüseyin'i suçlayıp elinden silahını almadın mı?
- Benim yanımda koşuyordu. Yorgundu. Ben gayri ihtiyari bir hareketle silahı ondan aldım.
- Elindeki tabancayı ne yaptın?
- Onu attım. Ondan önceki anlar hatırıma gelmiyor.
- Hüseyin'in silahı ile ateş etmedin mi?
- Ateş etmek için tetiği çektim; fakat ateş almadı. Tümgenerallerden birisinin "Mermisi yok!" dediğini duydum, sonra ateş ettim. Başka bir şey hatırlamıyorum.
- Tabanca ile makam yeri dışında başka yere ateş ettin mi?
- Bir şey hatırlamıyorum! Fakat benim Cumhurbaşkanı'nı öldürmekten başka bir hedefim yoktu.
- Makamda Cumhurbaşkanı'nın etrafında olup da yaralanan ve ölen insanlar vardı, bunlar konusunda ne hedefin vardı?

- Benim Cumhurbaşkanı'ndan başka birini öldürme maksadım yoktu.
- Acaba bombayı attığınızda, ateş ettiğinizde yanınızdaki büyük ve küçük silahlardan çıkan kurşunlarla etrafındakilerin öleceğini de göz önüne getirmediğiniz mi?
- Hayır, bizim el bombalarını atmaktaki maksadımız, makam yerine ilerleyebilmektir.
- Fakat planı hazırlayan sendin. Bir kısmının görevi ileriye ateş etmektir. Bir kısmının etrafa. Bu şekilde Cumhurbaşkanı'nın etrafındakilerin bir kısmına mutlaka ateş edilmiş olacaktı. Bu konuda ne diyorsun?
- Eğer biri hedef olsaydı, sahip olduğu niyetle haşır olurdu.
- Abdülhamid, Ata ve Hüseyin ile birlikte ortaklaşa ve Muhammed Abdüsselam'ın yasa dışı yollarla bomba, mermi ve patlayıcı maddelerin temini şeklindeki yardımlarıyla Cumhurbaşkanı'nı ve beraberindeki yedi kişiyi öldürmekle itham ediliyorsun. Ne diyorsun?
- Evet öyle oldu. Fakat ben Başkan'dan başka herhangi bir kimseyi öldürmeyi kast etmemiştim.

*

Halid İslambuli'nin el konulmuş çantası, Askerî İstihbarattan Selahattin Zeydan'ın gözlemiyle, önce mührü sonra çantası açıldı. Genel Askerî Savcı Albay tekrar sordu.

- Bu çanta sana mı aittir?
- Evet.
- Çanta içerisindeki malzemelerden eksik bir şey görebiliyor musun?
- Hayır.
- Pekala!.. Tutanakları imzala.

*

Saatler, aynı günün 22:00'sini gösteriyordu ki oturum kapanmıştı. Genel Askerî Savcı Albayın başkanlığında gelen heyet şöyle bir karar aldı:

“Evvelen: Sanık Ahmed Şevki İslambuli'nin tutukluluğunun devamına...

Saniyen: Askerî Heyet Başkanı Selahattin Zeydan gözetiminde sanığa ait çantanın yeniden incelenmesine...”

* * *

İlk fecrin beyazlığı gecenin karanlığını aralarken, Kahire’de şehir halkı henüz uykudan uyanmamıştı. Fakat bir yerinde canlılık olanca hızıyla hüküm sürerken, bir helikopter Yüksek Askerî Devlet Güvenlik Mahkemesinin bulunduğu askerî hapishane ile Cebel Ahdar arasındaki alanı tarıyordu.

1981 / 7 sayılı Sedat’ın öldürölme davası, burada başlayacaktı. Askerî güçler hapishane ile mahkeme arasındaki yolun iki tarafını da ablukaya aldıkları gibi helikopterlerle gözetlemeyi ihmal etmemişlerdi.

*

Çok sıkı bir tertibat alınmıştı. Helikopter yolun boş olduğunu bildirdikten sonra tutukluları taşıyan araca hareket etmesi için işaret verdi.

11.11. 1981 günü, yani olaydan bir buçuk ay sonra tutuklular, taşıma araçları içerisinde hapishanenin büyük kapılarından çıkarılıyordu.

*

Bir buçuk aylık dönem, işkence dönemiymiş şüphesiz. Bu aracın içinde taşınan gözleri bağlı, elleri zincirli, ayaklarından demir bukağılarla aracın zeminine bağlanmış insanlardan hiçbirisi işkenceden kurtulamamışlardı.

Şimdi her yanlarından bağlı adamların her birinin başında bir de asker bekliyordu.

Tutukluları taşıyan araçların arasında, üzerine hafif makinalı bir top dikili araç duruyordu. Anlaşılan güvenlik yine de yeterli görülüyordu. Bunun yanında

Çevrede seyyar dolaşan Peugeot arabalar da durmadan yola inen yan sokakları tarıyor, binaların çatılarını gözetliyordu.

*

Bölge bir askerî ihtilal yaşıyor gibiydi. Ana caddeye giden bütün yollar kapatılmış ve kontrol noktaları tutulmuştu.

Subayların, ellerindeki telsiz cihazlarıyla yerde arabalardaki ve gökte helikopterlerdeki görevlilere ne yapacaklarını bildiren emirleri duyuluyordu.

*

Taşıyıcılar mahkeme binasına ulaşınca, sanıklar tek tek içeriye alındılar. Ayakları, araç zemininden çözüldükten sonra askerler nezaretinde kafeslere taşınıyorlardı. Kafesin başında da silahlı askerler bekliyorlardı. Kafeslere konulduktan sonra gözlerinin bağı ve ellerinin zincirleri çözüldü.

İşkence izleri ve çektikleri acı ilk bakışta anlaşılıyordu. Kafesler dört tane idi ve kalın demirlerle birbirine kenetlenmişti.

*

Halid'in ilk celseye mahsus olarak müsaade edilmiş olan sivil kıyafeti, mavi bir elbiseden ibaretti. Başında beyaz bir sarık vardı. Sakalı da bir hayli uzamıştı.

Dr. Ömer Abdurrahman bir Ezher cübbesi giymiş, başına da sarık sarmıştı. Muhakeme esnasında kafesleri açılmadığı gibi birbirinden de ayrılmamıştı.

*

İlk celse açık olmakla beraber içeri girmek isteyen gazeteciler, avukatlar ve halk, çağdaş cihazlarla birkaç defa arandıktan sonra göğüslerine, isimleri yazılı ve fotoğrafları yapışık kartlar takıldı. Bu kartları takmadan mahkeme salonuna girmek yasaklandı.

İçeriye yüz kadar yerli - yabancı gazeteci ve ajans muhabiri girmişti ki, birden kafeslerden yükselen sesler salonu çınlattı.

- La ilahe illallah... Bunun için yaşar bunun için ölürüz. Bunun yolunda savaşıyoruz. Bununla Allah'ın huzuruna çıkarız... Allahu Ekber... Allahu Ekber... Grup grup kendimizi Allah'a feda etmeye... Ya bu din hakim olur, ya kanımız heba olur.

Birden fotoğraf makinaları çalıştı. Bütün objektifler uzun boylu, geniş omuzlu, sağ eliyle tuttuğu Kur'an-ı Kerim'i yukarı kaldıran gencin, Halid İslambuli'nin üzerine çevrilmişti.

Oğlunun yargılanması boyunca yüzünden tebessümünü hiç eksik etmeyen Halid'in annesi Kadriye Muhammed Ali Mısır el-Asl Hanımefendi büyük bir vakar içinde, kendisine dönük flaşlara aldırış etmeden ve gözünü kırpmadan olacakları izliyordu.

Saat 9:30'a yaklaşırken mahkeme açıldığında salondaki herkes ayağa kalkmıştı. Fakat kafestekiler özellikle mahkemenin açılışı sırasında kasten oturmuşlardı.

Üç hakim ve 35 avukatın katıldığı açık celse, Mısır Askerî Mahkemesi Başkanı Dr. Semir Fazıl'ın başkanlığında açıldı. Diğer iki hakim Albay Mustafa Mahir, Albay Abdülaziz Şair idi.

Herhangi hadisenin çıkmaması için gerekli tedbirlerin alındığı mahkeme salonunda herkes merakla mahkemenin başlamasını istiyordu.

Ayrıca bütün dünyanın gözü bu mahkemede idi. Oysa tutuklu Müslümanlar sanki yargılanmaya değil, miting yapmaya gelmişler gibi davalarını haykırıyorlardı:

- Yaşasın İslam!..
- Allahu Ekbeeeeer!..
- Hepimiz şehit olmaya hazırız!..
- Yeryüzünden zulüm ve fitne kalkıncaya kadar savaşımız devam edecek!..
- Susuuun!. diye bağırdı ablak suratlı Dr. Albay Semir Fazıl. Askerî Savcı ve Vekili, "Lütfen yerlerinize oturun..." dedikten sonra sanıklara: "İsmin... Yaşın... Görevin... Adresin..." gibi sorularla resmi formaliteleri başlattı.

Resmi formaliteler sırasında başkan, Halid'e döndü:

- Avukatın var mı? diye sordu. Halid İslambuli oturduğu yerden istifini bozmayarak cevap verdi.
- Allah iman edenleri savunur, deyince diğer arkadaşları da aynı sözleri tekrarladılar. Aralarındaki ittifak açıkça ortaya konulmuştu.

Bu kez Halid İslambuli haykırdı:

- Mahkemede konuşmak istiyorum...

- Ey Halid, konuşmaya hakkın yok. Mahkeme senin için avukat tayin etmiştir. Senin istediğin şeyi tekrarlayabilir.

- Ben, mahkeme tarafından avukat tayin edilmesine karşıyım. Çünkü Allahu Teâlâ müminleri müdafaa ediyor. Mahkeme tarafından tayin edilen avukat, Mısır firavununun öldürülme sebebini bilmiyor. Benim için sizden af isteyecektir. Halbuki ben Allah'tan başka hiç kimseden af ve merhamet istemiyorum. Zira Allah Rahman'dır, Rahim'dir.

- Bu tarz konuşmalarını engelliyorum. Seni halkın ve Enver Sedat'ın haysiyetine ihanet etmekten men ediyorum!

Mahkemenin tayin ettiği Halid İslambuli'nin reddettiği avukatı, başkandan söz istedi. İzin aldıktan sonra görevi gereği meseleyi hafiften alıp, yumuşaklık gösterdi.

- Sayın mahkemeden sanığın durumuna anlayış göstermelerini rica ediyorum. O, benimle konuşmayı reddediyor. Bana bir şeyler söylemeye hazır değil, beni reddediyor. Benim içinde bulunduğum şartları mahkemenin göz önüne alması lazım.

Halid benimle konuşmayı reddettiğine göre, beni bu görevden mazur görmenizi rica edeceğim. Ben, bu şartlarda bu işi neticelendiremem. Bu işi yapamayacağım, beni mazur görün.

Başkan, avukatı dinledikten sonra Halid'e dönerek:

-Ey Halid, sen bu metodunla kendini savunulma hakkından mahrum ediyorsun. Mahkeme sana, kendi kendini savunma izni vermeyecektir. Avukatına izin verirsen ve ona yardımcı olursan, seni ancak o savunabilir. Ben, bu işi neticelendiremem. Bu işi yapamayacağım, beni maruz görün... dedi. İslambuli gülümsedi:

- Senin müdafaa edilme hakkı diye dallandırdığın şeyi ve hiçbir avukatın beni savunmasını kabul etmiyorum. Ben, 44 milyonluk ümmeti savunuyorum. Ben, bu ümmet için alnı açık ve ıftihar edilecek bir şey yaptım, ümmetin şerefini kurtardım.

Allahu Teâlâ'nın yardımını ve izni ile, Allah'ın ahkâmını ve Kitabını iptal eden, zillet ve aşağılık Camp David Antlaşması'nı imzalayan adamı temizledim.

- Ey Halid, hangi antlaşmayı kastediyorsun?

- Maksudım 1979 Mart'ında Kudüs'ü işgal eden rejimle yapılan antlaşmadır. Mukaddes yerleri işgal eden Siyonist rejim resmen tanınmış oldu.

- Ben bundan önce defalarca seni antlaşmaları imzalayan siyasî liderlere ihanet etmemen için uyardım. Sen, bu konuşmalarınla seni mahkeme salonundan çıkarmama, mahkeme dışında tek bir odaya atmama mecbur ediyorsun beni.

Sen, bütün milletin bu antlaşmaları kabul ettiğini, bu antlaşmalardan yana olduğunu ve halk meclisi olan parlamentoda alınan bu konudaki kanuna göre halkın tasdik ettiği antlaşmalara karşı çıkan şahısların cezalandırılacağını unutmuşsun galiba?

Eğer sen, daha büyük bir cinayetten dolayı mahkemede olsaydın, bu antlaşmaları itham etmen sebebiyle cezalandırılman için emir verirdim.

- Keşke bu işi yapsaydın. Ben sözü, Mısır'ın büyük ulemasının 1958 Ocak ayındaki fetvalarına getireceğim. Bu fetvalar şöyle diyor: “Kim, Kudüs'ü işgal eden siyonist rejimle antlaşma imzalarsa, onun hükmü topraklarımızı işgal edenlere razı olanlar gibi olur.”

Şimdi, acaba kim hain? Sedat mı? Ben mi? Mahkemenin görevi, doğru hareket etmektir. Vazifesi, ettikleri yemine vefa göstermektir.

- Sen mi bizi yargılıyorsun? Yoksa biz mi seni? İstedliğini zoraki bize kabul ettiriyorsun. Hâlâ avukata sizi savunması için izin vermemekte kararlı mısınız?

- Hakim Allah'tır. Ben, Sedat'ı aşağılık olduğu için öldürdüm. Evvela: O, İslam hükümlerinin icra edilmesine engel idi. Sloganlarla ve sahte kanunlarla halkı kandırıyor ve meşğul ediyordu. Onun için öldürdüm.

İkinci olarak: O, “Din siyasetten, siyaset de dinden ayıdır.” demekle Allah'ın dinine yalan ve iftira isnad ediyordu.

Üçüncü olarak: O, Allah yoluna davet edenlere saldırıyordu. Ayrıca onları suçsuz ve günahsız olarak tutukluyordu.

Dördüncü olarak: O, imzaladığı antlaşmalarla Amerikalılara tavizler veriyordu. Mısır'ı iki eliyle Yahudilere ve Amerikalılara takdim ediyordu.

Beşinci olarak: O, kendisi ve ailesi için kötü bir örnekti. Fesadın, cürmün, kötülüklerin televizyon, sinema ve kabareler tarafından yayılmasına izin verdi. O, fesadı yayıyor ve teşvik ediyordu. O, müfsidlere mükâfat veriyordu.

Dr. Semir çok sinirlenmişti.

- Yeter Halid!.. Şimdi otur ve burada geçenleri takip et! İstedğin şeyi söyledin; eğer bu konuda başka bir şey söylersen, emir verir seni hemen mahkemeden dışarı attırırım. Bu konuda hiç tereddüt etmeyeceğim.

- Söylediklerimle yetiniyorum! Ümit ediyorum ki; mahkeme benim sözlerimi kayıtlara geçer. Benim söylediklerim, sizin kanunlarınıza ve idarenize itaat etmediğimin işaretleridir. Allah'ın Kitabı benimle sizin aranızda Hakem'dir.

- Halid üzgünüm, sözlerinin tek bir tanesini dahi mahkeme kayıtlarına geçiremem. Çünkü sözlerin mahkeme düzenine aykırı.

- Eğer mahkeme sözlerimi kayıtlara geçmezse, Allahu Teâlâ Baki'dir ve sözlerimi Müslüman ve mü'min ümmete ulaştırmaya muktedirdir.

*

Mahkeme Başkanı Dr. Albay Semir Fazıl, mahkemeye ara verdikten sonra dönüşündeki oturumda, gelecek duruşmanın 30.11.1981 günü yapılmasına karar vererek, mahkemeyi kapattı.

Aynı günün akşamı Mısır Televizyonu ilk celsede çekilen görüntüleri banttan yayınlarken kafeslerden sloganlar arasındaki görüntülerini sessiz vermişti. Fakat kafestekilerin hal ve hareketlerini yansıtan objektiflerin yakaladığı görüntüleri gizleyememişti.

* * *

0.11.1981 sabahı duruşma yeniden açıldı. Bir önceki duruşma da olduğu gibi 3 aynı şartlarla halka açıktı.

Halid'in annesi salona girerken oğluna hitaben bağırdı:

- Sabredin ey Ebu Yasir taifesi! Cennet sizleri bekliyor!.. Halid gülümsüyordu. Annesinin metanetine sevinci sonsuzdu.

İkinci duruşma, esas olarak, kişiye özel ithamların okunmasına ayrılmıştı. Her sanığın itham listesi okunduktan sonra hakim, suçlu olup olmadığını soruyordu.

Halid, hakim ve mahkemedeki herkes için sanki bir facia idi.

Hakim, Halid'e yöneltilen ithamları okumaya başladı. İthamlar listesi oldukça uzundu. Fakat Halid, hakime bu ithamları rahat okuma fırsatı veriyordu. Her ithamda:

- Evet, öyle olmuştu... diyerek sözünü kesiyor, mahkemeyi tiyatro salonuna çeviriyordu. İtham listesini nihayet bitiren hakim:

- Suçlu musun? Değil misin?.. diye sordu. Halid gülümsüyordu.

- Suçluyum!.. diyerek âdeta alay etti. Bunun üzerine avukatlardan Recai Atiyye ayağa kalkarak itiraz etti:

- Sayın Hakim! Halid'in ağzından “suçlu” kelimesinin müspet çıkmadığını kabule arz ederim. Halid'in, suçlu kelimesi ile bu kelimenin hukuki anlamını değil; “bütün bu sayılanları işlediğini” kastettiğini, aslında “suçlu” kelimesinin

Halid için uygun olmadığını; aksine kendisinin “suçsuz” olduğunu iddia ediyorum.

Hakim itirazı kabul etmedi:

- Katılmıyorum! Dilinden müspet olarak çıkmıştır.

- Sayın hakim! Lütfen sorunuzu kendisine yeniden yöneltir misiniz?

Gazeteciler ve halkın gözü, hakime dikilmişti. Ne yapacağını merakla bekliyordı. Hakim tekrar Halid’e döndü:

- Suçlu musun? Değil misin? dedi.

- Suçluyum!.. dedi Halid.

Hakim aynı soruyu Abdülhamid, Ata ve Hüseyin’e sorduğunda beklemediği cevabı aldı.

- Suçsuzum!..

*

Muhammed Abdüsselam Farac’a yöneltilen ithamlar daha başkaydı. Muhammed Abdüsselam’ın kiler iştirak ithamları idi. Bu siyasî cinayeti teşvik etmek, azmettirmek, silahları ve patlayıcı maddeleri temin etmek suçları ile itham ediliyordu.

Savunma, mahkemeye “Nefi şahitlerinin” dinlenmesi yolundaki isteklerini sundu. Şahitlerin isimleri okunurken hakimın içi iyice daralmıştı. Çünkü duyduğu isimler canını sıkıyordu. Kendisini ve görevini zorlaştırabilirdi.

- Muhammed Hüsnü Mübarek... Cihan Sedat... İsmail Fehmi.. Muhammed İbrahim Kamil... Mareşal Ebu Gazele...

- Neden Mareşal Ebu Gazele? dedi hakim. Cevabı kafesten seslenerek Halid verdi:

- Elimdeki makinalı tüfekte tribüne yöneldiğimde Ebu Gazele, elini bana doğru uzatarak kendisini öldürmem için imdat diledi. Ben de ona: “Ben seni öldürmek istemiyorum.. Ben bu köpeği öldürmek istiyorum!..” dedim.

- Yeter! dedi hakim kızarak. Nefi şahitlerini kabul etmiyorum. Bundan sonraki mahkemenin kapalı olmasına karar verdim. Celse kapanmıştır.

* * *

üncü celseden itibaren bütün mahkeme kapalı yapılacaktır. Hakimler, vekiller Ü heyeti, avukatlar, güvenlik ve istihbarat subaylarından başka kimse yoktu.

Hakim istihbaratılara:

- Kapalı celselerin tamamının ses ve görüntülerini, video kameraları ile kaydedebilirsiniz... dedi.

Celseler uzun ve zorlu geçiyordu.

*

Sabah namazının hemen arkasından mahkeme yolculuğı başlıyor, akşam gün batışı ile veya gün batmadan birkaç dakika önce dönüyorlardı.

Gidiş ve dönüşlerinde Halid, Abdülhamid, Ata ve Hüseyin'den herhangi birinin diğeri ile aynı araca binmelerine izin verilmediğı gibi, mahkemeye çıkış sırasında da aynı kafese konulmuyorlardı.

*

Kuşluk namazından sonra Dr. Ömer Abdurrahman güzel bir kıraatle Kur'an-ı Kerim okuyordu. Çoğunlukla da Halid'in çok istediğı Tâhâ sûresi okunuyordu.

Tilavetten sonra Dr. Ömer Abdurrahman bazen okuduğı ayetlerin açıklamasını yapıyor, bazen de elini duaya kaldırıyor, arkasındakiler de hep bir ağızdan "Amin!!" diyorlardı.

Arada bir de gençlere hadis okuma fırsatı veriyor, hadislerle müşavere ediyorlardı. Sonra kafeslerden “Azimleri kamçılayan, kederleri dağıtan” marşlar yükseliyordu.

Bir defasında Kerim Zühdi ve Üsame birlikte şu anlamdaki sözlerle başlayan bir marş söylemişlerdi.

“Çağımız dünyasında krallarımız...

Boyunlarını büktürdü Halid’lerimiz...”

Kafeslerden yükselen marşlar, avukatlar ve hakimler içeri girseler de kesilmiyordu. Hepsi de yerlerine oturup marşların bitmesini bekliyorlardı. Ancak ondan sonra duruşma başlıyordu.

*

Vekiller heyeti, ithamlarla ilgili çeşitli deliller ileri sürmüştü. İlki, ispat şahitleri idi. Bunların çoğunluğu araç sürücüsü, askerî tören kıtasından bir takım asker ve olay yerinde bulunan diğer görgü tanıklarından oluşuyordu.

*

İspat şahitlerinin arasında ilginç bir sima göze çarpıyordu. Bu zat Memduh Ebu Cebel idi. Ebu Cebel için uydurulmuş bir senaryo vardı.

Operasyondan birkaç gün sonra merasim yerini gezmiş ve herhalde orada dünyanın yedi harikasını görmüştü. Mahkeme heyeti kendisini boynunu ipten kurtarmak karşılığında satın almış olacaktı.

Fakat büyük bir ihtimalle Memduh, bu hikayeyi ve mahkeme de oynayacağı rolü, mahkemenin kendi aleyhinde vereceği hüküm, idam vs.’den dolayı değil; işkenceden kurtulmak için kabul etmişti.

Çünkü hiç kimse işkence ve tahkikat sırasında mahkemeyi, hapis veya idam edilmeyi düşünemezdi. Her şeye rağmen Memduh büyük bir zarar içerisinde idi.

Herhalde kardeşleri kafeslerin içerisinde iken şahit konumunda mahkeme salonuna girdiğinde kendisi de bu büyük hüsranı hissetmişti.

İstihbarat, kendisine mahkeme önünde anlatması için bir hikaye düzmüştü. Buna karşılık kendisi de bu rolü üstlenmekle suç ortağı yerine şahit durumuna geçerek boynunu kurtaracaktı.

O da kendisinden istenilen yerine getirdi; bütün isteklerini mahkeme önünde kabul etti.

*

Memduh Ebu Cebel mahkemede, söz konusu şeriatçi cemaatlerle zaman zaman görüştüğünü, genel olarak anlayış ve düşüncelerine katıldığını, Muhammed Abdüsselam Farac ile bir Müslüman kardeş olarak tanıştığını, Muhammed Abdüsselam Faracı'n Salih ve Enver'i göndererek kendisinden Devlet Başkanı'nı öldürme operasyonu için ateşleyici kapsüller istediğini; fakat kendisinin böyle bir karara katılmadığını, bunun için de kendilerine tüfeklerine takmak üzere bozuk, ateşlemeye elverişsiz kapsüller verdiğini, operasyon esnasında silahların patlamamasını sağlayarak Devlet Başkanı'nı kurtarmak istediğini; fakat nasıl oldu ise tüfeklerin patladığını ve Devlet Başkanı'nın düşüp öldüğünü anlattı.

*

Memduh Ebu Cebel'i dikkatle dinleyen hakim:

- Bu şahısları ve düzenledikleri operasyonu ilgili makamlara ihbar etmeyişinin sebebi nedir? diye sorduğunda:

- Onları ihbar etmenin dinî bakımdan vacip mi, haram mı olduğu konusunda tereddütte kaldım. Hatta konuyu Şa'ra'vi gibi bir alime açıp fetva almaya karar verdim... diye cevaplandırdı. Hakim tekrar:

- Niçin ateşleyici kapsülleri vermekten kaçınmadın? dedi. Memduh Ebu Cebel:

- Nasıl olsa başka bir yerden temin edecekleri korkusuyla ateşlemeye elverişsiz kapsülleri vermekle planlarını suya düşürmek istedim... dedi.

Fakat yalan söylüyordu. Çünkü tüm operasyondan haberi vardı. Kapsüller kendisinden, silahlara takılmak için istenmişti. Tüfekler için aldıkları kapsülleri, Halid'in komutanına teslim edeceği diğer kapsüllerin arasına katacaklardı.

Böylelikle komutanının bütün silahların kapsüllerinin çıkarılmış olduğu yolundaki kanaati zedelenmeyecekti. Bu nedenle kapsüllerin ateşlemeye elverişli olup olmamasının önemi yoktu. Çünkü tüfekler önceden üstlerinde bulunan kendi orijinal kapsülleri ile kullanılacaktı.

Bu hikayedeki çelişkiye mahkeme göz yummuş ve şahitliğini kabul etmişti. Görevi biten Memduh, Hakim Albay Semir Fazıl'ı selamlayıp, arkasını döndü ve oturmak üzere salondaki yerine doğru yürüdü.

*

Mahkeme ara verdi.

Öğle namazından sonra Muhammed Abdüsselam Farac, Memduh'a doğru hafif bir sesle:

- Allah, canı bedenden ayırmadığı müddetçe kulunun tevbesini kabul eder... dedi.

Memduh'un ruhunda çeşitli yönlerden bir titreme belirdi. Bir anda arkadaşlarıyla geçirdikleri uzun hatıraları bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçirdi.

Muhammed Abdüsselam ile tanıştığı günleri düşünüyordu. Kendisine yaptığı iyilikleri ve eğitimi... Muhammed Abdüsselam'ın Allah yolunda kendini kurban etme konusunda gösterdiği yüceliği...

Bütün bunların yanında soruşturmada çektiği işkenceleri..

Dayanma gücünün tamamen tükenip, ruhunun düçar olduğu anı...

Çok büyük hüsrana düştüğünü...

Belki de o anda zaman tekerleğinin birkaç hafta geriye dönüp kendisini şahitlik sandalyesi yerine şu kafeslerin içine atmasını istedi içinden...

Tüm bunlar veya bu depresyonlardan birkaçı içinden geçmiş olacak ki, gözlerinden fişek gibi yaşlar aktı.

Hâlâ kendisini düşünen, hatasından dönüp tevbe etmesini bekleyen Muhammed Abdüsselam'ın ve diğer arkadaşlarının boynuna yağlı ipin geçirilmesine ortak olduğunu fark etmişti.

Yanındaki jandarmaya dönüp:

- Lütfen kardeşim! Beni dışarı çıkarır mısın?.. diyebildi güçlkle.

* * *

ahkeme belgelerinden biri de öldürme operasyonunun kaydedilmiş olduğu M video filmleriydi.

Hakimin elinde bu video kasetleri görünür görünmez kafeslerden sesler yükseldi.

- Video kasetleri gösterilsin...

- Gösterilsin...

*

Avrupa'nın çeşitli ülkelerinin istihbaratları kanalı ile video filmleri gösterilirken, kafeslerden kahkahalar yükseliyordu. Herkes öldürme operasyonunu izlerken şaşkına döndü. Asıl şaşkına çeviren, kasetler içerisindeki yorumlardı.

Bir takım solcu avukatlar, Halid ve arkadaşlarının fikirlerini özellikle ekonomik açıdan ele alarak savunmak gibi boy göstermek arzusunda idiler.

Fakat mahkeme şer'i delilleri bir türlü kabul edemiyordu. Avukatlar kendi aralarında çeşitli görüş ayrılıkları yüzünden birbirlerine yanlı muhalif olurken, birkaç avukat da istifa etmeyi denedi.

Mahkeme, avukatlarından bazılarına para cezası verirken istifalarını kabul etmiş ve yerlerine yenilerini getirmek istemiş ise de hiçbir avukat, davayı kabul etmeyince yine eski avukatların göreve dönmesini isteyerek, davayı sürdürmüştü.

Bu curcuna arasında Muhammed Abdüsselam kabul edilmeyen şer'i deliller için hakimle konuşuyor ve Nur sûresini hakimın önüne gerçek delil olarak getiriyordu:

- “Bir de münafıklar: ‘Allah’a ve Resulü’ne inandık ve itaat ettik.’ diyorlar da sonra bunun arkasından bir zümresi yüz çeviriyor. Bunlar (kalpleriyle inanmış) mü’minler değildirler. Aralarında hüküm vermek için o münafıklar Allah’ın Kitabı’na ve Peygamberi’ne çağrıldıkları vakit bir bakarsın onlardan bir grup yüz çeviriyor. Eğer hak kendilerinin olursa, koşarak Peygamber’e gelirler!.. Bunların kalplerinde bir maraz (küfür ve nifak) mı var?!”

Hakim, ayetleri okumaktan men etmek istedi.

- Otur Muhammed!

Fakat Muhammed Abdüsselam ayeti okumaya devam etti:

- “Yoksa Allah ve Peygamberi’nin...”

- Otur oğlum!..

- “...kendilerine haksızlık edeceğinden şüpheye mi düştüler? Yoksa korktular mı?...”

- Otur. Yeter!..

- “...Hayır, onlar...”

- !!.

- “... zalim kimselerdir.”

- ??

- “...Mü’minler aralarında hüküm vermek için...”

*

Hakim küplere biniyordu. Cihad üyelerine göre, sanki ayetler yeni iniyordu. Kendileri huşu içerisinde idiler. Ayetler bitince Muhammed Abdüsselam hemen küçük bir vaaz verdi. Hakim kulaklarını tutar gibi ellerini kaldırıp sertçe indirdi.

- Yeter dedim sana!.. Mahkemeyi camiye çevirdin!..

Bu kez Muhammed Abdüsselam hakime kızdı. Sesini yükselterek bağırdı.

- Semiir!.. Semir Fazııl!.. Sen, beni öldürmeden önce ben sana Allah'ın kulu olduğunu öğreteceğim!..

Hakim hiddetlendi iyice:

- Çıkarın şunu kafesinden!..

Bunun üzerine yirmi dört avukatın itirazı ile karşılaştı. Hepsi birden anlaşılmış gibi:

- Hepimiz birden çıkarız!.. dediler. Hakim, itiraza yenik düştü.

* * *

Halid ve arkadaşları, hücrelerinde kaldıkları süre içerisinde namazlarını Haksatmadan kılıyorlar, diğer zamanlarını ise Kur'an okuyarak ve İslamî sohbetler ederek geçiriyorlardı.

Soruşturmalar, mahkemeler derken aradan tam dört ay geçmişti. İfadelerinde en küçük bir değişiklik olmadığı gibi, mahkeme şartlarına da, tavır alarak, uymadılar.

En yakınlarının dışında kimseyle görüşürölmek istenilmiyordu. Özellikle basın ve televizyonu uzak tutmaya çalışıyorlardı.

İşte bugünlerde Abdülhamid'in ara sıra spor yapmaya gittiği Melva'daki spor salonunda bir zamanlar müdürlük yapan bir gazeteci ziyaretlerine geldi.

Gazeteci, gardiyanlara “Abdülhamid'in akrabası oluyorum” diyerek içeriye girmişti.

Abdülhamid bu gazeteciyi görür görmez hemen tanıdı.

- Hüsnü bey!..

- Abdülhamid!..

İki eski dost bir anda selamlaşıp, kucaklaştılar. Bu karşılaşma Halid'in dikkatini çekti. Adamın kulağına fısıldar gibi konuştu:

- Girmene nasıl müsaade ettiler?.. dedi. Adam güldü:

- Ben, senin ve Abdülhamid'in yeğeniyim, diyerek girebildim. Size gönderdiğim bütün sorulara cevap verdiniz mi?.. dedi.

- Bir kısmına... dedi Abdülhamid. Kalan kısmını da azar azar göndereceğiz. Hükümümüz yaklaşık olarak belli oldu.

- Nedir?

- İdam için beyaz elbiselerimiz hazırlandı... dedi Abdülhamid gülümseyerek. Gazeteci sıkıldı.

- Hükümet, yaptığınız suikastın sebebi olarak bir çok ihtimal toplamıştı... dedi. İslambuli araya girdi.

- Bizim hayat için hiçbir arzumuz yoktur. Her gün, mahkemede dinlediğimiz Sedat'ın suçları, Sedat'a ölüm hükmünü vermeye yüz kere yeterli gelir... dedi. Gazeteci biraz umutlandırmak istemiş olacak ki:

- Mısır halkı mahkemeden, daha hayırlı bir sonuç bekliyor... dedi. Abdülhamid gülümsüyordu:

- Hayatımızı Mısır'a feda ettik... İnşallah yeni hakim Mısır'a hayır getirir. Tek dileğimiz budur, dedi. İslambuli sarılı birkaç kağıt çıkarıp gazeteciye verdi.

- Saklayın!.. dedi. Görürlerse seni de buraya sokarlar. Sen bu hapishaneye tahammül edemezsin!

- Bütün cevaplar için de mi?.. dedi gazeteci.

- Hemen hemen... diye cevap verdi İslambuli. Azıcık bir kısmı kaldı. Onu da gelecek hafta yollarız... Gazeteci sevinmişti.

- Sedat'ı neden öldürdünüz?.. dedi merakla. İslambuli güldü.

- Cevaplar kağıtlar da... dedi. Gazeteci ısrar etti:

- Fakat ağzından duymak istiyorum!.. dedi. Abdülhamid devreye girdi.

- Allah'ın hükmüyle hükmetmediği için.. Allahu Teâlâ buyurur ki: "Allah'ın indirdiğiyle hükmetmeyenler, kafirlerin ta kendileridir." dediği anda gardiyan yanlarına geldi.

- Ziyaret süresi bitti beyler!.. dedi. Gazeteci çıkmak istemiyordu.

- Bir dakika! Son bir sözüm var!.. dedi ve hemen İslambuli'ye dönüp:

- Neden illa da Sedat'ı seçtiniz? dedi. Halid İslambuli sert ve kesin konuştu:
- Çünkü Sedat, yılanın başıydı. Firavundu o! dedi.

* * *

azeteci Hüsnü, bürosuna döndüğünde harıl harıl ve büyük bir merak içinde, G Halid İslambuli ile Abdülhamid'e daha önce gönderdiği sorularına aldığı cevapları okuyordu.

Hüsnü, Halid'e şöyle bir soru yöneltmişti:

“Sizi Sedat'a karşı suikast düzenlemeye iten objektif sebepler nelerdir? Maksudınız sadece suikast mıydı? Neden, Hüsnü Mübarek veya Ebu Gazele'yi seçmediniz?.. Bu konuda Arap dünyası ve İslamiyet çerçevesinde neler dersiniz?”

Bu sorusuna karşılık, Halid'den aldığı cevap anlamlıydı:

“Sedat'ı öldürmeye beni iten objektif sebepler şunlardı:

1. Allah'ın Kitabı'yla hükmetmemesi.
2. İslam'a aykırı Camp David Antlaşması ve İslam'ı yok etmeye yönelik ittifakları.
3. Müslümanlarla alay etmesi, onları hapse atması ve halkı İslam'ı düşünmekten uzak bırakması.
4. Büyük alimlere hakaret etmesi ve onları hapse atarak, Allah'ın Kitabı ve ayetleriyle alay etmesi.
5. Örneğin kadınlarımızın giysileriyle.
6. Ülkede mevcut olan zulüm ve baskı.

7. Ahlakî, iktisadî ve toplumsal bunalımlar.
8. Kötülüğü emretmesi ve iyiliği yasaklaması.
9. Özetle: İslam'ın uygulanmasına karşı çıkması ve son konuşmasında açıkça İslamî hükümlere küfretmesi.

Maksadımız sadece Mısır'ın bugünkü firavununu öldürmekti.

Önümde Ebu Gazele, Hüsnü Mübarek ve ilk sıradaki bütün yetkili kimseler vardı. Fakat Ebu Gazele'ye dedim ki:

- Sizleri değil; sadece şunu, yani Sedat'ı istiyoruz.

Yeni Başkan'a şunları söylemek isterim:

İslam'la hükmetmek, indirilen Kitap'la amel etmek, Allah'tan korkmak, ahirete hazırlanmak, halkın sorunlarına kulak vermek sana düşen temel sorumluluklardır. Belki Allah'ın rızasını ancak şeriatı uygulamak ve insanlar arasında adaletli davranmak sûretiyle kazanabilirsin.

Arap halkı birleşmeli, "La ilahe illallah Muhammedün Resûlullah" şiarını ilke edinmelidir.

Ne Rusya, ne Amerika, Hakk'a karşı koyamaz. Bizim izzet ve haysiyetimiz, ancak Allah'ın Kitabı'na uymak ve Resûlü'nün sünnetiyle amel etmektir.

Hakimlerimiz bilsinler ki, adalet İslam'dadır.

Dört halife dönemine baksınlar...

Örneğin: Selahaddin Eyyubi bir gün ordusunda kumandanları arasında oturuyordu. Birisi bir fıkra anlattı. Etrafındaki herkes güldü. Kendisi ise hiç gülmedi. Neden gülmediğini sordular. Dedi ki: Mescid-i Aksâ, Yahudilerin elindeyken, ben nasıl gülebilirim?

Bakın, Müslümanları ve İslam diyarını Yahudilerden kurtarmak isteyen liderin hassasiyeti nasıl olmakta?

Müslümanlar, her yerde İslam şeriatına riayet etmelidirler.

Diyorlar ki:

- Müslümanlar zayıf milletlerdir.

Bizler düşmanlarımızın meziyetlerini terk etmezsek yeniliriz. Fakat terk ettiğimiz takdirde her açıdan üstün geliriz.

“Hiç şüphesiz biz Peygamberimize ve iman edenlere, dünya hayatında ve şehitlik için duracakları günde, elbette yardım edeceğiz.” (Mü’min, 51)

*

Hüsnü, Abdüsselam’a da şöyle sormuştu:

“Sedat’ı neden seçtiniz?”

Abdüsselam’dan aldığı cevap daha uzuncaydı:

“Rahman ve Rahim olan Allah’ın adıyla..

Allah’a hamd, âlemlere rahmet olan Resûlü’ne salât ve selâm olsun. Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

“Ey iman edenler, Allah’a ve peygambere itaat edin ve sizden olan emir sahiplerine de... Eğer bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz, artık onu Allah’a ve Resulü’ne götürün.” (Nisa, 59)

Peygamberimiz de (s.a.v.) buyuruyor ki:

“İki hakim vardır. Birisi cehennemde, birisi de cennettedir. Bir hakim bilir. Fakat başkasıyla hükmeder. Bunlar cehennemliktir. Birisi de bilir ve bildikleriyle hükmeder. İşte bu cennetliktir.”

Hafız Muhammed b. Ali Şevkani “Fethü’l-kadîr” tefsirinde:

“Allah’ın hükmüyle, hükmetmeyenler kafirlerin ta kendileridir.” ayetini tefsir ederken şöyle diyor:

“Allah’ın Kitabı’yla hükmetmeyen hakim kafirdir.”

Bunu, ayrıca İbn Kesir’in “Tefsîr”inde de bulabilirsiniz. Nisa sûresinin 93. ayetinde Cenabı Hak şöyle buyuruyor:

“Kim bir mü’mini kasıtlı olarak öldürürse, onun cezası ebedî olarak cehennemdir. Allah ona gazaplanmış, onu lanetlemiş ve ona büyük bir azap hazırlamıştır.”

İşte biz dış görünüşe bakarak Allah’ın hükmünü Sedat’a uyguladık. Batınını ise Allah bilir. Sedat’ı öldürmemizin sebebine gelince:

1) Allah'ın hükmüyle hükmetmemesi. "Kim Allah'ın hükmüyle hükmetmezse, onlar kafirlerin ta kendileridir." Bazı alimler, bu ayetlerin ehli kitap için indirildiğini söylüyorlar. Fakat bu onların görüşleridir.

2) İslam'a karşı çeşitli şekillerde savaş açması. Mesela: Zina, içki ve faizi mübah kılması. Bunu barlarda, turistik otellerde ve her yerde görebilirsiniz.

3) Müslüman alimlerle açıkça alay etmesi. Konuşmasında Peygamberimizin sözlerini ve Allah'ın ayetlerini tahkir etmesi. Başörtüsü ile ilgili ayeti alaya alarak, onu çadıra benzetmesi. Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

"Allah ve Resûlüne karşı savaş açanların ve yeryüzünde bozgunculuk için çaba harcayanların cezası, ancak öldürmeleri ya da el ve ayaklarının çapraz bir şekilde kesilmesi veya sürgün edilmeleri ile verilebilir." (Maide, 73)

4) İsrail'le barış antlaşması yapması. Bu anlaşma tevhide bağlı her Müslüman ar ve zillet duygularını taşımaktadır. Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

"Ey iman edenler, Yahudi ve Hristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirinin dostudurlar. Sizden onları kim dost edinirse, kuşkusuz onlardandır. Şüphesiz Allah zalimler topluluğuna hidayet etmez." (Maide, 91)

5) "Ekim Zaferi" denilen yalan... Hangi zafer? Çiftçilerimizin yeterli teknik malzemeleri dahi yokken neden bu kadar yaygara koparılıyor?

6) Camp David görüşmelerinde hangi kararlar alındı? İsraillilerin Filistinlilere tattırdıkları zulüm ve tecavüzlerden bihaber görünmektedir.

Bütün bunlara rağmen; "Barış Görüşmeleri" denilen Camp David Antlaşması sürdürüldü. Bu demektir ki, Mısır'ın komşuları ortadan kaldırıldıktan sonra sıra Mısır'a gelecektir.

İsrail'in "Fırat'tan Nil'e Kadar Yayılma Politikası" yavaş yavaş gerçekleştiriliyor. Bunların gözü kör mü?

Bir de şu soru kafama takılıyor: Hiçbir sebep belirtilmeden bu kadar insanı nasıl hapse atarlar?!..

Millet Meclisi'nde art arda yaptığı üç konuşmasında da İslam ruhu taşıyan her şeye hakaret ediyordu. Oturan miskinler ise alkışlamaktan başka bir şey yapmıyorlardı.

O münafıklara müjde var:

“Onlar için gerçekten acıklı bir azap vardır. Onlar, Müminleri bırakıp da kafirleri dost edinirler. Kuvvet ve onur Allah’ındır.” (Nisa, 138-139)

Ayrıca AllahuTeâlâ şöyle buyuruyor:

“O size Kitabı, Allah’ın ayetlerine küfür edildiğini ve onunla alay edildiğini işittiğinizde, onlar başka bir söze dalıp geçinceye kadar onlarla oturmayın; yoksa siz de onlar gibi olursunuz, diye indirdi. Doğrusu O, münafıkların tümünü cehennemde toplayacaktır.” (Nisa, 40)

Bu ayetler bütün münafıklar için indirilmiştir.

7) Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor ki:

“Hepiniz çobansınız, hepiniz tebaanızdan sorumlusunuz. Hakim de bir çobandır ve tebaasından sorumludur.”

Sedat konuşmasında, Şeyh Mevlevî’ye hakaret ediyordu. Onun karısına da hakaret etmekteydi. Milletin önünde onun prestijini yıkmak mı istiyordu?

Hız. Ömer demiştir ki:

“Kim, ben de doğru yoldan saptığıma dair bir belirti bulursa, bunu düzeltmelidir.”

Orada bulunanlardan birisi:

“Vallahi sende bir sapma görürsem kılıcımla düzeltirim” dedi.

Allah katında hangisi daha değerlidir? Daha haysiyetlidir? Sedat’ın, hakkında çok kötü laflar kullandığı Hafız Seleme ise millî bir direniş kahramanıdır.

Allah’tan Müslümanların izzetini Hız. Ömer’in, Ömer b. Abdülaziz’in ve Selahaddin Eyyubi’nin zamanındaki gibi korumasını isterim.

Sevgili vatanımın, Yahudilerin pislik ve necasetlerinden ve peygamber katilleriyle anlaşılan münafıklardan bir an önce temizlenmesini ve kurtarılmasını Rabbimizden dilerim.

Bütün dünyaya sesleniyorum:

İslam geliyor, geliyor... Şüphesiz geliyor... İzzet, Allah’ın, Resl’nn ve m’minlerindir. Peygamber’in bu konudaki müjdesi bize yeter. Allah’ın kabul ettiğı tek din İslam’dır.

Cenabı Hak buyuruyor ki:

“De ki: Ey kitap ehli!.. Bizimle sizin aranızda müşterek olan bir kelimeye gelin ki, o da şudur: Allah’tan başkasına kulluk etmeyelim, O’na hiçbir şekilde ortak koşmayalım ve Allah’ı bırakıp da kimimiz kimimizi Rabler edinmeyelim. Eğer yine de yüz çevirirlerse, deyin ki: Şahit olun, biz gerçekten Müslümanız.” (Ali İmran, 64)

* * *

slambuli ve arkadaşlarının mahkemelerinin bir an önce sonuçlanması için elini İ çabuk tutan mahkeme heyetine karşın, savunma elinden geldiğince yavaşlatmaya çalışıyordu.

Hakim acele ettikçe, avukatların onu ağır gitmenin zorunluluğuna ikna etme yolundaki çabaları da artıyordu. Fakat hükümler önceden verilmişti.

Hakimin savunmayı dinlemeye veya olayları incelemeye önem verdiği yoktu. Bütün istediği mahkeme icraatının makbule geçecek bir şekilde tamamlanması ve sonunda önceden verilmiş hükümlerin yerleştirilmesi idi. Bu nedenle savunma zaman kazanmak istiyordu. Belki zaman, boyunlarını ipten kurtaracak yeni bir değişiklik getirebilirdi.

*

Avukatlar arasında bulunan Abdülhamid Abdüsselam'ın kardeşi İsmet Abdüsselam, mahkemenin niyetini fark ettiğinde ağlamaya başlamıştı.

*

Hakim ile savunma arasında çeşitli sorunların çıkması kadar doğal bir şey olamazdı. Çok yerde hakim öfkelenmiş, bir çok kere avukatların ifade ettikleri düşüncelerin müspet olmadığına karar vererek reddetmiş, hakim ile savunma arasında çok münakaşalar geçmişti.

*

Avukat Abdülhalim Ramazan'ın, Askerî Mahkeme ile Devlet Güvenlik Mahkemesi arasındaki görev uyuşmazlığı nedeni ile hakimden yargılamanın durdurulmasını istemesiyle gerginlik son haddine vardı.

Hakim mahkemenin durdurulmasını reddetmiş; bu arada avukatı da anayasa ve yasalara saygılı olacağına dair etmiş olduğu yemini bozmakla itham etmiş, ortam iyice karışmıştı.

Hakim, avukatın askerî savcı önünde mahkeme heyetine karşı gelmek suçundan soruşturmaya alınmasını emretti. Celse kapandı. Çünkü jandarmalar salona girip az öncesine kadar avukat olan sanığı tutuklayacak askerî heyet de sorgulamaya alacaktı.

*

01 Mart 1982.

Hakim, salona döndüğünde avukatlar celsenin kapatılmasını protesto ettiler ve yargılamanın durdurulmasının zorunlu olduğunu açıkladılar. Çünkü mahkeme yargılamanın durdurulmasını gerektiren kanunu çiğnemişti.

Hakim o ana kadar beklediği fırsatı ganimet bildi ve bütün avukatları dışarı atarak, yerlerine başka avukatların tayin edilmesini emretti.

*

02 Mart 1982, Çarşamba.

Duruşmada jandarmalar, avukatların mahkeme binasına yaklaşmalarını bile engellediler. Sadece yeni tayin edilenlerden üç avukatın mahkeme salonuna girmesine izin verdiler.

Bu üç avukat da aceleyle, dava dosyasını okumadan, şahitleri vs. dinlemeden gelmişlerdi.

Mahkeme açılırken kafeslerden hakimlerle alay eden sesler yine yükselmeye başladı.

- Herkes mahkemenin ne istediğini biliyor...

- Hakimler kanımızı heder ediyor...

- Asıl suçlular karşımızda, hakim koltuklarında otururken, tağutların attıkları iftiraya karşı savunmaya gerek yok... diye bağırıyorlardı.

Hakim hepsinin kafeslerden çıkarılmasını emretti. Onlar da hapishaneye döndürüleceklerini sanarak çıkışa doğru yöneldiler. Fakat taşıyıcılar yerlerinden kıpırdamadı.

İki saat geçtikten sonra tekrar kafeslere döndüler. Bu arada bahsi geçen üç avukat, işi bitirmiş olacaktı.

*

Bütün sanıklar, hakimlere arkalarını dönerek, marş söylemeye başladılar...

“Kanımızı akıttılar...

Ruhlarımız yolda...

Fakat fecir doğuyor...

Karanlıkları aydınlatacak...”

*

Hakim, marş sesleri arasında kaybolan birkaç söz sarf ettikten sonra süratle salondan çıktı. İstihbarat subayları kafeslere koşular. Kararların gelecek cumartesi günü okunacağını söylediler.

* * *

skerî Mahkeme'ye dönüşte son celse de yapılacaklar üzerinde anlaşmışlardı.
A
*

06 Mart 1982, Cumartesi sabahı.

Yirmi dört sanığın üstlerinin arama işlemleri tamamlandıktan sonra taşıyıcılar son defa Cebel Ahdar'a doğru yola çıktı.

Kafeslerde yapılan zikir ve dualardan sonra marşlar söylenmeye başladı.

“Senin korumanda...

Senin yolunda...

Bize fenâ yok...

Zafer ver bize...

Ulaştır bizi sünnetlere...

Bizi sünnetlere...”

*

Kararların okunduğu bu celse açıldı.

Yerli ve yabancı gazeteciler salona girerken, Halid İslambuli ve arkadaşları, elbiselerinin altından çıkardıkları bez afişleri kafeslerin üst pervazlarına asmışlardı.

*

Güvenlik güçleri bu afişleri çözmek için boşuna uğraşmışlardı. Gazetecilerin ve ajans muhabirlerinin objektifleri, kafeslerin ve taşıdıkları afişlerin üzerinden yarış atları gibi geçmişlerdi bile.

Yabancı gazeteciler için İngilizce bir konuşma yapıldı. Sonra Kerim Zühdi, yaptığı Arapça konuşmada şöyle dedi.

- Allah'a hamd, Resûlullah'a salât ve selâm olsun...

Filistin'in düştüğü gün Yahudilerin çıkıp Filistin caddelerinde: "Muhammed öldü... Geriye kadınlar bıraktı..." şeklinde sloganlar attıklarını unutmadık.

Biz Muhammed (s.a.v.)'in ümmetinin gençleri de diyoruz ki: "Evet Muhammed öldü. Çünkü ölüm, her insanoğluna haktır.

Fakat O (s.a.v.), arkasında kadınlar değil; Yahudilerin Orta Doğu'daki en güçlü uşağı Sedat'ı öldürecek erkekler bıraktı.

Ve inşallah biz, Yahudilere karşı dağ taş: "Ey Müslüman! Arkamda bir Yahudi var, gel onu öldür..." deyinceye kadar Yahudilerle savaştıracak grubu oluşturacağız.

*

Kafesler adeta tutuşuyor, sloganlar yükseliyordu:

"Bekle, bekle ey Yahudi!..

Muhammed ordusu dönecek!..

Aksâ bizi çağırırken!..

Kudüs'ü kim geri getirecek!.."

*

Bu sırada salonda bulunan bir Yahudi kadın muhabir, hiddetinden gözleri yuvasından fırlayacak halde kin dolu bakışlarla gözlerini kafeslere dikmişti.

Hakim henüz salona girmemişti.

Askerî istihbarat, var gücü ile kafeslerin üzerindeki bez afişleri sökmeye çalışırken, güvenlik güçleri de sanıkları salondan çıkarmaya çalışıyordu.

Celse, sanıklar olmadan, تنها bir halde sessiz sakin icra edilecekti.

*

Güvenlik güçleri zor kullanmak mecburiyetinde idiler. Fakat yerli - yabancı gazetecilerin önünde bunu yapamazlardı. Salonun elektriğini kestiler. Halktan ve gazetecilerden, arıza giderilinceye kadar salonu boşaltmalarını istediler.

Salon boşaltılmıştı.

Albaylardan biri, sanıkların kafeslerinden zor kullanılarak çıkartılmalarını emretti. Arkasından sanıkları dayak ve kurşunla tehdit ettiler.

Dr. Ömer Abdurrahman arkadaşlarına bağıırıyordu:

- Kimse kafesleri terk etmesin!.. Dışarı çıkmayın!..

Bunun üzerine arkadaşları kafes parmaklığını tutarak jandarmaların kapıları açmasını engellediler.

Hüseyin Abbas hiddetlendi:

- Çekilin!.. Firavunun bekçiliğine mi talipsiniz? diye bağırdığı anda bir asker tarafından yediğı bir tekme ile yaralandı.

Kafesleri birbirinden ayıran bölümler kırıldıktan sonra askerî istihbarat bu plandan vazgeçerek, hakimlerin ve vekiller heyetinin başka bir salona taşınmasını kararlaştırdı.

Askerler, sanıkların alayları arasında, hakimlerin arkasında asılı olan pano ve amblemlere varıncaya kadar her şeyi taşıdılar.

Gazeteciler yeni salona alındıklarında sanıkların bulunmadığını, hakimlerin yalnız başlarına oturduklarını görünce şaşırıp kaldılar.

*

Yaklaşık dört ay süren dava nihayet sonuçlanmış, sıra kararları okumaya gelmişti.

*

1) Halid Ahmed Şevki İslambuli,

Abdülhamid Abdüsselam Abdülal,

Ata Tayıl Hamide,

Hüseyin Abbas Muhammed,

Muhammed Abdüsselam Farac,

adlı kişilerin idamına...

2) Abbud Abdüllatif ez-Zümer,

Muhammed Tarık İbrahim,

Tarık ez-Zümer,

Üsame Seyyid Kasım,

Salah Seyyid el-Beyumi,

adlı kişilerin ömür boyu hapsine...

3) Kerim Muhammed Zühdü,

Fuad Muhammed Hanefi,

Asım Abdülmecid,

Muhammed Üsame,

Alaaddin Abdülmenam Muhammed İbrahim,

Tarık Abdülmecid İbrahim ez-Zümer,

Hafız Salih Ahmed Salih Caheyn,

Abdullah Muhammed Salim,

Enver Muhammed Ukkāş,

Ali Muhammed Ferrac,

adlı kişilerin on beşer sene ağır hapsine...

4. Abdünnasır Abdülhalim Ahmed,

adlı kişinin beş sene ağır hapsine...

5. Dr. Ömer Ahmed Ali Abdurrahman,

Muhammed Selamuni,

adlı kişilerin beraatına...

*

Esas salonda hakim olan derin sakinlik, Ömer Abdurrahman'ın salonu çınlatan sesi ile yırtıldı. Yusuf sûresi'ni okuyordu:

“Ey zindan arkadaşlarım!.. Çeşitli Rablere kul olmak mı daha iyi?.. Yoksa her şeye galip olan, kahredici bir güce sahip Allah'a mı?..”

Bir zamanlar aynı Mısır zindanlarında mahpus olan Hz. Yusuf'un, zindan arkadaşlarına “Hanif Dini”nin tebliğinin anısını canlandırıyordu...

Askerî istihbarat subayları da ağlamaya başlamışlardı. Kararlar ilan edildiğinde hiçbirinin kollarının kıpırdamadığını görünce, hayretler içerisinde kalmışlardı.

Abdülhamid, Dr. Ömer Abdurrahman'a dönerek:

- Allah'ın şehitliği ikram ettiği kimseye yapılacak nasihat nedir?.. diye sordu. Dr. Ömer Abdurrahman anlamlı bir gülümseme ile:

- İbadet ve zikiri arttırmaları... diyordu.

*

Kafesler açıldı. Artık son sahneler yaşanıyordu. Beyaz gömlekli, beyaz sarıklı yiğitler son defa kucaklaşıyorlardı, ellerinden bırakmadıkları bez sloganlarla.

*

Vâ İslamâ... Vâ Aksâdâ... Vâ Hilafetâ... Evil-mevt...

(İslam.. Mukaddes İslam.. Ya hilafet ya ölüm.. Ya İslam ya ölüm..)

*

Onlar, Kur'an ayetlerinden parçaları da beyaz bir bez parçasına yazmışlardı. Bu ayetlerden biri:

“İnne evliyâ Allahi lâ havfun aleyhim velâ hüm yahzenûn” idi.

*

Hep birlikte Şu cümleyi haykırıyorlardı:

- Mescid-i Aksâ bize yaraşır! Bizden başka kim Kudüs'ü Müslümanlara geri döndürebilir?.. Hayber, Hayber! Ey Yahudiler! Beytü'l-mukaddes en kısa zamanda Müslümanların eline tekrar geçecek!..

*

Halid İslambuli, iki jandarmaya dönerek:

- Bütün insanlığa bizi anlatın... dedi. İki asker de ağlamaya başladı. Birisi kendisini tutamayarak Halid'e sarıldı ve alnından öptü.

*

Taşıyıcı araçlar hareket etti. Hapishaneye dönüyorlardı. Bir araçta Dr. Ömer Abdurrahman ile Halid İslambuli bir araya gelmişlerdi. Dr. Ömer kendini tutamıyordu:

- Sizden önceki İslamî hareketlerin gençlerinin yapamadığını yaptınız... diyor, ağlıyordu.

*

Araçlar hapishaneye ulaştı. Hapishanenin önüne büyük bir asker ve subay kalabalığı toplanmıştı. İdama mahkum edilenleri diğerlerinden ayırarak alıp götürdüler.

Halid araç içerisinde kardeşleri ile vedalaşırken son olarak kardeşi ve büyüğü olan Muhammed Şevki'ye hayır dualarını beklediğini söylüyordu.

*

Enver Sedat'ın yerine Cumhurbaşkanı olan Hüsnü Mübarek'in emriyle Halid İslambuli ve arkadaşlarının yargılama senaryosu 20 Mart 1982 Cumartesi günü tamamlandı.

*

Hüsnü Mübarek rejimi, kendi emirlerinden direktif alan birkaç aylık askerî mahkemeden sonra, Perşembe gününe rastlayan 15 Nisan 1982 günü seher vakti, daha önce alınan kararla idama mahkum edilen ve Enver Sedat'ı bir operasyonla öldüren beş Müslümanın hükmünü uyguladı.

*

Üsteğmen Halid Şevki İslambuli ve İhtiyat Subayı Hüseyin Abbas Muhammed'i asker oldukları için kurşuna dizdiler.

Asker olmayan Abdülhamid Abdüsselam, Ata Tayıl Hamide ve Muhammed Abdüsselam'ı ise, dar ağacına çekerek idam ettiler.

İslambuli, idamdan ve gözleri siyah bir bezle bağlanmadan önce “Eşhedü en lâ ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden resûlullah!!” diye bağırdı. İslambuli'nin son isteği, namaz kılmak için kendisine izin verilmesi idi.

* * *

ynı gün birisi daha ağlıyordu. Bürosundaki masasına adeta çivilenmiş gibi A oturan Gazeteci Hüsnü, gözlerini iki yiğit delikanlının vasiyetnamelerinden ayıramıyordu.

*

“Rahman ve Rahim olan Allah’ın adıyla...

Allah’a hamd, âlemlere rahmet olarak gönderilen Peygamber’e salât ve selâm olsun... Allah buyuruyor ki:

“Ben, cinleri ve insanları ancak bana ibadet etsinler diye yarattım.”

Allah bizi, Kendisine ibadet etmemiz, iyiliği emretmemiz ve kötülüğü yasaklamamız için yarattı. Özellikle yılanın başı olan Mısır fıravunu yurttta fesat çıkardı ve halkını zelil etti. İzzet, ancak Allah, Resûlü ve mü’minler içindir. İzzet sahibi, Allah’a sığınıp emirlerini yerine getiren kimsedir.

Kardeşlerim...

Esselamu aleyküm ve rahmetullahi ve berakâtühü...

Size bu vasiyetimi bırakıyorum...

Karım ve oğlum hakkında Allah’tan korkmanızı rica ediyorum... Size güvenim sonsuzdur... Hanımım hepinizin kız kardeşi, oğlum da hepinizin oğludur.

1) Resmî bir vekaletle, her türlü alış verişlerimi ve borçlarımı karıma bıraktım... Tabii size güveniyorum. Allah rızası için çalıştığınız müddetçe...

2) Annem Melva şehrindeydir. Olup bitenleri anlamaz. Onun için, herhangi birinize ihtiyacı olursa, ben yanındaymışım gibi ona yardım etmenizi rica ederim.

3) Bütün bu yaptığım işler ancak Allah rızası içindi. Karımın hiçbir ilgisi yoktur bu işlerle. Hiçbir şey bilmez. Tamamen siz gibi.

4) Sevgili kardeşlerim, hepinize selâmlarımı sunarım... Asım... İffet... Afaf... Abduh... İzzet... Ali... İrfan... Çocuklarınıza ve eşlerinize de...

Ahiretinizi dünyanızla satın almanızı, dünya hayatında gururlanmamanızı Allah'tan niyaz ederim.

Çünkü Allah, dünyalarıyla ahiretlerini satın aldıkları müddetçe mü'min kullarına zaferi vaadetmiştir.

Ayrıca hakkımızda halkın söylediklerine kulak asmayınız. Çünkü yeryüzündeki çoğu insanlara kulak asacak olursak, Allah'ın yolundan bizi saptırırlar.

Kardeşlerim...

Esselamu aleyküm ve rahmetullahi ve berakâtühü..

İmza

Abdülhamid Abdüsselam

Not :

Çok önemli bir nokta daha: Anneme gerekli parayı verin ki, bütün borçlarımı ödesin. Cennet, borçlulara haram kılınmıştır. Benim cesedimi elde edebilmişseniz yahut buna fırsat bulabilmişseniz, cesedim hakkında Allah'tan korkun ve mezarımın yer sathından yüksek olmamasını sağlamaya gayret edin.

Ayrıca perşembelik, kırkılık, yıllık ve benzeri hurafelere aldırmayın. Çünkü bunlar ölünün azabına sebep olur.

Kendimi, şehit zannediyorum. Şehit olan kimseye bu törenler yapılmaz ve yıkanmadan gömülürler.

Esselamu aleyküm ve rahmetullahi ve berakâtühü..”

*

Kendini tutamıyordu Gazeteci Hüsnü. Ara ara dalıp, geçmişe bir yolculuk yapıyordu. Sonra Halid İslambuli’nin vasiyetnamesini eline aldı.

*

“Rahman ve Rahim olan Allah’ın adıyla...

Babam, annem, kardeşlerim ve abim Muhammed’e...

Esselamu aleyküm ve rahmetullahi ve berakâtühü...

İslam’a uymanızı, indirilen Kitap’la amel etmenizi ve Allah (c.c.)’tan korkmanızı tavsiye ediyorum. Sizleri Allah’a ısmarladım. Beni affedip bağışlamanızı rica ederim. Çünkü size gelecek bazı sorunlara ve sıkıntılara sebep olabilirim. Allah bizi bu işe, şehitliğe ulaştırdı.

Allah bizi, sizinle cennette birleştirecektir inşallah.

Sedat, haddini aşıp tağut haline geldi. Ümmetin ondan kurtulması ancak öldürülmesiyle mümkün olabilir.

Anacığım! Hiç mahzun olma! Çünkü biz Allah’ın izniyle şehidiz.

Size mektubum ulaştığı zaman biz ahiret dünyasında olacağız. Kardeşlerim Enise’ye, Sümeyya’ya ve abim Muhammed’e özen göstermenizi tavsiye ederim.

Kardeşim Enise, senin yanındaki paramı Müslüman fakirlere dağıtmanı, çocukların Fatma ve Merve’yi İslamî eğitimle, namaz ve oruçla yetiştirmeni rica ederim.

Mısır’ın firavununu öldürmeye yemin ettik. Belki Sedat’ın ve karısının yaptıkları ihanet barışı ve ruh bozgunculuğu kaybından kurtuluruz diye.

Eşhedü en lâ ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden Resûlullah...”

İmza

Halid Ahmed Şevki İslambuli

* * *

ir zamanlar...

B

Firavunları yutan Nil'in suladığı Mısır ülkesinde "Enver" denilen bir firavun varmış. Öyle bir saltanat kurmuş ki, etrafındaki kahinlere, sfenkslerinde yatan mumyalara, Ramseslere, Kleopetralara taş çıkartırcasına ve hatta şeytandan bile müstekbirliğini üstün tutup bir kaşık haset lokmasıyla çatlatan bir görkemi varmış...

Bir şikayetin dışında hiçbir sıkıntı yokmuş... Bakmış olacak gibi değil; sıkıntısını gidermenin en kolay yolu, firavun atalarının yöntemlerini uygulamak. Çünkü ülkesi, gittikçe kendisinden çok Allah'a inanan Müslümanlarla doluyormuş.

"En iyisi, doğmadan öldürmek." diye düşünmüş.

*

Gelin görün ki, bir gün firavuna başkaldıracağını bilselermiş daha bebek yaşında ölüm fermanını hazırlayabilecekleri birisi dünyaya gelmiş. Delikanlı büyümüş, büyümüş... İmanla filizlenen vücudu, bir gün kendisini mücahitlik mertebesine getirmiş.

*

Gün tamam deyip; kararını bütün dünyaya haykırıp, "Allahu Ekber!" diyerek kıyâma kalkmış. Hz. Musa'nın asası, Hz. Ali'nin kılıcı onun elinde, çağdaş firavunu yeryüzünden silebilecek bir silah olmuş ve firavunlar tarihinin kirli sayfelerine bir yenisini eklemiş. Fakat firavun işbirlikçileri, sonunda bu mücahidi şehitlik mertebesine ulaştırmışlar.

*

Çağlar boyu süren “Bir Firavun Bir Mücahit” savaşı Hakk’ın zaferi ile son bulacak, inşaallah.

“Allah yolunda öldürülenleri ölü saymayın. Zira onlar, Rableri katında diridirler.” (Ali İmran, 169)

* * *

Yusuf KOÇ

Sultanbeyli, 01 Şubat 1994

BENGİSU YAYINCILIK AİLESİ

Tefhimu'l Kur'an (7 Cilt) Küçük Boy, 1. Hamur

Tefhimu'l Kur'an (7 Cilt) Küçük Boy, 2. Hamur

Muhtasar Hayatüs Sahabe, M. Y. Kandehelevi

İslam Davetçilerine, Abdullah Nasuh Ulvan

Ahiret Bilinci, Hüseyin Özhazar

Bulanık Çağ, Bülent Sönmez

İnsan ve Allah, Dr. Mustafa Çamral

İslami Direniş, M. Hüseyin Fadlallah

İslam ve Devrim, M. Taki el-Müderrisi

İslam ve Milliyetçilik, M. Nekavi

Siyah Müslümanlar, Charles Ericlincoln

Şebi Yelda, (Hasbihal 2), Ahmet Özcan

MEVDUDİ

İslam İnkılabının Yolu, Çev. Mehmet Kubat

Sünnetin Anayasal Niteliği, Çev. Ahmet Asrar

İHSAN ELİAÇIK

Devrimci İslam (Değişim Yazıları)

İslam ve Sosyal Değişim

İtikat Üzerine

ÜMİT AKTAŞ

Düşünsel Yöntemler ve Toplumsal Hareketler

İslami Hareketin Vasıfları

İslami Hareket ve Yöntem

Tarihin Devrimci Yüzü ve İslami Devrim

MUTAHHARİ

Fıtrat Üzerine, Çev. Ömer Çiçek

Materyalizme Eğilim Nedenleri, Çev. Kasım Seyidoğlu

ŞİİR SERİSİ

Seçme Şiirler, Muhammed İkbâl

Kar ve Kan, Bekir Kartal

ROMAN SERİSİ

Mushaflar ve Bombalar, Ahmet Pakalın

Şehit Hama, Ahmet Pakalın

Hamalı, Ahmet Pakalın

Alim ve Tağut, Yusuf Kardavi

Poliçerhi Hapishanesi

Müslüman Savaşçı, Sadık Tekin

Bir Soluk Cennet, Sadık Tekin

Okyanusun Ötesinde, Sadık Tekin

İşitilmeyen Feryat, Sevede – Rabia İslamoğlu

Bir Firavun Bir Mücahit, Yusuf Koç

Dağıtım ve Pazarlama :

BEKA YAYIN DAĞITIM

Çatalçeşme Sk. Üretmen Han No:18 Cağaloğlu / İstanbul

Telefon ve Faks: 0212 512 51 66 – 512 45 43